Bonnie Pega

Sălbăticiunea

Bonnie Pega
Sălbăticiunea

Traducere de Adriana Ciorbaru

Editura MIRON

Bucureşti – 1994

Wild Thing by Bonnie Pega

1993 by Bonnie Pega

LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Banţam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

Romanian language published în cooperation with Permissions & Rightsint. Ltd.

1994 by Editura MIRON

Mulţumesc din suflet specialiştilor care se ocupa cu protecţia animalelor sălbatice, deci Lisei Sisk, Joannei D'Esposito, lui Sandy Minez şi Patt Satterfield, nu numai pentru informaţiile pe care mi le-au pus la dispoziţie, ci şi pentru munca lor minunată.

Unu

— Nu prea seamănă cu un raton, spuse Robin McKenna, aruncându-i o privire omului întins pe bancheta din spate a maşinii lui Joey şi observându-i bandajul alb de pe tâmplă.

— Ştiu, Robin, dar te rog lasă-l să stea, îi ceru Joey Stockton. Are o contuzie minoră şi doctorul Martin a spus că trebuie să-i schimbe pansament cineva la fiecare câteva ore.

— De ce nu stă la tine? îl cunoştea pe Joey

De când se mutase la Needle Ridge, cu aproape cinci ani în urmă, şi putea băga mâna-n foc pentru onestitatea lui. Totuşi ceva în felul în care el refuza să-i întâlnească ochii îi trezi suspiciunea.

— Marge nu-i acasă; a pleca, s-o ducă pe Betsy la bunici pe timpul vacanţei de primăvară şi eu mi-am luat două schimburi la clinică veterinară.

Robin simţea că nu e în regulă ceva.

— Totuşi, cine-i tipul?

— Trick Brady. Adică, Patrick Brady. E naşul lui Betsy. M-ai auzit vorbind de el de zeci de ori A venit să petreacă trei, patru zile ca să lucreze la o po… la un proiect.

O voce interveni deodată de pe bancheta din spate.

— Mă scuzaţi că vă întrerup conversaţia, dar mă doare capul al dracului de tare.

— Oh îmi pare rău, se scuza Robin. Totuşi era un om rănit… Haide să te ducem înăuntru.

— Pot să mă descurc. Patrick ieşi nesigur maşină. Se clătină un moment, făcu un pas şi genunchii i se îndoiră. Robin şi Joey îi apucară simultan braţele şi-l susţinu.

— La dracul exclamă Robin. Nu-ţi mai funcţionează simţurile?

— Cred că am nevoie de un mic ajutor, mormăi Patrick în maniera nemulţumită a celor obişnuiţi să nu

ceară ajutor.

— Mândria îţi dispare înainte de a te prăbuşi, spuse Robin şi se uită spre Joey. Stăteau de-o parte şi de alta a lui Patrick şi-l ajutau să intre în cabană mică, îndreptându-se spre patul mare de alamă care se afla într-un colţ al camerei lambrisate în stejar.

Când el se aplecă să-şi dezlege şireturile de la pantofi, Robin îşi drese glasul.

— Hm!

— Ce-i?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare?

— Dacă-ţi mai funcţionează vreun simţ sau le-ai pierdut pe toate.

— Poftim?

Cu un deget, indică bandajul de la tâmplă.

— Mă întrebam numai; pentru că mi se pare că îţi provoci multă durere încercând să faci mai mult decât poţi. Dar nu te sinchisi de mine. Dă-i înainte!

Robin se încruntă când el se uită la ea. Arăta degajat, ca un om în propria-i casă, chiar în ciuda petelor de pe bandaj.

Părul de culoare închisă, ciufulit, era genul care cerea să i se treacă nişte degete prin el. Robin descoperi că degetele ei reacţionau singure la chemare. Îşi privi mâinile şi le strânse voit în pumni.

Când îşi înălţă privirea, i se uită drept în ochi. Gene groase încadrau cei mai grozavi ochi aurii pe care-i văzuse vreodată. Ochi dulci şi denşi, că siropul de arţar, ochi care o fixau.

— Asta-i culoarea adevărată a părului tău.

Clipi şi-i aruncă o privire lui Joey, care părea să-i urmărească pe amândoi cu mult interes şi apoi spuse:

— Da

— Joey îţi spune Robin din cauza părului?

— Din cauză că aşa mă cheamă!

— De când mă ştiu am avut o slăbiciune pentru prigorii. Patrick închise ochii. În fiecare primăvară curtea noastră e plină de ele. Când le văd ştiu că vara nu-i prea departe. Îmi place vara. Deschise ochii, şi se uită la ea, privirea zăbovindu-i pe părul roşu. Aş fi încântat să văd părul în soarele de vară. Pun pariu că străluceşte ca focul.

Tulburată Robin inspiră adânc şi-şi drese glasul.

— Da, ei bine… se întoarse către prietenul ei.

Deci Joey, totuşi ce s-a-ntâmplat?

Până ca Joey să apuce să deschidă gura, Patrick interveni.

— De ce nu mă întrebi pe mine? Patrick: nu era obişnuit să fie ignorat – mai ales de femei. Şi în mod special nu voia să fie ignorat de această femeie. Dintotdeauna se dăduse în vânt după roşcate şi părul ei avea nuanţa cea mai plăcută pe care-o văzuse vreodată – roşu arămiu străbătut de şuviţe aurii.

— O.K. Deci ce s-a întâmplat?

— Am avut o discuţie în contradictoriu cu cineva.

— Deci aşa. Despre ce?

— Despre apartenenţa banilor din portmoneul meu.

Robin îi aruncă o altă privire iute lui Joey, care se aşezase în balansoarul de lângă pat, cu un rânjet pe faţă, savurând conversaţia.

— Înţeleg, răspunse cu grijă.

— Mda. Patrick îşi cuprinse tâmplele cu mâinile şi-şi încrucişă picioarele acoperite de blugi. Era de părere că ar trebui să fac nişte donaţii cu care nu eram de acord.

— Donaţii în scopuri caritabile?

— Exact. Se gândea să fac una pentru portmoneul lui.

Un colţ la gurii lui Robin se ridică într-un zâmbet.

— Presupun că te-a convins?

Patrick dădu din umeri.

— A primit donaţia, dacă la asta te referi.

— Dar a trebuit să te lovească întâi.

— Ah, nu tocmai, spuse Joey.

Sprâncenele lui Robin se înălţară când îl privi pe Joey.

— Ce vrei să spui cu „nu tocmai”?

Rânjetul de pe faţa lui Joey se lărgi.

— Trick s-a înfuriat aşa de tare că s-a luat după tipul ăla, s-a împiedicat de o gură de canal şi a dat cu capul în bordură.

— O gură de canal? Avem doar două în tot

— Ei bine, una din ele m-a găsit, bodogăni teietori şi buzele arcuite îl făcură să dorească fierbinte să ştie cum ar fi sărutate pe îndelete de el şi mai era părul acela care cerşea, parcă, să fie răsfirat pe o pernă. Tot de el.

Era cea mai sexy femeie pe care o întâlnise după mulţi ani – poate dintotdeauna – dar nu se potriveau.

El călătorea frecvent şi călătorea uşor doar cu o valiză şi fără bagaj emoţional.

Şi totuşi, cumva, simţea că i-ar fi bine cu ea. Se întrebă ce-ar zice ea de o aventură scurtă, dar fierbinte, înainte de revenirea lui la civilizaţie. Patrick întorcea pe toate feţele această posibilitate, în timp ce-i urmărea pe Robin şi pe Joey, care discutau.

— Ţi-a sărit drept în faţă, nu-i aşa? Ochii lui Joey, care discutau.

Avea atâta energie femeia aceasta, nu stătea locului o clipă. Chiar aşezată pe scaun la masa din bucătărie, cu picioarele încrucişate, tălpile i se mişcau în ritmul unei melodii neauzite. Mâinile graţioase gesticulau sălbatic în timp ce vorbea. Până şi părul i se mişca. Adormi gândindu-se cum şi-ar putea reface energia.

La un minut după ce Patrick închise ochii, Robin îl trase pe Joey afară.

— Uite ce-i, dacă e să stea pe-aici o zi sau două, vreau să ştiu mai multe despre el. Tot ce te-am auzit

spunând despre Trick Brady, în afară de faptul că Betsy îl adoră, este că e un băiat de oraş.

— Locuieşte în D.C.[1]

— D.C.? E departe de casă, nu-i aşa? Ce face acolo?

— Ăă… acolo şi lucrează. Joey se uită la ceas. Trebuie s-o şterg. Trebuie să-l operez azi pe unul din pudelii lui Hooper. Te sun mai târziu.

— Nu te grăbi aşa, Joey. Robin îşi aşeză o mână pe braţul lui. Te cunosc de când am venit aici. Tu şi Marge sunteţi cei mai buni prieteni ai mei. Nu m-ai minţit niciodată, aşa că te rog să nu începi acum. Şi nu te eschiva de la întrebările mele. Ce face exact Patrick Brady?

Joey îşi drese glasul.

— Este… ei bine, e reporter.

— Reporter? Robin se dădu înapoi, îngrozită. Oh nu, Joey. Ştii ce cred eu despre reporteri.

A trebuit să fug cât am putut de tare ca să nu-mi distrugă complet viaţa. Şi acum îmi vii cu unul aici – în propria mea casă! strigă şi câinele care moţăise până atunci pe verandă veni şi se frecă de piciorul ei, cerând o mângâiere. Îşi lăsă mână tremurătoare să se odihnească pe capul animalului. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că ştiam că o să reacţionezi aşa.

Robin, el e diferit de restul reporterilor, îi spuse Joey cu sinceritate. Trick e onest şi onorabil E un om bun şi un reporter de investigaţii strălucit.

„Reporter de investigaţii”. Robin gemu.

— Am nişte noutăţi pentru tine, îi spuse Joey. Cuvintele – „onorabil” şi „reporter” sunt compatibile. Poate să rămână până mâine şi apoi – afară!

— Bine, oftă Robin.

— Uite ce-i, trezeşte-l la fiecare două ore să vezi dacă-i O.K. Dacă se plânge de greaţă sau de dureri puternice, sună-l pe doctorul Martin.

---

1 District Columbia

— Îmi rămâi dator pentru asta, Joey. Chiar îmi rămâi dator.

Robin dormi în balansoarul de lângă pat. La fiecare două ore îl zgâlţâia pe Patrick şi el o privea şi-i murmură adormit „Bună, Roşcato”. Apoi se întorcea şi se culcă la loc. Îl privi o vreme, cum doarme. Ciudat, nu arăta ca un tip care i-ar putea distruge viaţa. Arăta totuşi ca unul care i-ar fi putut-o schimba.

Joey îi tot spunea de ani de zile că i-ar plăcea Patrick. Dacă l-ar cunoaşte. Derulă în minte toate celelalte lucruri pe care i le mai spusese Joey despre el. Ştia că Patrick şi fratele lui geamăn făcuseră facultatea împreună cu Joey. Îşi mai amintea că Joey menţionase că Patrick absolvise cu brio. I-l descrisese ca fiind idealist şi cinstit. Călătorea mult, dar ţinea cu fina lui legătura aproape săptămânal, prin scrisori, ilustrate şi mici cadouri.

În cele din urmă, aţipi din nou. Se trezi la şase, ora ei obişnuită de sculare, făcu un duş şi se schimbă în blugi, pulover şi ghete din piele. Imediat ce paşii ei răsunară în bucătărie, camera păru să prindă viaţă.

Tripod, un raton cu trei picioare, se descolăci de pe pernă de lângă capul lui Patrick. Ritz, raţa sălbatică cu o singură aripă se ridică din cuibul pe care şi-l făcuse la picioarele patului. Chanel, un sconcs lipsit de glanda cu miros îngrozitor, o privea cu interes cu ochii ca mărgelele, de pe masa din bucătărie. Robin zâmbi. De obicei nu-i aşa să rămână înăuntru noaptea, dar fusese Drea ocupată cu Patrick şi uitase să ducă

Animalele afară.

Când deschise uşa cămării, năvăliră cu toţii nerăbdători. Robin le împărţi hrana şi-apoi îşi trase nişte mănuşi groase şi-şi săltă un sac cu resturi de mâncare pe un umăr. Îndesând un pumn de alune în buzunar, luă şi o pungă cu legume crude, tăiate şi ieşi afară.

Când Patrick se trezi, se simţea în mod cert mai bine.

Durerea care-i bubuise în cap toată noaptea, chiar şi în somn, se transformase într-o pulsaţie ocazională, atunci când se mişca.

Se uită la ceas – şapte şi jumătate. Şapte şi jumătate? Era un lucru obişnuit să se ducă la culcare cam la ora asta, dar niciodată, cel puţin în amintirile sale recente, nu se trezise atât de devreme. Departe de a fi o persoană matinală, se scula pe la unsprezece, pleca de-acasă în jurul prânzului, se întorcea între şapte şi noua seara şi lucra până la trei sau patru dimineaţa.

Merită însă să te scoli la şapte şi jumătate pentru ea. Patrick se gândi din nou la talmeş-balmeşul roşu-auriu care-i curgea pe spate – ace! fel de păr cu care un bărbat se putea învălui când făcea dragoste cu ea. Şi ochii aceia – un minut verzi, următorul aurii. Nu era deloc genul lui de femeie, încercă să-şi spună. El prefera femeile sofisticate, de lume, care căutau o seară plăcută, o conversaţie inteligentă şi un sex bun.

Se ridică cu multă grijă în capul oaselor şi-şi pipăi supărat bandajul de la tâmplă, apoi îşi aduse o mână în faţa ochilor. Cinci degete. Bun. Ieri văzuse de două ori pe-atât la aceeaşi mână. Simţindu-se aproape bine, studie camera. Avea pereţi din lemn negeluit şi podele din lemn tare acoperite de ceea ce bunica lui numea „preşuri”. Lângă pat era un balansoar şi o cuvertură făcută din petice atârna pe cadrul de alamă al patului.

Frigiderul din bucătărie părea să aibă cincisprezece sau douăzeci de ani, iar maşina de gătit încă şi mai mult. O pompă antică de fontă era suspendată deasupra chiuvetei, iar în mijlocul mesei din bucătărie trona… un sconcs împăiat!

Patrick închise ochii un moment, analizând priveliştea neobişnuită. Îi deschise din nou şi începu să se concentreze. Era un animal negru, cu o coadă lungă şi pufoasă, cu o dungă albă. Ce decoraţie ciudată pentru o

Masă de bucătărie!

Uşa bucătăriei se trânti şi sconcsul sari de pe masă. Patrick gemu. Probabil că rana de la cap era mult mai gravă.

Robin îl studie cu atenţie pe Patrick.

— Arăţi mai bine în dimineaţa aceasta, îi spuse politicos. Cum te simţi?

— Ca şi cum marfarul care-mi alerga prin cap a fost înlocuit de un troleibuz.

Când Robin zâmbi, Patrick o privi, captivat din nou de zâmbetul şi sclipirea din ochii ei. Simţi o undă de căldură în corpul său şi încercă să-şi adune forţele necesare pentru a nu fi dus în ispită.

— Mă bucur. Poate că troleibuzul va fi înlocuit de o motoretă în scurt timp. Vrei nişte porridge[2]?

— Cu scorţişoară? Mă dau în vânt.

— Bine, am pregătit deja. Era încântată că starea lui s-a ameliorat. Cu cât pleca mai repede, cu atât mai bine. Când îi aşează o tavă în faţă, Patrick protestă.

Pot să mănânc la masă.

— Eşti probabil încă ameţit şi nu vreau să rişti.

— Voi mânca la masă, insistă încăpăţânat, luând tava din mâinile ei şi îndreptându-se spre masa din bucătărie.

Robin oftă. Patrick era la fel de mândru şi de independent ca toate sălbăticiunile pe care le îngrijise. Ştia cum să le hrănească atunci când erau flămânde, cum să le trateze rănile, chiar dacă ele erau sau nu de acord. Ştia că nu trebuie să le scape din ochi niciun moment sau să aibă vreun pic de încredere în ele, deoarece aveau obiceiul supărător de a muşca mâna care le hrănea. Şi, mai presus de orice, ştia să nu se ataşeze prea tare de ele. Toate sălbăticiunile trebuiau lăsate libere în cele din urmă.

Patrick Brady avea cu siguranţă o poftă de mâncare

---

2 terci de ovăz; fel de mâncare obişnuit pentru micul dejun în S.U.A. şi Marea Britanie

sănătoasă. Robin îl privea în timp ce termina al doilea castron de porridge. Dăduse gata deja trei brioşe şi două pahare cu suc de portocale. Se trezi întrebându-se dacă şi celelalte pofte i-or fi la fel de sănătoase, apoi se mustră singură pentru o asemenea idee.

Deci individul era destul de atrăgător – putea să admită asta. Fie, era mai mult decât atât. Era de-a dreptul fascinant. Totuşi ăsta nu era un motiv să fabuleze ca o fată bătrână dornică să facă dragoste, se admonestă strângând masa. Evitându-i cu grijă ochii, spălă vasele, conştientă de privirea lui fixă asupra ei.

— Deci, ce faci aici în mijlocul pădurii?

Robin fusese atât de concentrată în a-l ignora pe Patrick, încât vocea lui o luă prin surprindere, şi aproape scăpă carafa cu suc.

— Sunt licenţiată în restaurarea faunei.

Când Patrick îşi întindea picioarele, materialul blugilor se mula pe coapsele lui puternice.

— Şi ce face un licenţiat, restaurator al faunei?

— Restaurează faună, îi spuse cu o grimasă.

Tu ce credeai?

— Deci acela din mijlocul mesei era un sconcs adevărat.

— Era Chanel.

Patrick chicoti.

— Chanel, hmm? Foarte potrivit. Şi cum o împiedici să… ştii tu?

— Nu mai are miros. Din cauza aceasta nu-i pot da drumul înapoi în sălbăticie – ar fi lipsită de apărare.

— Câte alte creaturi nu-tocmai-restaurate mai ai pe-aici?

— Doar câteva. Pot restaura până la urmă

Majoritatea animalelor, de care mă ocup, în mediul lor natural.

— Şi dacă nu poţi?

— Dacă nu pot, de obicei le găsesc un cămin într-o rezervaţie sau un parc natural. Altfel pot apărea probleme – mai ales cu căprioarele.

— De ce?

— Devin atât de blânde, încât, îşi pierd orice teamă de om – şi sfârşesc pe masa vânătorilor.

Nu prea arăta a restaurator de viaţă sălbatică, meditä Patrick. Mai degrabă a manechin sau foto-model. Blugii strâmţi, decoloraţi pe care-i purta îi puneau în valoare picioarele care parcă nu se mai sfârşeau, iar puloverul nu făcea decât să-i evidenţieze curbele suple, minunat arcuite de dedesubt. Nu era frumoasă în sensul clasic – trăsăturile îi erau prea animate, în contrast cu perfecţiunea liniilor. Era caldă şi captivantă.

Patrick puse picior peste picior, urmărind-o pe Robin cum trebăluieşte prin spaţiul strâmt al bucătăriei. O formă roşcată de energie trecea de la o activitate la alta fără să se oprească. Lăsându-se nonşalant pe spătarul scaunului, Patrick era intrigat de mişcările ei rapide şi agile.

— Te deranjează? întrebă ea, cu o cârpă de praf în mână.

— Dă-i înainte, îi replică degajat, deşi nu se mişcă de pe scaun. Nu mă deranjează deloc.

— Ei bine, pe mine da. Îmi stai în cale. De ce nu ieşi la o plimbare sau cam aşa ceva, până vine Joey să te ia?

Patrick se ridică de pe scaun, dar se duse în schimb să se aşeze pe marginea patului. Ieri nu fusese prea încântat să-şi petreacă o noapte, două în acest loc. Acum ideea plecării i se părea şi mai puţin atrăgătoare. Voia să afle mai mult despre fascinanta Miss Robin McKenna. Dacă ochii erau într-adevăr oglinda sufletului, atunci sufletul ei stătea dezgolit, la vedere. Ochii ei erau, pe rând, calzi şi reci, veseli şi solemni, deschişi şi prudenţi. În general îl priveau cu o cantitate apreciabilă de neîncredere. Ar fi vrut s-o asigure că e la fel de onest ca un

cercetaş fruntaş, dar ar fi fost o minciună.

Era foarte mândru de articolele în care demascase corupţia politică. Dar dacă ocazional trebuise să recurgă la vreun subterfugiu, o făcuse. Nu pretindea că este alb ca zăpada. Pur şi simplu ura dedesubturile şi avea un talent uimitor de a se scoate le aveală.

Patrick se întinse şi se ridică în picioare, tresărind de durerea pe care-o mai simţea, încă. Poate că Robin l-ar lăsa să facă un duş înainte de plecare. După felul în care atacase înverşunată o pată de pe duşumea, nu era sigur că ea va fi de acord.

Era ţepoasă – de parcă nu mai avea răbdare să-l vadă plecat.

— Te deranjează dacă fac un duş? o întreba politicos. Ea de-abia îşi ridică privirea.

— Te rog. Prosopul e pe raftul de deasupra chiuvetei. Când el se îndreptă. Spre baie, îl mai privi doar cât să-i spună: Uşa nu se-nchide de tot. Podeaua e puţin umflată.

— Intenţionezi să mă spionezi în timp ce mă spăl? Patrick îi aruncă un zâmbet poznaş şi obrajii ei se îmbujorară. Descoperi că roşeaţa ei era de o candoare încântătoare.

Prin uşa întredeschisă Robin putu auzi toate sunetele produse de Patrick – fâşâitul fermoarului desfăcut, foşnetul blugilor dezbrăcaţi. Cu gândul la ce ascundeau blugii lui, inspiră adânc.

— Ei bine, mormăi către raton, care se învârtea prin preajmă inspectând apa de pe duşumea, e timpul să-mi termin restul treburilor. Trăgându-şi mănuşile de piele, se întoarse spre uşa de la intrare.

Peste cincisprezece minute se întorcea să ia antibiotice şi un pansament de schimb pentru vulpea rănită pe care o trata.

Când deschise uşa, Ritz năvăli înăuntru, agitându-şi voios singură aripă. Se îndreptă spre uşa de la baie.

— O-ho. Robin încercă să-l prindă, dar rățoiul fugi sub masă din bucătărie şi ieşi pe partea cealaltă. Patrick! strigă tare, pentru a-l avertiza, dar el n-o auzi, probabil din cauza duşului. Robin auzi un „Ce dracu'?" înăbuşit, şi apoi un zgomot puternic, ca şi cum ar fi căzut ceva greu.

Speriată, făcu în fugă cei câţiva paşi până la uşa băii.

— Patrick? Eşti bine?

— Excelent, îi răspunse sarcastic.

Robin aruncă o privire iscoditoare în baie. Cele peste optzeci de kilograme superbe de bărbat nud zăceau pe podeaua băii, doar cu un

Prosop în mână.

— Dumnezeule! se întrebă distrata cum de se bronzase atât de uniform, peste tot. I se uscă gura. Acolo, părea să fie atât de mult din el. Oh, Doamne, îmi pare rău, spuse pe ton de scuză. Ar fi trebuit să te previn în legătură cu rățoiul. E înnebunit după duş.

Cu o privire muşcătoare spre rățoiul care se bălăcea fericit sub jetul de apă, Patrick se ridică de mijloc şi-şi lăsă discret prosopul în poală.

— Ce-ai pregătit pentru bis, doamnă?

Sconcşi pe mese, raţe la duş? Ai cumva şi nişte albine în bonetă?

— Nu-i cazul să te superi, îi replică apărându-se. Doar n-a fost intenţionat. Acum ce s-a mai întâmplat?

— Când creatura a sărit sub duş lângă mine, eu am sărit afară şi am alunecat. Cred că mi-am rupt glezna.

Robin se uită la glezna lui şi se făcu mică.

Într-adevăr părea ruptă.

— Cred că mai bine l-aş suna pe doctorul Martin.

— Eşti drăguţă să mă ajuţi întâi să ies din baie? Nu stau tocmai confortabil, întins aici pe podea.

Robin se aplecă să-l ajute, dar avu un moment de ezitare văzând atâta masculinitate. Picături de apă încă-i scânteiau pe umeri şi în cârlionţii castanii de pe piept.

Avea picioare grozave – lungi, suple şi musculoase, acoperite uşor cu păr castaniu. Îşi trase răsuflarea.

— La dracu', o s-o fac singur, spuse Patrick văzând ezitarea ei. Ţinând într-o mână prosopul.

O folosi pe cealaltă ca să apuce marginea chiuvetei şi să se ridice. Rămase într-un picior cât timp îşi legă prosopul în jurul şoldurilor. Te porţi de parcă n-ai fi văzut un bărbat gol până acum.

— Să… mda, nu în ultimul timp.

Patrick simţi o satisfacţie curioasă – asta însemna că ea nu are pe nimeni în prezent.

— Îţi place ce vezi?

— Oh, da… Se opri evident stânjenită. Vreau să spun, e fascinant. Nu ştiam că un singur om poate fi atât de arogant. Dacă n-are nimic pe el, sfârşi caustic.

— Ei, hai gata. Patrick îşi ridică mâinile. Devine puţin cam dificil să-mi ţin echilibrul într-un singur picior. Vrei te rog să mă ajuţi?

Faţa ei se îndulci.

— Te doare rău?

Am glezna destul de amorţită în momentul acesta.

— Cred că-i semn bun. Robin îşi muşcă buza.

Cum facem?

— Treci lângă mine şi o să mă sprijin de tine.

— Sigur. Stai să opresc duşul întâi. Se întinse şi închise robinetul, ignorând răţoiul care măcănea supărat. Se duse lângă Patrick şi el îşi trecu un braţ peste umerii ei.

— Prinde-mă pe după mijloc, o grăbi Patrick. Robin se supuse, degetele ei atingându-i pielea caldă şi umedă a taliei. Inima. Începu să-i bată şi răsuflarea i se înteţi, dar îşi spuse că era din cauză că stătea prea aproape de un reporter.

Reuşiră să parcurgă cei câţiva paşi de la baie la pat. Când Patrick se răsuci, încercând să se aşeze pe marginea saltelei, picioarele lui Robin

I se puseră cumva în cale şi se treziră răsturnaţi amândoi în pat.

— Vai! Patrick, eşti bine?

— Mă doare glezna prea tare ca să fiu mort, aşa că presupun că sunt bine. Deschise ochii descoperind-o la câţiva centimetri depărtare de el. Şi mă simt din ce în ce mai bine.

În ciuda durerii pe care o simţea în mod evident, Robin îi putea citi dorinţa în trăsăturile încordate şi îşi dădu brusc seama de poziţia în care erau: unul peste altul, pieptul ei prizonier sub braţul lui. Unul din picioarele lui goale se afla între pulpele ei îmbrăcate în blugi, şi simţi răsuflarea lui fierbinte pe faţă.

Ochii li se întâlniră. Robin nu-şi feri privirea şi nu reuşi să se mişte. Trupurile lor se potriveau unul cu celălalt, de parcă ar fi fost două piese alăturate ale unui puzzle. Privirea lui se mută de la ochii, la gura ei. Buzele i se lipiră de ale ei, o dată, de două ori, în cele mai uşoare săruturi.

Ea voia mai mult. Avea nevoie de mai mult. Tocmai această nevoie presantă o făcu să suspine, să se desprindă şi să sară în picioare. Respiraţia îi era îngreunată, când spuse:

— Mă bucur că eşti bine. Pot… să fac ceva să te simţi mai confortabil?

Ochii lui Patrick o măsurară apreciativ.

— Nu, acum, Roşcato. Am o migrenă, murmură cu un rânjet insinuant. Dar nu peste mult timp. Chiar curând.

Robin adoptă un aer profesional pentru a-şi masca frământarea interioară, în timp ce-l ajuta să se aşeze bine pe pat. Se duse apoi să-i telefoneze doctorului Martin. Când reveni lângă Patrick, îi zise rece:

— A spus că o să vină în jurul prânzului să-ţi vadă glezna. Între timp, trebuie să n-o atingi, s-o ţii ridicată şi cu gheaţă.

Fugind de ochii amuzaţi ai lui Patrick, Robin se refugie pe verandă ca să reflecteze. Erau câteva lucruri care o contrariau. Unul era zâmbetul satisfăcut al lui Patrick. Altul era faptul că, după cum evoluau lucrurile, se părea că va trebui să mai rămână la ea câteva zile. Nu putea spune că era îngrozită de perspectivă, dar se gândea că ar trebui să fie ceva mai supărată. Faptul că nu era o deranja cel mai tare.

Doi

Robin stătea pe verandă urmărind plecarea doctorului. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că nu era decât o entorsă. Dacă şi-ar fi rupt gleznă, Patrick ar fi trebuit să stea la ea mai mult de câteva zile. El voise să se mute la Joey, dar acesta era la clinică aproape toată ziua şi Marge plecată. Oricum, n-ar fi avut cine să aibă grijă de el. Robin fu nevoită să insiste să rămână la ea. La urma urmei, răţoiul ei fusese de vină.

Îi pregăti prânzul, minunându-se din nou de apetitul lui. Înfulecă două sandvişuri mari cu şuncă şi brânză, două căni cu supă de roşii şi un măr. Robin era tentată să ridice colţul cearşafului să vadă unde se depunea toată mâncarea asta. Numai că, hainele lui fiind la uscat, ştia exact ce este sub cearşaf.

— Grozavă masă. Patrick îi dădu tava şi se întinse. Robin urmări jocul muşchilor pe pieptul lui gol, privirea zăbovindu-i pe părul creţ şi moale. Avea o dorinţă nebunească să-l atingă cu un deget ca să vadă dacă era atât de mătăsos pe cât părea. Îşi dădu seama că se zgâieşte de câteva momente bune şi-şi forţă ochii i să-l privească în faţă, doar pentru a-i întâlni zâmbetul.

Dacă pieptul lui era magnific, zâmbetul îi era devastator. La privirea ei cercetătoare, zâmbetul i se lărgi. Robin duse tava în bucătărie.

Ce se-ntâmplă cu mine? se întrebă.

Îl văzuse mai devreme gol, efectiv, în baie, şi asta fusese suficient de deconcertant. Dar atenţia îi fusese distrasă imediat, de accidentul lui. Acum, însă, zâmbetul lui insinuant şi amintirea fizicului întins sub cearşaf reprezentau un pericol irezistibil. Spera doar că el nu i-a observat fascinaţia.

Patrick i-o observase însă. Fusese conştient de senzualitatea ei înnăscută din prima clipă în care o văzuse

– o senzualitate care pentru ea

Părea la fel de naturală ca respiraţia. Acum fiecare nerv al lui se acordase pe frecvenţa ei.

Un moment nepotrivit. Avea de sfârşit o povestire cu care era deja în întârziere şi trebuia să trateze cu un editor nerăbdător. Nu era momentul să se gândească la ochi cameleonici, sâni mici şi fermi şi la cele mai lungi picioare din lume.

Robin se întoarse şi-l surprinse cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Mai voiai ceva?

Multe, se gândi Patrick, dar nu era în forma necesară deocamdată. Nu încă.

— Păi, m-aş bărbieri. N-am apucat azi dimineaţă până să apară raţa. Şi aş fi fericit dacă mi-aş putea spăla dinţii.

Robin ieşi din cameră să caute o periuţă nouă. Poate cu o periuţă atârnându-i din gură şi cu pastă scurgându-i-se pe bărbie, zâmbetul lui va avea mai puţin efect. Putea doar să spere. Oare ce era în zâmbetul lui atât de ispititor? Un anume farmec copilăresc, se decise, combinat cu o aroganţă desăvârşit bărbătească, în cel mai deconcertant mod.

Aşeză în faţa lui Patrick o periuţă cu pastă pe ea, o cană cu apă şi un lighean.

— Ce-ţi trebuie pentru bărbierit?

— O oglindă, un săpun şi un aparat de ras ar fi o bătaie de cap prea mare?

„Doar când văd că te simţi în patul meu ca la tine acasă este o bătaie de cap prea mare”.

— O clipă, te rog.

Când Robin veni înapoi cu ce-i ceruse, el se spălase deja pe dinţi. În colţul gurii îi rămăsese o urmă de pastă. Robin o fixă un moment lung, îngheţat, imaginându-şi cum şi-ar plimba limba peste gura lui savurând gustul mentolat.

Nu, nu, nu! porunci imaginaţiei să n-o mai ia razna.

Nu mai avusese în viaţa ei o astfel de reacţie în faţa unui bărbat. Faţă de soţul ei, reacţia fusese poate de zece ori mai slabă şi uite ce se-ntâmplase – bunul ei simţ se ducea de râpă.

În mod evident nu avea iscusinţa necesară în relaţiile cu bărbaţii. În timpul facultăţii, Greg Royal o sărutase doar de câteva ori şi aproape că-i făcuse toată lucrarea pentru examenul de biologie al profesorului Barron. Cu soţul ei fusese şi mai rău. Scuzele neconvingătoare ale lui John Douglas fuseseră învăluite în vorbele cele mai dulci şi ea devenise surdă, oarbă şi infinit de stupidă.

Nu se va mai întâmpla niciodată, se străduise prea mult, pentru că tocmai acum să-şi vadă planurile date peste cap de o mică reacţie senzuală. Era prea mult în joc pentru a lăsa un bărbat – şi mai ales un reporter – să i se pună în cale.

Robin îi dădu aparatul de ras lui Patrick, care-l luă şi-l inspectă.

— Spune-mi, Roşcato, sper că nu l-ai folosit pe picioarele tale fantastice, nu?

— Sigur că nu! Robin îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uscător.

— Hei, aşteaptă! strigă Patrick după ea.

Se întoarse fără tragere de inimă.

— Da?

— Mi-ar plăcea să stau afară pe verandă după-amiază. Dacă nu te deranjez.

Robin încuviinţă scurt.

— Am câteva treburi de făcut acum, dar nu-mi vor lua decât câteva minute. Între timp poţi să te bărbiereşti. Ar fi voit ca el să nu se poarte atât de manierat. Ar fi fost mult mai simplu pentru ea dacă l-ar fi putut urî. Luând hainele din uscătorie, le îndesă în coşul de rufe şi părăsi camera.

Când se întoarse peste câteva minute, observă câteva semne mici pe faţa lui Patrick.

— Ai luat amprentele pisicii care ţi-a trecut peste faţă?

— Foarte amuzant. Patrick îşi cercetă faţa în oglindă. Doar că n-am mai folosit un aparat de ras demodat ca acesta, de ani de zile.

— Eşti gata să te scoli?

— Aş fi încântat, dar poate ar fi mai bine dac-aş avea chiloţi. Să nu răcesc.

— Doamne fereşte, murmură Robin sec. Începu să caute în coşul de rufe. Obrajii i se încălziră când îi găsi chiloţii încurcaţi într-o pereche de bikini din dantelă i-i aruncă şi-şi întoarse imediat capul. Sper că te poţi descurca singur.

— Dacă nu, m-ai ajuta? o întrebă Patrick cu interes amuzat.

— Dacă nu poţi să te-mbraci singur, poţi să te plimbi înfăşurat într-un cearşaf, din partea mea.

— Sau în pielea goală.

Robin îi ignoră intenţionat remarca.

— Pantalonii sunt la picioarele patului. Foşnetul blugilor traşi pe picioarele lui era cel mai sexy lucru pe care-l auzise vreodată. Pantofii sunt... probabil că n-o să poţi să te-ncalţi cu pantofii, nu-i aşa?

— Rămân în ciorapi. La urma urmei, nu mă duc prea departe.

Adevărat, se gândi. Se întreba dacă proverbul „nu-l mai vezi, nu-l mai ştii” era valabil şi când cineva era legat atât de strâns de gândurile tale.

— Am o cămaşă curată?

— Probabil. Joey ţi-a adus valiza.

— Oh. Vrei să iei una pentru mine? Patrick, îi zâmbi obraznic. De preferinţă una care să mi se asorteze cu ochii.

— Căprui injectat? Mă îndoiesc că ai vreuna de această culoare.

— Eşti ca o doctorie. Zâmbetul îi dezminţea

cuvintele.

Surâsul lui tandru o străfulgeră pe Robin, ameţind-o.

— Trebuie să fiu. Tu eşti o durere de cap.

— Deci ne potrivim la fix.

„De asta mă şi tem”, se gândi Robin. Duelul verbal, deşi antrenant, trebuia să se sfârşească. De fapt, trebuia să se sfârşească deoarece era antrenant. Cu cea mai profesională atitudine luă o cămaşă din valiză.

— Poftim.

— Mulţumesc.

Robin îl privi cu coada ochiului cum îşi trage mânecile pe braţe şi-şi încheie nasturii până la jumătatea pieptului. La naiba, tipul ăsta face până şi din îmbrăcat un lucru sexy.

— O.K., să mergem, spuse Patrick, oferindu-i braţul cu gentileţea unui prinţ.

— Nu eu sunt rănitul umblător. Robin îşi oferi braţul ei, în schimb.

Patrick îşi strecură încet mâna între braţul şi corpul ei, reuşind să-i atingă pieptul. Robin îi aruncă o privire tăioasă, dar el zâmbi doar, inocent. Ea îşi depărtă braţul de corp.

Când Patrick se aşeză în balansoarul de pe verandă, ea se oferi să-i aducă un taburet, ca

Să-şi sprijine glezna.

— Stau foarte bine aşa, insistă Patrick.

— Ştiu. Eşti gata să iei startul la maratonul Boston. Îţi aduc totuşi taburetul.

— Bine, bombăni el. Dacă eşti mai fericită aşa…

— Sunt de-a dreptul extaziată.

Patrick îi aruncă o privire lui Robin

— Mi-aş dori grozav să te văd în fiorii extazului. Îi surprinse faţa tulburată înainte de a se întoarce ca să intre în casă şi hotărî că-i plăcea grozav s-o pună în încurcătură.

Încă nu era sigur de ce era atras de ea. În general

prefera femeile cu forme mai pline, mai elegante şi mai sociabile. Robin era slabă, tăioasă la vorbă şi se îmbrăca fără pretenţii. Totuşi se simţea stimulat atât mental, cât şi fizic, într-un fel cum nu mai simţise de ani de zile.

Avea în mişcări o graţie uşoară care părea la ea la fel de naturală ca şi respiraţia. Iar stilul nepretenţios o prindea. Se îndoia foarte tare că ea

S-ar plânge vreodată că sărutările unui bărbat îi strică machiajul sau îi ciufulesc părul.

Un bărbat trebuia, cu siguranţă, să stea în vârfurile degetelor ca să se potrivească spiritului ei acid. O relaţie cu ea ar fi palpitantă, iritantă, exasperantă, însufleţitoare. Ar putea avea urcuşuri şi coborâşuri ca o cursă de skateboard, dar n-ar fi niciodată plictisitoare. De-abia acum îşi dădea seama cât de plictisitoare fuseseră majoritatea relaţiilor lui anterioare.

Robin îi puse taburetul şi o pernă sub gleznă.

— Ce zici de muntele meu?

O briză uşoară, răcoroasă fremăta printre acele lungi ale pinilor care dădeau locului numele Needle Ridge[3]. Florile sălbatice de pe pajişte formau o paletă de culori crude – flori de piciorul-cocoşului galbene, lupine sălbatice albastre, căldăruşe roşii şi galbene. Patrick trase în piept aerul atât de tare şi de curat, aproape dureros, apoi dădu capul pe spate pentru a simţi căldura soarelui pe faţă.

— E frumos. Dar nu prea sunt obişnuit cu spaţiile largi.

— Ai locuit întotdeauna în oraş?

— Am crescut în suburbia Maryland. Erau case frumoase şi o mulţime de peisaje drăguţe, dar…

Faţa ei se umbri un moment.

— Ştiu ce vrei să spui.

Patrick o privi.

— Nu mi te pot închipui locuind într-o suburbie.

---

3 Culmea Acelor

Robin zâmbi, dar Patrick observa că zâmbetul avea prea multă voioşie.

— Ei bine, am locuit. Cunosc prea bine peluzele întreţinute impecabil, straturile de flori aranjate cu grijă şi mobilierul obligatoriu din răchită.

— Pun pariu că nu ţi-a plăcut mult mai mult decât mie, remarcă Patrick.

— Le-am urât!

Era atâta vehemenţă în tonul ei, încât Patrick fu intrigat. Probabil că avea să refuze să-i răspundă, dar trebuia s-o întrebe.

Îl privi un moment lung, cântărindu-l, apoi spuse încet:

— Pentru că forţează lumea să intre în tipare. Numai că uneori se dovedeşte că oamenii au fost camuflaţi de stilurile de viaţă uniformizatoare şi nu sunt de loc ceea ce credeai.

Oare ce se întâmplase de avea atâta deziluzie în glas? se întrebă.

— Robin, ce…

— Am un milion de treburi de terminat, îl întrerupse. Crezi că o să te simţi bine aici, câteva ore?

— Aş putea să admir natura toată ziua.

Dar Patrick ştia că de fapt nu e interesat deloc de privelişte. Când află ceva nou despre Robin, se ridicau alte semne de întrebare. Nu dezvăluia prea bucuroasă lucruri despre viaţa ei intimă. Oftă. Desigur, nici el. Se aşeză mai comod în fotoliu şi încercă să admire totuşi peisajul.

Peste un sfert de oră căscă şi-şi consultă ceasul. Destulă delectare în mijlocul naturii pentru o singură zi! Simţea un început de plictiseală şi parcă era timpul să se distreze puţin.

Observase deja o lipsă totală de aparate strict necesare. Nu exista televizor, pick-up, nici măcar un radio. Cum putea supravieţui cineva fără ele nu înţelegea. În D.C.

obişnuia să ţină televizorul deschis tot timpul, pe un canal de ştiri, pe unul sportiv sau MTV. Şi, în rarele ocazii când nu se uita la televizor, era din cauză că vedea un film pe video.

— Robin? o strigă. Robin!

— Ce s-a întâmplat? Apăru peste câteva secunde de după casă. Îşi îndesă mănuşile în buzunarul de la spate, în timp ce venea în grabă spre Patrick. Te doare ceva?

— Ai ceva de citit?

— Asta era? După cum strigai, am crezut că s-a petrecut ceva oribil. Şi la urma urmei, ai spus că poţi să priveşti peisajul toată după-amiaza.

— Am supraevaluat puţin timpul.

Robin îşi scutură capul, intră înăuntru şi apăru din nou, cu un ziar. Îl aruncă pe genunchii lui Patrick şi se îndreptă spre colţul casei.

— Hei, aşteaptă!

— Ce mai e acum? zise oftând şi se întoarse iar.

— Ziarul ăsta e vechi de şase zile.

— Ei şi? Ăsta-i cel mai nou pe care-l am. Aici sus nu le primim zilnic. Robin zâmbi ironic la vederea ororii adânci care se-ntipărise pe faţa lui Patrick. Trebuie să fie de-a dreptul şocant să descoperi că există oameni cărora nu le pasă de ştirile zilnice. Mai ales pentru tine, un reporter, care luptă pentru adevăr, justiţie şi nivelul de trai american. Te face să te simţi cam ca Superman, nu crezi? De data aceasta chiar plecă în spatele cabanei.

Patrick rămase cu ochii după ea. Ei bine, era cât se poate de clar. Robin McKenna nu-i sul porta în mod evident pe reporteri. Dar de ce?

Robin rămase distantă tot timpul cinei, deşi se străduia să fie amabilă. După aceea, strânse masa şi o umplu cu hârtii ca să se apuce de lucru. Patrick se retrase în pat cu un exemplar din îngrijirea mamiferelor mici. Află din el tot ce nu-şi dorise niciodată să ştie: despre cum se

îngrijesc animalele mici. După vreo oră sau două de citit despre lucrurile esenţiale în creşterea rozătoarelor tinere, îşi îndreptă atenţia către Robin.

— Pot să te ajut cu ceva?

Robin îl privi peste teancul de hârtii.

— Hmm? Oh, nu, mulţumesc. Revizuiesc propunerea unei subvenţii.

— Propunerea unei subvenţii?

Ea lăsă jos creionul.

— În fiecare an Fundaţia Webster din Richmond alocă o anumită sumă de bani pentru proiecte de ocrotirea vieţii animalelor sălbatice. Aş putea folosi banii eficient. Sunt interesaţi de propunerea mea, dar am nevoie de mai multe date. Vor lua o decizie într-o săptămână sau două.

— Nu m-am gândit până acum, dar bănuiesc că nu eşti plătită prea bine, nu-i aşa?

— Bine? pufni Robin. Oamenii care practică meseria mea nu sunt plătiţi deloc.

— Niciun cent?

— Niciun cent. Ne descurcăm aproape în întregime din donaţii particulare.

— Dar hrana… notele de plată la veterinar…

— În afara cazului când primesc donaţii, totul iese din propriul meu buzunar.

— Asta-i situaţia peste tot?

— Da, după câte ştiu eu. Robin luă din nou creionul şi începu să-i ronţăie absentă capătul. Nu ştiu pe nimeni care să fie plătit.

Patrick o privi cu respect. Investea atâta muncă şi atâta timp, pentru o nimica toată.

— Deci o faci din pasiune.

Robin zâmbi.

— E mai bine s-o faci din pasiune. Nu e întotdeauna amuzant, dar simt că e bine ce fac. Poate că, în felul meu modest, ajut la îndreptarea unui rău pe care, conştient sau

nu, îl facem lumii în care trăim.

— Presupun că tratăm planeta ca şi cum am putea cumpăra oricând alta de la prăvălia din colţ, nu-i aşa? Este ceea ce spunea o doamnă despre care am scris un articol anul trecut. Trăieşte pe Coasta de Est şi călătoreşte în toată America pentru a ajuta la salvarea pasărilor de apă prinse în petele de petrol.

— Ila Hatcher.

— Da. O cunoşti?

— Nu personal, dar am auzit de ea. Şi am auzit-o vorbind o dată. Este într-adevăr o doamnă.

— Asta eşti şi tu, Robin. Ea îşi plecă ochii şi el nu-i putu vedea expresia. Ştii, la mi-a spus că articolul meu a atras donaţii de mai multe mii de dolari. Poate c-aş putea scrie un articol şi despre tine.

Capul îi zvâcni în sus.

— Nu! Adică îţi mulţumesc, dar… sunt sigură că voi putea să mă descurc foarte bine cu subvenţia. În sinea ei admitea că el îi făcea o ofertă generoasă. Dar nu ştia ce cutie a Pandorei ar fi deschis dacă acceptă asta.

Patrick dădu din umeri.

— Dacă te răzgândeşti, dă-mi de ştire. Cum se descurcă majoritatea restauratorilor de faună sălbatică, fără bani?

— Majoritatea sunt femei măritate care stau acasă, cu familia şi copiii. Iar veterinarii locali sunt, de obicei, dornici să-şi presteze gratuit serviciile – aşa cum face Joey pentru mine. Uneori oamenii care vin cu câte un animal contribuie cu bani la îngrijirea lui.

— Dar tu cum te descurci? Tu nu eşti măritată.

— Am un mic venit de pe proprietatea tatălui meu care-mi permite să fac asta – cu condiţia să fiu destul de modestă. Şi primesc ajutor de la oamenii din oraş din când în când. Inspiră adânc. Dar subvenţia ar pica bine cu siguranţă.

— Ce-ai face cu ea?

Ochii îi luciră.

— Aş vrea să deschid un centru al vieţii sălbatice. Nu numai pentru îngrijirea animalelor rănite, dar mă gândesc că aş fi capabilă să aduc şi publicul. Poate aş putea lucra cu câteva organizaţii naţionale care se ocupă de fauna sălbatică pentru a educa lumea în legătură cu protecţia speciilor în pericol. Sunt interesată, în mod special, de acest proiect.

Patrick o privi lung. Robin părea melancolică la fel ca o fetiţă pierdută în admiraţia unei păpuşi dintr-o vitrină. Ar fi vrut să-i promită că-şi va primi subvenţia, că va câştiga la loterie orice, astfel încât să-şi îndeplinească visul.

Robin se foi stânjenită sub privirea atent cercetătoare a lui Patrick. În final zâmbi uşor şi se întoarse la hârtiile ei, aşezându-le într-un teanc ordonat.

— Ei bine, destul despre ce vreau eu să devin când mă fac mare. Dar tu?

— Eu? Nu ştiu, murmură Patrick îngândurat. Întotdeauna mi-am dorit să scriu o serie de articole pentru reviste ilustrate – să furnizez nu numai texte, ci şi imagini.

— Eşti şi fotograf?

Ridică din umeri indiferent.

— Mă joc din când în când cu aparatul de fotografiat.

— Ce-ţi place să fotografiezi?

— Copii şi animale, dacă poţi să mă crezi. Ambele categorii sunt complet naturale, fără artificii. În fotografii, vezi exact cine sunt.

Răspunsul o dezarmă complet pe Robin, dar nu rezistă să nu remarce:

— Nu mi-aş fi închipuit că-ţi plac copiii sau animalele.

— Nici nu-mi plac. Ei i se păru că vede o sclipire ironică în ochii lui.

— Ei bine… dimineaţa încep treaba devreme. Noapte bună, Patrick. Se ridică în picioare.

— Noapte bună, prigorie roşie. Îi plăcuse felul în care ea îi pronunţase numele. Sunase ca o mângâiere, chiar dacă ea nu intenţionase să fie. Patrick se întoarse la studiul privind îngrijirea şi hrănirea puilor de rozătoare.

— Aah!

Robin se trezi dintr-un somn greu. Ce se întâmplase? Se ridică în capul oaselor şi trase cu urechea. Auzi o bufnitură, apoi o înjurătură printre dinţi.

Strecurându-şi tălpile în papucii pufoşi, Robin se grăbi să coboare pe scările de lemn. Îşi găsi cu uşurinţă drumul pe întuneric.

— Fir-ar să fie! Ce-i toată hărmălaia asta?

Patrick stătea în şezut, gol, în lumina lunii care licărea prin fereastră.

— Mi se urcase ceva pe piept.

Robin aprinse veioza de lângă pat. Patrick îşi miji ochii, apoi îi deschise şi o privi. Purta un halat roşu, voluminos şi greu, care se potrivea foarte bine cu părul ei. Halatul greu acoperea tot ceea ce se putea presupune interesant, lăsând doar să se bănuiască vag curbele şoldurilor şi ale pieptului.

Robin îi arătă o pisică mare, tărcată, care stătea zvâcnind din coadă la picioarele patului, aparent iritată de tot tărăboiul din jurul ei.

— Cred că era Roşie.

Patrick pufni şi se întinse la loc în pat, întorcându-se pe o parte. Sări din nou când văzu o pisicuţă albă, făcută ghem pe cealaltă pernă, care-l fixă cu ochi liniştiţi, chihlimbarii.

— Doamne Dumnezeule! Pisica albă începu să toarcă şi să-şi lingă lăbuţele tacticoasă.

— Asta-i Pooh. Îi vine numele de la Winnie Pooh, ştii…

— Sigur, murmură Patrick. Un mic zgomot venind dinspre podea, de lângă pat, îi atrase atenţia. Când se

aplecă, văzu un raton cuibărit pe ciorapii lui. Lăsându-se la loc pe pernă, Patrick rămase cu privirea în tavan, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă apărând câteva creaturi îmblănite, printre grinzile de lemn. Îmi retrag cuvintele. Nu ai albine în bonetă. Ai sticleţi în cap. Pot să-ţi pun o întrebare stupidă?

— Dă-i drumul.

— De ce sunt stelele acelea pe tavan?

Robin se uită în sus la steluţele pictate, ce sclipeau aurii.:

— Când dorm, îmi place să mă cred afară.

— Aşa este, spuse Patrick satisfăcut. Acesta este patul tău.

— Chiar aşa. N-ai fost în starea cea mai adecvată ca să urci în mansarda rezervată musafirilor, i-o întoarse Robin.

Ochii lui Patrick se îngustară alunecând din nou pe halatul ei, în jos, spre vârfurile papucilor pufoşi care se iveau de sub tiv.

— Îmi place să dorm în patul tău, murmură el. Mă întreb cum ar fi să fac dragoste în el.

Hmm?

Robin se răsuci pe călcâie şi o luă pe Roşie într-o mână şi pe Pooh în cealaltă.

— E târziu. Noapte bună, spuse ea. Urcând din nou scările.

— Hei, strigă Patrick după ea. Ai uitat să-mi stingi lumina.

— Dă-mă în judecată!

Patrick rânji. Îi plăcea s-o tachineze. Era spectaculoasă când era iritată sau bosumflată. Obrajii ei îmbujoraţi aveau o nuanţă încântătoare, pieptul bine conturat îi tresălta. Părul aproape că explodă în jurul ei, iar ochii i se făceau din căprui, aurii. Patrick decise că era adeptul ochilor auriţi.

Întinse mâna şi trase de firul veiozei din alamă, apoi se lăsă din nou în pat, cu ochii la steluţele de pe tavan. „Patul ei”.

Îşi înfundă faţa în pernă, inspirând mireasma dulce – aceeaşi pe care o simţise când ea se prăvălise cu el în pat. Mirosul părului ei, se gândi şi închise ochii. Patrick îşi putea închipui cum şi-ar trece degetele prin cascada de cârlionţi roşcaţi-aurii, aducându-şi şuviţele spre faţă pentru a putea respira acel parfum dulce, delicat.

Se gândi cum ar fi să stea cu ea în patul acesta, cu picioarele lor goale împletite şi degetele lui pierdute în spumă încurcată a părului ei. L-ar fi răsfirat pletele peste sânii albi, astfel încât fermecătoarele ei sfârcuri roz, de-abia s-ar îţi. Precis erau roz, îşi închipui el. Asta era singură culoare care se potrivea cu părul ei şi cu acea culoare, de miere palidă, a pielii.

Simţi ceva, ca o gheară, în vintre şi deschise ochii, privind steluţele absurde de pe tavan. Nu putea să doarmă şi asta era numai din vina ei. Ea şi părul ei incredibil, aproape prea mult pentru corpul suplu. Aproape. Dar nu chiar. Era tocmai cantitatea potrivită de păr prin care el şi-ar încurca mâinile şi i-ar apropia fata ca s-o sărute.

Se foi în pat, simţind o altă împunsătură de dorinţă. Oftând, se uită la cifrele portocalii ale ceasului. Nu era nicio minune că nu-i era somn. Ora două noaptea nu-l găsea prea des în pat sau, cel puţin, nu-l găsea dormind. Se întinse şi aprinse din nou lumină.

Fără televizor, îşi închipui că n-avea ce să facă altceva decât să citească. Se dădu jos din pat şi începu căutând uşor primprejur. Spera să găsească vreo revistă, sau nişte cărţi – sau alt subiect decât îngrijirea animalelor – altfel, avea să înnebunească până dimineaţă

Găsi o carte pe un raft din bucătărie: Creşterea animalelor în anii ’90. O puse la loc. Oare ce Dumnezeu face Robin cu timpul ei?

Cu nimic altceva care să-i ţină companie, decât propuneri de subvenţie şi cărţile acestea îngrozitoare cum de n-o luase razna până acum?

Glezna îi zvâcni dureros, aşa că se duse încetişor înapoi în pat şi se aşeză. Se uită la cartea de pe noptieră şi-şi scutură capul. Nu, n-avea să mai citească îngrijirea rozătoarelor mici. Plictisit, trase sertarul noptierei. Poate ţinea acolo vreo carte.

În sertar zăceau aruncate stilouri, creioane, scrisori vechi, mici fleacuri, dar nicio carte. Dezgustat, îl închise la loc, dar în acest timp se desprinsese o bucăţică de hârtie – o tăietura dintr-un ziar. O privi în treacăt, pregătindu-se s-o arunce la loc în sertar, când observă fotografia de pe ea.

Era Robin. Citi textul!

„Teresa Exbury părăsind capela după ce a asistat la funeraliile soţului său, John Douglas Exbury, decedat luni".

Patrick se holbă uimit la poză, ochii lui de reporter observând detalii peste care altcineva ar fi trecut cu uşurinţă, poate. Ar fi pus rămăşag că deux-pièces-ul negru pe care-l purta, costa cam echivalentul salariului lui pe o săptămână. Iar B.M.W.-ul care aştepta parcat pe dreapta, nu era chiar ieftin.

Cu sprâncenele încruntate meditativ, împinse hârtia la loc în sertar şi stinse lumina. Teresa Exbury. Deci micuţa Robin McKenna, nu era chiar Robin McKenna. În schimb, era micuţa şi drăguţa văduvă Exbury. De ce toată şarada asta?

Dacă-şi putea permite costume scumpe şi B.M.W. – un argintii, de ce locuia aici, de-abia peste nivelul sărăciei? De ce avea atât de mult nevoie de subvenţie?

John Douglas Exbury. Era ceva cu numele acesta, ceva pe care Patrick nu-l putea găsi. La ştiri – era sigur de asta. Oare fusese şi Robin? Pe la cinci dimineaţa, când în sfârşit pe Patrick îl luă somnul, nu reuşise să-şi amintească, încă.

Deşi somnul. Îi fusese întrerupt, Robin sări din pat la ora ei obişnuită. Era o persoană matinală în toate sensurile cuvântului. Prefera cântecul de dimineaţă al gaiţei baladei târzii a rândunicii de noapte, căldura dospită a zorilor răcelii caracteristice căderii nopţii. Găsea că răsăriturile sunt net superioare apusurilor şi-i plăcea să ştie că are mai degrabă o zi întreagă la dispoziţie, decât o seară lungă, plină de umbre.

Îmbrăcă o altă pereche de blugi decoloraţi şi un pulover, apoi coborî tropăind cu ghetele pe scările de lemn. Observă că toate animalele migraseră înapoi în patul mare, moale. În mod evident, nu acordau nicio atenţie colţurilor înghesuite ale fotoliului pe care dormise ea noaptea trecută.

Robin se încruntă, realizând de-abia acum că pisicile ei, precaute de obicei, păreau să-l fi acceptat complet pe Patrick în clubul lor. Privi spre pat cu surprindere. Roşie şi Pooh erau destul de discriminatorii şi Robin le considerase întotdeauna bune judecătoare ale caracterului uman.

Patrick oftă şi-şi schimbă poziţia şi Robin observă deodată tabloul pe care-l formau, înconjurat de o varietate de creaturi îmblănite, părea un copil cuibărit între animale împăiate. Privirea i se îmblânzi şi-şi clătină capul, ochii zăbovindu-i pe părul lui zburlit. O surprinse dorinţa subită de a întinde mâna şi a-i netezi părul ciufulit.

Îşi spuse că era ca şi cum ar vedea imaginea unei leu întins la soare, arătând blând şi somnoros. Ar fi dorit să-i atingă blana caldă şi catifelată, dar ar fi riscat să-şi piardă vreo două degete. Sau toată mâna. În cazul de faţă, admise amar, putea să-şi piardă chiar inima.

Trei

Oare individul n-avea de gând să se trezească odată? După ce Robin coborâse, hrănise animalele, apoi ieşise la adăpostul de afară şi se ocupase şi de animalele de acolo. Patrick continua să doarmă profund, când se întorsese. Dând din umeri, pregăti micul dejun, zăngănind oalele şi tigăile ceva mai tare decât era necesar. El sforăia încă, mulţumit şi nepăsător.

Se învârti cu tava pe lângă el, sperând că aroma brioşelor calde cu mure şi a cafelei proaspăt fierte îl va trezi. Când văzu că tertipul ăsta nu funcţionează, zgâlţâi patul. Nicio reacţie îl zgâlţâi mai tare. Patrick se răsuci pe spate, aşezându-se într-o poziţie mai confortabilă.

O trezise în toiul nopţii fără niciun motiv şi acum se aştepta să-l lase să doarmă toată ziua? Te înşeli, amice, se gândi.

— Patrick. Îl apucă de umăr. El mormăi ceva şi-şi trase pătura şi mai sus, peste faţă.

— Oh, nu, să nu-ţi închipui că te las. Îl trase de umăr din nou. Patrick, scoală-te!

El spuse ceva neinteligibil şi deschise un ochi împăienjenit.

— Cât e ceasul? Legă cuvintele, astfel încât sunau ca unul singur.

— E trecut de opt.

Gemu şi se întoarse pe cealaltă parte.

— E practic miezul nopţii. Trezeşte-mă peste câteva ore. Îşi înfundă capul în pernă.

— Scuze. Robin înşfăcă pătura şi-o trase de pe el, oprindu-se în dreptul taliei – observase mai înainte blugii aruncaţi pe podea, lângă pat.

Patrick deschise în cele din urmă şi celălalt ochi.

— Dorm în mod normal, până la unsprezece.

— Ei, bine, aici nu-i hotel şi nu există nici room-

service, aşa că îţi sugerez să-ţi iei acum micul dejun. Altfel prânzul va fi servit când îmi va conveni mie. Şi, poate uit să-l pregătesc. Lăsând tava pe noptieră, părăsi camera.

Patrick se ridică într-un cot şi o urmări plecând. Ei, bine, se părea că domnişoara McKenna – alias doamna Exbury – se hotărâse să fie capricioasă astăzi. Dând din umeri, căscă şi se întinse să-şi ia tava, tocmai la timp pentru a-l vedea pe raton tulind-o cu o felie de fruct. Patrick îşi clătină capul. Decise că începuse să se obişnuiască. Nici măcar nu clipi când Pooh încercă să-i fure o bucată de şuncă de pe tavă; pur şi simplu ţinu tava departe de el, până când motanul se plictisi să aştepte şi sări din pat.

Auzi un chicotit înăbuşit şi, ridicând privirea, o văzu pe Robin în cadrul uşii.

— Ai animale acasă? îl întrebă.

„Ce-or face Oscar şi Grouch?" Patrick o privi precaut şi clătină negativ din cap.

— Nu stau destul pe-acasă.

Ea se apropie şi-i luă tava, ducând-o în bucătărie.

— Ai avut vreun animal când erai mic? Când el încuviinţă, ea-i zise: Stai, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Îşi înclină puţin capul şi-l studie un moment. Un câine, aşa e?

— Mda. Era…

— Un câine mare. Un collie, poate, sau un câine de vânătoare.

— Greşit.

— Greşit?

Era un terrier Yorkshire.

Robin era uluită.

— Nu vorbeşti serios. Roşie ar putea înghiţi doi de-ăştia la prânz.

Patrick râmji.

— Obişnuiam să-l introduc pe furiş în şcoală, ascuns

în ghiozdan.

Asta arunca o nouă lumină asupra lucrurilor, se gândi Robin. Şi-l imaginase având un câine mare, foarte activ, foarte ataşat de stăpânul lui. În schimb, el avusese un căţeluş decorativ. Asta nu se potrivea deloc cu ceea ce-şi închipuise despre Patrick.

— A fost un cadou, aşa-i?

— Nu, mi l-am ales singur.

— De ce?

El îşi îndreptă umerii.

— Îmi plăcea ideea de a avea un câine pe care să-l strecor pe furiş, unde voiam. Îl luăm la şcoală, la bibliotecă, odată chiar şi la biserică. Puteam să-l bag sub jachetă, să trag fermoarul şi nimeni nu ştia.

Acum îl putea înţelege. Totuşi, ar fi dat aproape orice ca să vadă un Patrick mic, strângând în braţe un gingaş terrier Yorkshire.

Când el zâmbi, Robin nu-şi putu reţine un zâmbet de răspuns.

Chiar numai gândul că el se învârtise în jurul unui căţeluş ca o jucărie era ridicol. Caraghios.

Înduioşător. Era ciudat felul cum dezvăluirea unui detaliu stupid, putea să pară atât de intimă, de specială.

Nu voia să simtă în felul acesta relaţiile cu Patrick. Voia să fie prietenoasă şi plăcută, dar impersonală. Numai că el n-o lăsa. O tachina, o derută, o năucea. Încă fermecată, Robin se aşeză în balansoarul de lângă pat şi stătură mai mult timp de vorbă, înainte ca ea să se scuze că trebuie să plece la treburi.

Afară, nu se duse imediat la adăpostul animalelor. În schimb plecă într-o plimbare – departe de Patrick. Chiar numai faptul că se afla în aceeaşi încăpere cu el îi tulbura gândirea. Ce avea omul acesta, de o întorcea pe dos, de câte ori era prin preajmă? Şi când nu era?

Era, fără îndoială, atrăgător, dar Robin se

considerase întotdeauna insensibilă la aparenţe. În plus, învăţase mult pe tema aceasta în timpul căsătoriei ei, care durase un an – şi mai ales, în timpul fiasco-ului ce urmase. Atunci, de ce această reacţie la apropierea de acest bărbat?

Poate că ea şi Patrick se cunoscuseră într-o viaţă anterioară. Se jucă puţin cu ideea reîncarnării. Aceasta ar fi explicat reacţia ei instantanee, când se apropia de el. Păcat că nu acorda niciun credit acestei teorii.

Mai era o posibilitate interesantă. Dragostea la prima vedere. Dar nu credea nici în asta.

Desigur, era dorinţă la prima vedere. Dumnezeu era martor de adevărul acesta. Şi plăcut, la prima vedere – ei bine, era posibil. Nu voia să-l placă, dar nu ştia de ce nu putea să nu-l placă. Robin oftă şi-şi masă tâmplele. Clătinându-şi capul, îşi scoase mănuşile din buzunar. Avea animale de hrănit, cuşti de curăţat, bandaje de schimbat.

Robin găsi o scuză sau alta pentru a-şi face de lucru pe afară tot restul zilei, lăsându-l pe Patrick singur. Stătu înăuntru doar cât să-i prepare prânzul şi să-i arate un teanc de reviste într-un colţ.

Joey trecu pentru câteva minute după-amiaza târziu, pentru a aduce o pereche de cârje rămase de la accidentul lui de schi, de anul trecut. Vorbi puţin cu Patrick şi apoi ieşi s-o vadă pe Robin, care era la adăpostul animalelor.

— Cum merge?

— O.K. Ai veşti de la Marge şi Betsy?

— Am vorbit cu ele aseară. Rămân la mama lui Marge toată săptămâna. Cum le merge puilor de veveriţă?

Robin trecu pe lângă şirul de cuşti până ajunse la una mai mare, din capăt.

— Le pun mâncare aici, în fiecare după-amiază, şi dimineaţa nu mai este, aşa că presupun că o duc bine. Totuşi, nu ies din scorbură când sunt prin preajmă. Cred că, în vreo două săptămâni, voi putea să le dau drumul.

— Unde-i vulpea pe care am cusut-o acum câteva zile?

— Uite-o acolo. Robin îi arătă un animal cu blana roşcată, făcut ghem. Se duse şi goli o cutie de hrană pentru câini în castronul ei, sunetul trezind vulpea care moţăia.

— Văd că nu mai are bandajul, spuse Joey. A mers trucul pe care ţi l-am recomandat, cu ardeiul iute?

— A mers foarte bine. Nu şi-a mai ronţăit bandajul. Centrul de protecţie a faunei, din vale, o să trimită într-una din zilele acestea pe cineva să ia vulpea şi căprioarele.

— Bine. Ăă, totul e-n regulă între tine şi Trick?

Totul este prea în regulă, se gândi Robin şi faţa i se îmbujoră.

— Sigur, e-n regulă, Joey. El nu-i răspunse, dar ea îl privi. De ce rânjeşti?

— Oh, nu-i nimic. Întotdeauna mi-am închipuit că tu şi Patrick v-aţi potrivi foarte bine. Se îndreptă spre maşină.

— Oh, aşteaptă. Cred că mâine va fi gata propunerea aceea, revizuită, pentru Fundaţie. Vorbeai serios că te duci la Front Royal s-o trimiţi cu poşta expres, pentru mine?

— Sigur. Joey îşi flutură mâna spre ea, rânjind în continuare. Robin se încruntă în timp ce Joey pleca, strecurându-şi maşina pe lângă gropile drumului lung de vreo milă. Părea foarte încântat în legătură cu ceva, la plecare.

Cina fu tăcută, o tăcere încordată mai degrabă, decât sociabilă. Robin îşi băgă nasul într-o carte, iar Patrick începu să răsfoiască nişte ziare aduse de Joey.

— E o carte interesantă? întrebă Patrick, după o tăcere care dura de-un sfert de oră sau mai mult.

Robin îşi ridică privirea.

— Este captivantă, spuse sec.

Patrick se întinse peste masă şi-i înălţă cartea ca să-i citească titlul.

— Mamifere erbivore. Mda, sună captivant.

Într-adevăr.

— Ceea ce lucrezi tu acum este captivant? întrebă Robin politicoasă.

— Este un articol de analiză socială pe care-l scriu pentru revista Washington Today.

Robin se ridică şi-şi duse farfuria la chiuvetă.

— Oh? Şi distrugi multe vieţi cu el?

— Eşti irascibilă azi, nu-i aşa? spuse Patrick împăciuitor.

Robin avu bună cuviinţă să pară stânjenită.

— Îmi pare rău, murmură. Nu ţin să te tot înţep.

— Doar că nu-ţi plac şi n-ai încredere în reporteri. Corect?

Ea încuviinţă fără tragere de inimă.

— Am cunoscut câţiva care ar fi capabili de orice pentru un articol senzaţional. Ar călca în picioare pe oricine şi nu le-ar păsa dacă cineva ar ieşi rănit sufleteşte din toată povestea.

— Nu voi nega că există astfel de reporteri. Dar mai există şi doctori de acest tip, şi avocaţi, şoferi de camion, care ar face la fel.

— Ştiu, Patrick. Doar că…

— Dar eu nu sunt aşa.

— Oh, într-adevăr? Poate că tu eşti un mic cercetaş din echipa „Vulturilor”? Sau ajuţi bătrânele să treacă stradă din două în două miercuri?

Patrick îi sesiză cinismul din voce şi-şi dădu seama că era important ca ea să înţeleagă că el este şi un bărbat, nu numai un reporter.

— Robin, n-am scris niciodată un articol la care să nu verific şi să nu răsverific faptele. Întotdeauna am spus adevărul

— După cum îl vezi tu.

— Sigur, după cum îl văd eu. Acesta este singurul

mod în care oricare dintre noi poate percepe adevărul. Îmi dau toată silinţa. Şi nu sunt doar un reporter, aşa cum nici tu nu eşti doar un restaurator al faunei. Sunt de asemeni un fiu, un frate, un nepot, un semicatolic…

Robin se abţinu cu greu să nu zâmbească.

— Cum poţi fi semicatolic?

— Păi, sunt catolic când îmi amintesc să mă duc la biserică.

— Şi eu la fel, admise Robin, cu regret. Doar că eu sunt mai degrabă o combinaţie de semimetodist, semipresbiterian şi semicatolic.

— Poftim?

— Sunt trei biserici în oraş. Mă duc la ele pe rând.

— Asta-i democratic, cu siguranţă. Fratele meu mai mic este preot.

— Fratele tău, părinte?

Patrick zâmbi amuzat.

— Tu eşti singurul copil la părinţi?

Robin încuviinţă.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră, totuşi. Îi consider pe Joey şi pe Marge fraţi şi o iubesc pe Betsy ca şi cum ar fi într-adevăr nepoata mea. Chiar îmi spune „mătuşa Robin”. Spre surpriza ei, îi făcea plăcere discuţia aceasta cu Patrick.

Îşi scutură capul puţin, aducându-şi aminte de faptul că indiferent ce mai era el, totuşi era un reporter. Şi chiar dacă n-ar fi fost, n-avea nevoie de vreo distracţie acum. Nu în acest moment, când ea era pe punctul să câştige atât de mult. Sau să piardă deliberat. Îşi puse cartea deoparte şi scoase un teanc de hârtii.

Luă creionul, gata să se apuce de scris şi-l privi pe Patrick.

— Sper că nu te deranjează, dar chiar vreau să termin materialul acesta. Mâine trebuie pus la poştă.

Patrick se întinse pe pat, lucrând ostentativ la

articolul lui, dar trăgând adesea ocheade la Robin. Ea lucra concentrată. Cu toate că era tăcută, nu avea parte de liniște. Patrick întoarse o foaie şi notă ceva pe spatele ei, apoi privirea îi alunecă spre Robin. O văzu cum scria cu furie, apoi se oprea, ţăcănind cu creionul pe masă într-un ritm de staccato. Îşi mişca un picior înainte şi înapoi în ritmul ţăcănitului.

Se întrebă dacă această energie o făcea să sară din pat noaptea, învălmăşind cearşafurile, şi trezind persoana de lângă ea. Sau poate se făcea ghem şi dormea adânc, pentru a-şi reîncărca bateriile?

Erau atâtea mistere în legătură cu Robin pe care dorea să le descifreze. Atâtea întrebări la care aştepta răspunsuri. Ca reporter, avea antrenament în descoperirea adevărului. Nu se putea mulţumi doar cu aparenţele.

Peste câteva ore, Robin mai bântuia încă, prin mintea lui Patrick. Puse până ia urmă revista jos. Enigma reprezentată de Teresa Exbury Robin McKenna era de departe mult mai interesantă.

Nici că putea îi un moment mai prielnic pentru a o rezolva, Aruncă o privire scurtă spre etaj, unde dormea Robin. Nicio mişcare. Se duse şchiopătând la telefonul din colţul bucătăriei şi ceru o convorbire interurbană cu Bill Marsh, un coleg reporter care lucra uneori în echipă cu el.

— Sper că e de bine, bombăni o voce gravă în telefon.

— Eu sunt întotdeauna de bine, răspunse Patrick tărăgănat.

— Trebuia să mă gândesc că eşti tu, oftă Bill. Tu eşti singura persoană pe care-o Cunosc, care e trează la ora asta. Ce-i?

— Vreau să-ţi cer un serviciu şi doream să fiu sigur că te găsesc acasă.

— E două noaptea. La ora asta nu sunt, de obicei, disponibil. Dă-i drumul, spune ce vrei!

Patrick îşi trecu o mână prin păr, copleşit deodată de

vinovăţie. Chiar avea vreo importanţă dacă Robin era Teresa sau Teresa era Robin? Nu era treaba lui. Totuşi, se gândi că nu intenţiona să întreprindă ceva. Dorea doar să afle adevărul despre ea. Robin nu va afla niciodată.

— Vreau nişte informaţii despre cineva.

— Cine e persoana?

— Se numeşte Robin McKenna. Cred că a fost cunoscută sub numele de Teresa Exbury.

În prezent este restaurator al faunei în Needle Ridge, Virginia.

— Faci un reportaj?

— Nu, este o prietenă. Caut doar să aflu ceva.

— O să fac tot ce pot. Cum dau de tine? Eşti acasă?

— Ăă, nu, sunt plecat din oraş pentru câteva câteva zile. Mai bine te sun eu. Oh, şi ai putea să iei legătura cu Clay şi să-i spui să nu mă aştepte o săptămână, două? Mulţumesc, Bill. Scuză-mă că te-am trezit.

— Nicio problemă. Dormeam, doar.

Patrick puse jos receptorul şi se uită încruntat la telefon. La urma urmei, Robin îi făcea o favoare lăsându-l să stea aici. Chiar dacă avea limba ascuţită, avea în schimb mâini blânde şi un zâmbet cald, contagios. Poate ar trebui să-i spună lui Bill s-o lase baltă.

Formă din nou numărul, dar auzind paşi pe scări, întrerupse legătura. Puse repede receptorul în furcă şi întinse mâna după un pahar din dulapul bucătăriei.

Ochii lui Robin apărură în lumină şi se încruntară spre el.

— Ce se petrece? Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva.

— Pe mine? Ochii lui Patrick se măriră de uimire şi ridică în sus paharul. Voiam doar să iau ceva de băut, dar nu-mi pot imagina cum funcţionează acest obiect, spuse el, indicând pompa.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi-şi înăbuşi un căscat.

— Eşti băiat de oraş, nu-i aşa?

Ei îi adresă un zâmbet cald şi poznaş.

— Dar sunt un elev bun, Roşcato. Învăţ foarte repede. Vrei să-mi dai lecţii?

— Mda, bombăni ea. Bunele maniere. Două nopţi la rând m-ai trezit din somn. Dormi aşa de mult dimineaţa din cauză că toată noaptea încerci să mă ţii şi pe mine trează!

Ochii lui Patrick o măsurară, descoperind că era goală pe sub halatul gros.

— Doamnă – vocea lui coborâse la un murmur răguşit – îmi vin în minte tot felul de modalităţi prin care să te ţin trează toată noaptea. Ochii lui se lipiră de vârfurile întărite ale sânilor ei, de-abia vizibile pe sub ţesătura moale.

Robin îşi reprimă nevoia de a se foi neliniştită sub privirea lui avidă.

— Am şi eu câteva idei, spuse ea, făcând eforturi să respire sub cercetarea lui intensă. Dar majoritatea sunt în legătură cu uleiul încins sau cu picătura chinezească.

— Ei, deci asta te tulbură.

Tu mă tulburi. Pentru câteva clipe îngrozitoare, Robin se temu că pronunţase cuvintele cu voce tare. Ce-i ieşi din gură fu aproape la fel de jalnic.

— Dar pe tine ce te tulbură?

Licărul cald din ochii lui Patrick se transformă într-o flacără.

— Vrei să ştii ce mă tulbură, Roşcato? O să-ţi spun. Faptul că stau întins în patul tău toată noaptea şi mă întreb dac-ai făcut vreodată dragoste sub stelele alea caraghioase de deasupra. Gândul că ai putea fi deasupra mea, cu părul tău învăluindu-ne pe amândoi, ca o perdea.

Robin îl privea înmărmurită. Ştia că ar trebui să se răsucească pe călcâie şi să se ducă la micuţul ei pat protector, dar părea că nu se poate desprinde de vocea lui fascinantă.

— Şi ştii ce mă mai tulbură? întrebarea dacă trebuie

să te întinzi ca să-ţi desfaci fermoarul la blugii aceia strânşi pe care-i porţi. Dorinţa de a şti dacă limba aceea ascuţită a ta, poate fi la fel de inventivă în pat, cum este când proferează insulte. Vocea îi coborî la o şoaptă senzuală: ştii ce mă tulbură cel mai mult? Faptul că ştiu că şi eu te tulbur.

— Nu, spuse Robin.

— Nu mă minţi, Roşcato, şi nu te minţi. Ochii te dau de gol tot timpul. Chiar dacă n-ar face-o ei, ar face-o altceva. La privirea ei mirată, întinse un deget leneş şi trase un cerc în jurul unui sfârc imprudent care împungea halatul de prosop.

Robin deschise gura să vorbească, dar de pe buze nu-i ieşi decât un suspin slab. Oare victima unei cobre se simte tot aşa? se întrebă confuză. Atât de neajutorată – incapabilă să-şi desprindă privirea de la ochii hipnotici care veneau tot mai aproape?

Ochii i se închiseră în timp ce el se apropia, îi simţi gura lipindu-se de a ei, atingând-o uşor. Dar era suficient ca să-i facă buzele să ardă, flămânde de mai mult. Aşteptă să continue, dar el n-o făcu. Deschizând ochii, îşi trecu limba peste buza de sus, simţind gustul lui Patrick. Apoi, îşi ridică privirea şi-i întâlni ochii calzi şi zâmbetul satisfăcut.

— Ţi-am spus, eu, murmură el.

Vraja care o ţintuise, se rupse. Ca un vârtej, Robin se dădu înapoi câţiva paşi, ochii aruncându-i scântei aurii.

— Te-ai înşelat, îi strigă Acum te rog să mă scuzi, trebuie să-mi fac somnul. Nu eşti singura creatură rănită pe care trebuie s-o îngrijesc.

Patrick o urmări plecând ca o furtună, cu picioarele goale pe duşumeaua de lemn. Deci ea îl consideră doar o creatură rănită? Trânti pe masă, paharul pe care-l ţinea în mână.

Dacă ar presupune că într-adevăr îl privea pur şi

simplu ca pe o fiinţă pe care o îngrijea – să-i pară rău pentru ea? Ura ideea.

Dar nu-şi imaginase acea scânteie de conştientizare dintre ei. Ştia că ea îl dorea – şi-ar fi băgat mâna în foc pentru asta. Doar că era prea afurisit de încăpăţânată pentru a recunoaşte. Va trebui să mai lucreze în această direcţie. Cufundat în gânduri, stinse lumina şi se duse la culcare.

Rămase cu privirea la stelele aurii de pe tavan şi se întrebă de ce îşi dorea ca ea să devină conştientă de dorinţa stârnită între ei. Devenise foarte important ca ea să înţeleagă că ceea ce simţea pentru el era diferit de ceea ce simţea pentru restul aşa numitelor „creaturi”.

Patrick se răsuci pe o parte, îşi trase perna mai jos şi întâlni privirea iritată a unui raton somnoros.

— Aşa, deci, murmură cu un oftat resemnat. Ne vede pe amândoi în aceeaşi lumină, mmm? Clătină din cap către raton. Ei bine, n-am nimic împotrivă. Închise ochii şi-şi chemă somnul.

A doua zi dimineaţă, Robin făcu un efort evident evitând să-i întâlnească ochii. Patrick nu-i uşură deloc încercările. O urmă peste tot prin bucătăria micuţă, punându-i întrebări inutile. Se întrebă cât de mult va putea s-o ţină cu răspunsuri monosilabice.

După câteva minute, exasperată, Robin îndreptă un deget, într-un gest hotărât, spre masă.

— Stai jos, ordonă şi se întoarse la maşina de gătit.

Patrick simţi o undă de triumf, li atrăsese atenţia. Cel puţin, când era supărată pe el, nu-l mai putea băga în aceeaşi oală cu toate pisicile, ratonii, sconcşii şi celelalte animale care se învârteau prin preajmă.

Robin îşi închipuise că dacă el nu-i mai stă în cale, va fi bine, dar se înşela. El se aşezase la masă, cu capul sprijinit în palme şi o urmărea cu un interes nedisimulat.

— Porţi vreodată şi altceva în afară de blugi şi

pulovere imense?

— Nu. Îşi aruncă din nou o privire în cuptor. Ar fi vrut ca brioşele să se grăbească şi să se coacă odată. Cu gura plină, Patrick poate n-ar mai pune atâtea întrebări.

— De ce nu?

— De ce aş purta?

— Fără motiv. E o ruşine să acoperi un corp încântător ca al tău cu metri întregi de material suplimentar, asta-i tot.

Mâna lui Robin se încleştă în mănuşa groasă pentru ţinut oale, pe care o avea în mână, stând în cumpănă dacă aruncându-i-o în cap l-ar amuţi sau doar ar înrăutăţi lucrurile.

— Mă îmbrac pentru a-mi face plăcere mie, nu ţie.

— Ştii, acum, că tot mă gândesc la asta, felul în care te îmbraci este foarte sexy. Un bărbat nu se poate abţine să nu se întrebe ce comori ascunzi sub puloverele tale uriaşe. Desigur, continuă el pe un ton de conversaţie uşoară, din blugii aceştia strâmţi mi-am dat seama că ai picioare lungi, şi un fiu… Sări în timp ce Robin îi trânti două pahare şi o carafă în faţă.

— Fă-te util, îi spuse sec.

Hotărând că ar fi în interesul lui să nu rânjească, se stăpâni şi se concentră turnând sucul de portocale. Ar fi dorit să se concentreze la ea, mai bine, să-i privească ochii aurii, părul unduindu-i-se pe umeri, obrajii aprinşi de mânie. Confundă-mă cu restul animalelor, acum, ar fi vrut să îi strige.

Se trezi întrebându-se ce culoare ar avea ochii când face dragoste şi dacă ar avea aceeaşi îmbujorare pe faţă. O tensiune subită în zona îmbinării blugilor îl obligă să-şi alunge gândurile acestea.

Patrick îşi schimbă poziţia pe scaun, sperând că ceea ce gândea nu i se citea pe faţă. El ştia deja că îl atrage; dar era probabil mai bine, să nu afle cât de mult.

— Poftim. Farfuria zdrăngăni când Robin o puse în faţa lui, pe masă.

— Mulţumesc.

Îşi puse şi ei o farfurie în partea opusă a mesei şi începu să mănânce atât de concentrată, ca şi cum această acţiune i-ar fi oferit răspunsurile la cele mai importante probleme ale universului.

— Spune-mi ceva, Robin, spuse el calm. Ce te deranjează mai mult, persoana mea sau faptul că sunt reporter?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Cred că ştii.

— Nu cred că reporterii sunt o categorie deosebit de onestă, dar asta n-are nimic de-a face cu ceea ce simt în legătură cu tine.

— Atunci, dacă nu-i asta, spune-mi ce este.

— Patrick, nu-i absolut nimic. E-n regulă? îşi trecu neglijent degetele prin păr, înlăturându-l de pe faţă. Vreau să-mi iau micul dejun în linişte. N-am putea discuta ceva banal – despre vreme, de pildă?

Cu o mişcare ce o făcu pe Robin să tresară în scaunul ei, Patrick lovi masa cu pumnul.

— La dracu'! Nu sunt tâmpit, Robin. Văd clar că mă provoci. Dacă ai fi bărbat, aş termina repede cu tine. Dar nu eşti, şi dac-aş fi destul de iute de picioare ca să te prind, te-aş săruta. Inspiră adânc şi coborî tonul vocii. Mai bine ai scuti durerile de cap pentru amândoi şi mi-ai spune.

— Ce vrei de la mine? Robin îşi întoarse palmele în sus, rugătoare.

— Vreau să ştiu de ce intri în carapace, în preajma mea? Este vorba de mine sau de meseria mea?

Ea se întoarse şi-şi duse micul dejun, mâncat pe jumătate, la chiuvetă.

— Mă tot baţi la cap cu meseria. N-am spus niciodată

că-ţi urăsc meseria.

— Nu trebuia s-o spui cu voce tare, Roşcato. Este destul de evident.

Robin oftă.

— De ce nu vrei şo laşi, pur şi simplu, baltă?

— Pentru că nu vreau o repetare a ceea ce s-a întâmplat ieri. De ce nu poţi să-mi acorzi doar atâta încredere, cât să-mi spui de ce nu-ţi plac reporterii?

Robin veni lângă masă şi apucă spătarul unui scaun.

— O.K., vrei să ştii? Cred că reporterii sunt nişte tipi însetaţi de sânge, cărora nu le pasă decât de poveştile lor şi niciun pic de vieţile pe care le-ar putea distruge. Aşa că, nu, nu am încredere în reporteri. Cât despre tine, ei bine, nu te cunosc suficient ca să am încredere.

— Pentru Dumnezeu, Robin, spune-mi altceva decât ceea ce ştiu deja!

— Asta nu duce nicăieri, Patrick. Absolut nicăieri. Şi am multă treabă!

Păcat că nu poartă tocuri înalte, se gândi Patrick. Ciocănitul pe care i-ar fi produs pe duşumeaua de lemn, cum se îndepărta grăbită, ar fi fost destul de sugestiv.

Patru

Patrick se ridică în picioare, intenţionând să se ducă după ea.

Un singur pas, însă, pe piciorul scrântit, îl făcu să se prăvălească înapoi. Se uită la ratonul care stătea de veghe lângă scaun, sperând la ceva de la masă.

— Nici măcar nu ştiu ce naiba se întâmplă. Fir-ar să fie, o cunosc pe această doamnă doar de câteva zile. N-ar trebui să-mi pese dacă are sau nu încredere în mine.

Lăsă să scape o bucată de brioşă pe duşumea, pentru animal.

Se pare că nu era genul de bărbat care inspiră încredere. Nu aflase oare asta, până acum? Nici măcar propria lui soţie nu avusese încredere în el. Îşi îngropă capul în mâini şi se lăsă cuprins de amintiri. Shelly. O cunoscuse în ultimul an de facultate şi o luase de soţie, imediat după absolvire.

Fusese îndrăgostit de soţia lui cu ochi albaştri şi aspect fragil. Fusese atât de îndrăgostit, încât nu-i observase comportarea ciudată şi-i înghiţise toate scuzele nefondate. Şi, desigur, noua lui slujbă de reporter sportiv la un ziar local din Maryland îi ocupă timpul şi-l ţinea mult timp departe de casă. Poate că dacă ar fi stat mai mult lângă ea, ar fi descoperit că este toxicomană. Se simţise întotdeauna vinovat în legătură cu asta, deşi nici măcar propriii ei părinţi nu ştiuseră.

Dacă ea ar fi avut încredere în el, dacă ar fi crezut îndeajuns în dragostea lui pentru a-i spune adevărul, poate ar fi fost capabil să prevină ceea ce s-a întâmplat. Secretul ei le distrusese căsnicia, şi pe ea.

Patrick îşi îndreptă umerii şi se ridică în picioare. Îşi alungă imaginea din minte – la urma urmei, se întâmplase cu opt ani în urmă. Dumnezeule, trecuse o viaţă. De atunci, principiul lui fusese „călătoreşte des, călătoreşte uşor”,

Dacă avea să se mai implice vreodată, avea să fie cu o femeie care să-i dăruiască încrederea ei, din tot sufletul. Oricum, nu intenţiona să se implice – şi în mod special cu o roşcată, care avea cultul animalelor.

Va pleca din pădurea asta izolată într-o zi sau două, şi el şi Robin nu se vor mai vedea niciodată. N-ar fi trebuit să-l deranjeze deloc faptul că ea nu are încredere în el. Atunci de ce-l deranja, totuşi?

Patrick clătină din cap. Nu putea suporta gândul că se va uita din nou la aceşti patru pereţi toată ziua. Se duse şchiopătând dincolo de pat şi luă cârjele pe care Joey le lăsase acolo. Îi luă doar câteva minute până să înveţe să le manevreze fără pericol de cădere.

Se duse la uşă şi scoase capul afară. Era neaşteptat de frig azi, aşa că îşi luă un pulover vechi – din facultate – din valiză. Îl trase pe cap şi ieşi cu grijă afară, căutând-o pe Robin.

Construcţia ataşată pe o latură a casei arăta ca un grajd improvizat. Ferestrele mici fuseseră dispuse fără nicio ordine sau motiv aparent – oriunde constructorul dorise să lase înăuntru puţină lumină, dar înainte ca Patrick să intre să-şi arunce o privire, se duse în spate, unde un gard înalt de lemn împrejmuia o zonă care părea să aibă vreo două sute de metri pătraţi.

Înălţat în vârfurile picioarelor, de-abia putea să vadă peste gard. Două căprioare cu picioarele bandajate stăteau într-un colţ, păscând mulţumite dintr-un tufiş de-abia înfrunzit de lemn câinesc.

O vulpe stătea la soare într-o cuşcă portabilă în colţul opus, în timp ce sconcsul – presupuse că era acelaşi pe care-l văzuse pe masa din bucătărie – se încovrigase într-un loc luminos din mijloc. Câteva animale pe care nu le putu identifica stăteau ghemuite, ca nişte perniţe de blană, cafenii, lângă casă.

— Ce faci aici? Vocea lui Robin veni chiar din spatele

lui.

Patrick se întoarse.

— Îţi fac o favoare.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi ridică sprâncenele.

— Care anume?

— Te scutesc de efortul de a-i explica procurorului cum un om perfect sănătos a murit de plictiseală.

Patrick observă cum Robin se sileşte să nu zâmbească, după felul în care se lupta să-şi ţină colţurile buzelor strânse.

— Ei bine, haide, spuse ea fără entuziasm, o să facem un tur. Îl conduse spre construcţia ataşată casei.

Patrick privi în jur curios. Pe pereţii încăperii se aliniau rânduri duble de cuşti. Alte cuşti mai mari formau un alt şir, pe mijloc. Cam jumătate din ele erau goale, şi remarcă asta cu voce tare.

— Mai dă-mi o lună şi majoritatea vor fi pline, spuse Robin. Deocamdată e devreme ca să avem mulţi pui. Doar câţiva iepuri şi o mulţime de veveriţe – veveriţele nasc, de obicei, prima generaţie de pui în februarie sau martie.

Îi arătă un oposum matur care-i privea din colţul cuştii sale.

— L-am primit acum câteva zile. A fost lovit de o maşină, dar nu cred că prea grav. O să-i dau drumul în două, trei zile. Se duse până la o cuşcă, de pe care ratonul ei se holbă în jos la altul. Şun? îşi flutură mâna şi Tripod sări jos.

Patrick îl urmări cu privirea cum fugea afară, cu mersul lui ciudat în trei picioare.

— Cum şi-a pierdut piciorul?

— Capcană de oţel. L-a rupt piciorul în două locuri. L-a găsit un copil din oraş şi l-a salvat, dar infecţia se instalase şi Joey a trebuit să-i amputeze piciorul.

— Nu sunt legi pentru capcanele astea?

Ea clătină din cap.

— Singura de care ştiu este obligaţia de a fi verificate o dată pe zi. Dar oamenii legii de pe aici sunt prea ocupaţi cu braconierii ca să mai aibă grijă şi de capcane.

— Crezi că vor găsi o alternativă mai umană?

— Nu sunt sigură că mai cred în umanitate. Nu atunci când văd exemple elocvente de inumanitate.

Patrick o privi curios.

— Nu crezi în umanitatea oamenilor. Nu crezi în reporteri. În ce altceva nu mai crezi?

Robin îi zâmbi maliţios.

— Păi, nu cred în mâncatul napilor şi al verzei de Bruxelles. Nu cred în Zilele Independenţei ploioase şi nu cred în oferirea de ciorapi şi lenjerie drept cadou de Crăciun.

— Dar Moş Crăciun şi iepuraşul de Paşte?

— Ce-i cu ei?

— Nu crezi nici în ei?

— Cine spune că nu?

— Crezi?

— Sigur. Şi mai cred în omul de pe lună şi în merişoarele verzi.

Robin se rezemă de o cuşcă goală şi-şi încrucişă braţele, privindu-şi vârfurile tenişilor uzaţi.

— Poate e mai uşor să crezi în fantezie decât în realitate. Adică, aş vrea să cred în adevăr, dar nu sunt sigură că pot. Aş putea spune că nu cred în minciuni şi în inimi zdrobite, dar şi acestea sunt realităţi. Dar tu, Patrick? Tu în ce crezi?

Patrick părea că reflectează serios.

— Nu cred în pizza fără bere sau în Ziua Recunoştinţei fără curcan şi... O privi drept în faţă. Cred realmente în adevăr, pentru că în lipsa lui ar însemna să apăr minciunile şi inimile zdrobite, iar eu nu cred în ele. Nu cred nici în secrete.

Întorcându-se brusc, Robin deschise o uşă care dădea

afară, în spaţiul îngrădit.

— Aici se pot plimba cele mai multe din animalele mele, pe cale de însănătoşire. Îi arătă un fel de coteţ. Acolo stau de obicei Chanel şi Tripod.

— Deci nu dorm întotdeauna în patul tău?

— Aproape niciodată.

Patrick arătă spre o căditţă din plastic, sprijinită de casă.

— La ce o foloseşti?

— Când am vreo raţă. De obicei este doar Ritz.

— Ritz? Răţoiul căruia îi place duşul?

— Exact.

— Ce nume i-ai dat!

— Numele lui întreg este Ritz Quackers, spuse Robin sfioasă.

Patrick izbucni într-un hohot de râs. Robin putu doar să-l privească, zâmbind slab. Trecuse atâta timp de când nu mai râsese din toată inima. Nu prea avusese motive să râdă în timpul scurtului ei mariaj, iar după aceea, chiar mai puţine.

Ca soţie, îşi petrecuse cea mai mare parte din timp încercând cu disperare să creadă numeroasele minciuni pe care i le spunea soţul ei. După moartea lui ar fi trebuit să fie în stare să-şi îndrepte umerii şi să-şi continue viaţa. În schimb avusese parte numai de şoapte, bârfe, care o acuzau de complicitate, de vinovăţie.

Cele mai dăunătoare zvonuri, cele care o costaseră slujba şi majoritatea prietenilor ei, fuseseră vehiculate de reporteri. Cu toate că era perfect conştientă că Patrick nu îşi adusese şi el contribuţia, inima ei nu părea să facă vreo diferenţă. Încă se învârtea în jurul lui Patrick, aşa cum un câine îi dă târcoale unui străin.

— Robin?

— Hmmm?

— Păreai că eşti la un milion de mile depărtare, în

ultimul minut.

Nu, se gândi ea, doar vreo cinci ani şi câteva sute de mile.

— Oh, îmi pare rău. Visam cu ochii deschişi. Intră iar înăuntru şi începu să-şi facă de lucru cu o cană de apă.

Patrick rămase în cadrul uşii, urmărindu-i fiecare mişcare, Robin. Începu să devină nervoasă. Spre oroarea ei, se descoperi dorind să fi purtat blugi mai noi şi puloverul roz pe care-l cumpărase toamna trecută la Front Royal.

Oare nu mai are de gând să plece?

— Ei, eu am nişte treabă. Dacă vrei să te întorci în casă, am câteva cărţi sus pe care ţi le-aş putea aduce.

— Tot cu animale?

— Nu, am şi ceva beletristică.

— Mulţumesc. Ţi-aş fi recunoscător.

Lui Robin îi veni să răsufle uşurată, dar se abţinu.

— Oricum, citesc mai târziu, continuă Patrick. Acum aş vrea să te ajut.

— Să mă ajuţi? Robin se aplecă în momentul când vocea i se frânse. Doctorul Martin ţi-a spus parcă să stai cu gleznă în sus, sprijinită.

— A spus s-o ţin ridicată cea mai mare parte a timpului. Am ţinut-o sprijinită toată noaptea – aşa că o oră, două de stat în picioare nu-mi vor face rău. Patrick îşi lăsă una din cârje lângă perete. Deci, ce pot să fac?

Să mă laşi în pace, se gândi Robin. Totuşi, îi arătă o pungă de pe podea:

— Poţi să pui câte un pumn din mâncarea aceea în farfuria ratonului şi la oposum. Apoi în castronul de lângă uşa din spate, pentru veveriţe. În timp ce el se întorcea să ia rugă: Nu încerca să le atingi. Muşcă.

— Şi după ce termin?

— Ai putea să le pui apă proaspătă. Robin se duse către masă şi începu să umple o seringă cu un lichid alb.

— Ce-i acolo? întrebă Patrick.

— Mâncare pentru bebeluşi.

— Pentru bebeluşi?

— Este pentru puii de veveriţă.

— Unde sunt?

— Acolo. Ridică uşa unei cuşti de lângă masă, apoi trase o perdeluţă de pluş, pentru a scoate la iveală patru creaturi micuţe, roz, acoperite cu un puf moale, gri. Întinse mâna şi, o luă pe una dintre ele, ţinând-o aproape, s-o hrănească.

Patrick se opri din distribuitul hranei şi o urmări, încântat de nuanţa verde, blândă, a ochilor ei, în timp ce vorbea drăgăstos micului animal. Îşi închipui că la fel i-ar vorbi şi unui copil. Închise ochii şi aproape reuşi să-şi închipuie copilul o fiinţă micuţă cu un pufuleţ roşu-auriu pe cap, mâini micuţe şi picioruşe mişcându-se neîncetat.

Când deschise ochii, văzu zâmbetul tandru al lui Robin şi i se frânse subit inima. Ar fi dorit să-i zâmbească şi lui aşa. Ar fi vrut să-i guste zâmbetul, să-şi plimbe limba în jurul lui. Ar fi vrut să-i simtă zâmbetul când ea i-ar întoarce sărutul.

Cu un oftat, reîncepu să distribuie hrană şi apă.

— Ce pot să mai fac? Vrei să-l hrănesc şi pe acela?

Robin aşează ultimul pui înapoi în culcuşul de pluş şi se întoarse spre el.

— La acela te referi? Indică o cuşcă pe jumătate acoperită, din colţ. Este o bufniţă. E noctambulă, aşa că o voi hrăni la noapte. Ai putea verifica pernele electrice din cuştile alea trei, dacă sunt puse pe minimum.

— De ce foloseşti perne electrice? întrebă el, verificând indicatoarele.

— Puii de mamifere nu generează suficientă căldură. Acestea le menţin căldura de care au nevoie.

— Dar pe tine ce te menţine caldă? Vocea lui avea nuanţa de asprime uşoară a unui şmirghel cu granulaţie

foarte fină.

Robin îşi răsuci brusc capul şi-l găsi pe Patrick chiar în spatele ei. Se dădu înapoi, puţin.

— Aăă, mulţumesc pentru ajutor, bolborosi ea. Mă duc să aduc câteva cărţi pentru tine. Ce preferi, aventură, S.F?

Patrick nici nu se clinti.

— Mă ofer bucuros, voluntar.

— Să iei cărţile?

— Să te încălzesc.

— Mă descurc binişor, spuse Robin înţepată. De ce nu se mişca? Se mai retrase câţiva centimetri., dar de data aceasta el păşi înainte. Era acum atât de aproape că-i putea simţi căldura.

— Chiar trebuie să-mi termin treburile… Vocea i se frânse lamentabil când el întinse mâna să-i netezească părul, zăbovind de parcă nu i-l putea da deoparte.

— Munceşti mult, Roşcato, cu toate animalele acestea. Atâtea ore de muncă grea şi solitară, murmură Patrick. De tine cine are grijă?

— Nimeni. Adică, îmi port singură de grijă. Dorea să pună mai multă distanţă fizică între ei, dar picioarele refuzau să se mişte.

Mâna lui îi trecu încă o dată prin păr, apoi îi cuprinse bărbia.

— Şi din asta faci o treabă grozavă. Degetul mare îi desenă buza de jos. Zâmbeşte-mi, Robin, o rugă el, cu o voce caldă. Te rog, doar un zâmbet.

Ea se supuse, timid, ezitant. Patrick o îmbrăţişă. Buzele lui se mişcară peste buzele ei, lin şi dulce, fierbinte, cerşindu-i încredere. Când

Buzele ei se înmuiară şi se dezlipiră, îşi lăsă limba să le traverseze, înainte de a se strecura flămândă între ele.

Limba ei îi răspunse şi el se pierdu în sărut, îşi dădu seama vag că avea nevoie să respire din când în când, dar

nu se putea opri. Îşi desprinse buzele de ale ei doar ca să respire şi le atacă din nou, redescoperindu-le secretele.

Sărutul ei era mai îmbătător decât cel mai tare vin, dar Patrick voia mai mult. Se aplecă înainte, s-o tragă mai aproape, dar apăsă prea mult pe glezna rănită. Un junghi ascuţit îl săgetă până în genunchi şi îl făcu să se dea înapoi. Apucând marginea mesei, murmură printre dinţi un blestem.

— Te simţi bine? Vocea lui Robin suna înăbuşit.

— Mda, sunt O.K. Patrick scrâşni din dinţi în timp ce durerea îi scădea, apoi îi zâmbi. M-ai făcut să uit că nu sunt încă gata de Olimpiadă. Privirea lui zăbovi asupra ei. Avea ochii luminoşi şi umezi, obrajii îmbujoraţi şi buzele roşii şi încă umede de la apăsarea gurii lui. Întinse o mână s-o mângâie, dar ea se dădu un pas înapoi.

— Nu cred că este o idee bună, spuse ea încet.

— Poate eu cred că este.

Vocea ei deveni mai puternică.

— Un sărut trebuie să fie reciproc…

— Patrick îi zâmbi strâmb.

— Roşcato, sărutul acesta a fost cât se poate de reciproc. Nu poţi pretinde că nu-i aşa.

Robin inspiră adânc.

— Nici n-am de gând. Dar nu se va mai întâmpla şi altă dată. Nu intenţionez să mă leg de cineva acum. În niciun fel. Se întoarse şi-şi făcu de lucru la una dintre cuşti. Cred că ar fi bine să te întorci în casă şi să-ţi îngrijeşti glezna. Găseşti gheaţă în frigider, dacă vrei să-ţi pui o compresă. Vin şi eu imediat să pregătesc prânzul.

— Nu se va mai întâmpla altă dată, hm? mormăi Patrick, îndepărtându-se. Nu intenţionezi să te legi de cineva? Vom mai vedea.

Joey veni imediat după ora prânzului. Examină câteva animale şi apoi intră în casă, pentru a discuta cu Patrick.

— Ce-ţi face gleznă, Trick?

— Nu prea rău, atâta timp cât nu încerc să dansez mambo. Cum merge treaba la clinică?

— Bine. Susan Cogbill se întoarce din vacanţă cu două zile mai devreme, aşa că voi fi liber mâine şi poimâine. Pot să vin diseară, după ore, să te iau să stai la mine.

Patrick nu se putea gândi la ceva ce şi-ar fi dorit mai puţin să audă în acel moment. Nu ştia ce se petrece între el şi Robin, dar nu voia să plece înainte de a afla. Nu dăduse niciodată înapoi din faţa unei provocări. Mai ales din faţa uneia cu păr roşcat şi ochi schimbători.

— Ăă, nu, Joey. Nu cred că ar fi o idee bună.

Joey se holbă ia Patrick.

— Ce vrei să spui?

— De opt zile lucrezi în două schimburi. Cred că trebuie să mai recuperezi nişte ore de somn şi să te mai pui la punct cu treburile casei. Precis ţi-a lăsat Marge o listă întreagă.

— Da, aşa este, dar crede-mă că nu mă deranjezi…

— Nu, nu, nici nu vreau să aud. Stau foarte bine aici.

— Atunci, cum vrei, spuse Joey încet, eu chiar cred că o să pot dormi douăzeci şi patru de ore, fără-ntrerupere. Eşti sigur că totul e-n regulă aici, cu Robin? Nu prea e obişnuită să aibă pe cineva la ea – cel puţin nu pe cineva cu două picioare.

— Oh, sunt sigur că nu va fi nicio problemă.

— Mai bine aş întreba-o şi pe ea înainte de plecare.

— Joey se ridică în picioare.

— Ăă, Joey? Aş vrea să nu faci asta.

Joey se întoarse şi se sprijini de marginea mesei, în ochi mijindu-i interesul.

— De ce?

— Doar că aş vrea să n-o faci, asta-i tot. Şi ce-i cu privirea asta? întrebă, văzând cum se luminează faţa prietenului său.

— Nu-i nimic. Joey se îndreptă spre uşă. Secretul tău e în siguranţă la mine, îi strigă peste umăr.

— Mdar murmură Patrick. La tine şi la toată lumea din jur, pe distanţă de-o poştă…

O auzi pe Robin întâlnindu-se cu Joey afară, chiar lângă uşă.

— Ce secret e în siguranţă la tine?

— Oh, este o glumă între mine şi Trick[4].

— Chiar voiam să te întreb. Cum a căpătat porecla aceasta – Trick? Doar din cauză că vine de la Patrick?

Joey râse.

— Şi-a câştigat fiecare literă din poreclă, în facultate. Era cel mai iscusit la făcut farse din tot campusul.

— Zău? Patrick ar fi jurat că auzea ceva care suna a satisfacţie în vocea ei. Mai spune-mi.

Cruţă-mă, se gândi Patrick.

— Trebuie să-l întrebi odată pe Trick, să-ţi povestească mai mult. Acum, trebuie să-ţi pun situaţiile astea la poştă, să mănânc ceva şi să fug înapoi la clinică să fac schimbul lui Susan de la patru la şapte.

— Îţi mulţumesc mult că mi le duci la poştă. Ştiu că ai un program foarte încărcat. Când se întoarce Susan?

Patrick ascultă încordat. Spera că Joey e un mincinos bun.

— Păi, nu cred că va veni în următoarele zile. Apropo, când vin de la centru, să ia vulpea şi căprioarele?

— Săptămâna asta, într-o zi. N-au precizat. Mulţumesc din nou pentru ajutor. La revedere.

Patrick oftă uşurat. Mai avea la dispoziţie o zi sau două.

— Care din secretele tale este în siguranţă la Joey? întrebă Robin, din uşă.

— Care nu-i? ridică Patrick uşor din umeri. Când faci facultatea cu un prieten, eşti obligat să ţii câteva mici

4 Şmecherie

secrete.

— Suna ca şi când ar fi fost vorba de ceva mai mult decât de „mici secrete”, spuse Robin sec.

— Tu unde-ai făcut facultatea, Roşcato? Era mai bine să schimbe subiectul. Nu ţinea prea mult ca Robin să afle de aventurile lui din tinereţe.

— Radcliffe.

Patrick zâmbi şi încuviinţă. Educaţia ei o arăta.

— Nu ştiam că ţin cursuri de îngrijire a animalelor sălbatice, acolo.

— Nu ţin. Am învăţat singură. Robin se duse sus. Reapăru peste câteva minute şi îi aruncă două cărţi pe pat. Sper că astea or să-ţi convină.

Patrick se uită la ele. Un roman de spionaj nou apărut şi unul poliţist, de Agatha Christie.

— O.K. O văzu pe Robin trăgându-şi mănuşile şi punându-şi o pălărie cu boruri late pe cap.

— Unde te duci? Pot să te ajut cu ceva?

— Mă duc să plivesc mazărea şi conopida, apoi să împrăştii nişte îngrăşăminte în restul grădinii. Mă pot descurca singură. Robin se duse la uşă, apoi se întoarse către Patrick: Mai ai nevoie de ceva?

— Nu. Patrick o privi lung. Cu silueta umbrită de soarele care-i bătea în spate, cu pălăria cu boruri late, arăta deodată ca una din miresele din cărţile ilustrate. Imaginaţia lui se înflăcără şi îi adăugă un buchet de flori şi o rochie albă de dantelă. Nu, fir-ar să fie!

— Poftim?

— Ăă, am spus că n-am nevoie de nimic altceva.

Robin dădu din umeri şi ieşi, lăsându-l pe Patrick să se lupte cu imaginea din mintea şa. Nu se descurca deloc cu rochia de dantelă şi cu florile. Dar, ce dracu’, era scriitor. Putea rescrie scenariul, nu-i aşa? Dac-ar arunca florile, sau, şi mai bine, dac-ar înlocui buchetul cu un mănunchi de trandafiri puşi într-o vază?

Patrick îşi împreună mâinile sub cap şi continuă scena. Ar pune vaza pe masă şi alături o frapieră cu un vin foarte bun, la gheaţă. Şi ar plasa masa cu trandafirii, ca şi vinul, într-o cameră cu un foc arzând în cămin şi o grămadă de perne. Robin ar fi acolo, dar în locul rochiei de mireasă ar purta dantelă neagră. Foarte puţină. Zâmbi. Îi plăcea mult mai mult imaginea aceasta.

Salteaua se cutremură când una din pisici – nu ar fi putut preciza care – sări în pat şi Patrick se încruntă din cauza întreruperii. La drept vorbind, era mai bine să-şi alunge fanteziile. La urma urmei, „călătoreşte des, călătoreşte uşor”.

Interesant, nu respectase acest principiu în ultimele zile. Era ciudat faptul că împărţea cabana cu această încăpăţânată, Robin, care îl făcea să se simtă mai acasă decât dac-ar fi fost singur în apartamentul lui din Georgetown.

Nu-i plăcea nici direcţia aceasta în care i-o luase gândul, aşa că luă în grabă una din cărţi.

Răsfoi romanul Agathei Christie, dar îl citise; lăsă jos şi romanul de spionaj după ce citi primele pagini. Erau destule secrete la care se putea gândi acum, fără să mai trebuiască să citească vreo carte. Sfârşi prin a lua îngrijirea mamiferelor mici de pe noptieră şi termină capitolul despre puii de veveriţă.

După o oră sau două, puse cartea deoparte şi se dădu jos din pat. Nu putea suporta sentimentul că este în casă. Era obişnuit să umble tot timpul, de când se trezea şi până se ducea la culcare. Îşi luă cârjele şi începu să se învârtă fără odihnă prin casă.

Uitându-se pe fereastra micuţă de deasupra chiuvetei din bucătărie, Patrick o văzu pe Robin în grădină, sprijinită pe mâini şi pe genunchi. Cu pălăria pe cap, briza uşoară răsfirându-i părul peste faţă, părea inocentă ca o fetiţă. Totuşi, ştia că avea cinismul unei femei care fusese rănită.

Fără îndoială că asta se întâmplase în cealaltă viaţă a ei – cea din cauza căreia nu avea suficientă încredere în el ca să i-o povestească.

Se aşează la masă, încercând să lucreze, dar nu avea. Deloc inspiraţie.

L-ar fi plăcut mai mult să fie în grădină cu Robin. Îşi trecu o mână nervos prin păr. Poate că agitaţia necontenită a lui Robin era contagioasă.

O bufnitură puternică de undeva, de deasupra, îl făcu să sară de pe scaun. Se duse şchiopătând până la scări şi aruncă o privire, dar nu văzu nimic. Ţinându-se de balustradă, reuşi să urce scările fără să apese prea mult pe gleznă. Când ajunse sus, realiză cauza zgomotului: o vază răsturnată zăcea pe podea şi una dintre pisici adulmeca florile rupte.

Puse florile înapoi în vază de sticlă şi-i şterse umezeala de pe fund cu mâna, înainte să o aşeze înapoi pe dulap. Privi în jur prin cameră şi clătină din cap. Parterul era mult mai mare şi mai auster, în timp ce etajul excela în sens invers.

Lângă un perete era o canapea cu imprimeu floral, din satin roz, cu o plapumă împăturită, decorată cu dantelă. Rafturile de la podea până-n tavan adăposteau sute de cărţi, ca şi un televizor, un aparat video şi o colecţie de aproape toate jucăriile electronice la care se putea gândi. Un covor gros, mov, acoperea duşumeaua, lumina soarelui strecurându-se prin cele două ferestre mici de deasupra. Chiar dacă Robin mânca şi dormea jos, în mod evident trăia aici.

Patrick se amuză în sinea lui. Camera aceasta îi spunea multe despre ea. Începu să înţeleagă că senzualitatea pe care o simţise tot timpul era o parte foarte importantă a ei. Întreaga cameră o reflectă. Era toată numai culori calde şi ţesături moi. Şi, în ciuda blugilor şi puloverelor imense, plapuma cu dantelă, ca şi

fâşia de mătase roz pe care o văzuse atârnând pe dulap, îi vorbeau despre feminitatea ei.

Nu-şi putu opri mâna să nu mângâie materialul roz. Era o cămaşă de noapte din mătase, cu cea mai delicată lucrătură. Îşi revizui fantezia de mai devreme, înlocuind dantela neagră cu mătase roz, în timp ce pipăia materialul fin între degete.

Cinci

— Ce dracu’ faci aici? Robin era uluită să-l găsească pe Patrick în sanctuarul ei privat, mai ales strângând în mână o piesă din lenjeria ei.

Cu un zâmbet neruşinat pe faţă, Patrick se întoarse, ţinând cămaşa delicată între degete. Ochii i se plimbau de la ea la Robin şi; înapoi, de parcă i-ar fi apreciat măsura.

— Dă-mi asta! şuieră Robin, înşfăcându-i-o din mână şi aruncând-o la loc, pe dulap. Crezi că poţi să-ţi bagi nasul unde vrei? Ei bine, nu poţi! Asta-i teritoriul meu personal. N-ai niciun pic de respect pentru intimitatea cuiva? Nu poţi, pur şi simplu…

Vocea i se frânse subit când Patrick apucă degetul îndreptat acuzator spre el şi-i depuse un sărut pe vârf.

— Nu-mi băgam nasul, spuse el blând.

Ea îşi trase degetul cu violenţă.

— Atunci, cum ai numi asta?

El aruncă o privire la cămaşa de mătase roz de pe dulap.

— Te referi la faptul că admiram priveliştea? Am auzit un zgomot puternic şi am venit să văd ce se întâmplă.

— Chiar aşa, mârâi Robin neîncrezătoare. Şi ai vrea să te cred.

Patrick îşi întinse mâinile într-un gest de nevinovăţie şi îi arătă o pată udă pe podea, acolo unde căzuse vaza.

— Am găsit vaza pe jos, florile risipite peste tot şi pisica ta portocalie lângă ea.

— Oh. Robin îşi muşcă buza. Se părea că el într-adevăr auzise ceva. Nu era prima oară când Roşie încerca să se joace cu florile din vază. Totuşi, gândul că el era în sanctuarul ei privat o făcea să se simtă stingherită. Era prea mult din ea în această cameră. Dar de ce îmi… să…

— … mângâiai? îi sugeră Patrick, cu un licăr de umor în ochi.

— Da. Îmi mângâiai… ăă…

— … lenjeria?

Inspiră adânc şi-i spuse:

— Du-te înapoi, jos.

Patrick nu numai că nu se duse jos, dar se sprijini confortabil de dulap.

— Ştii, ai o cameră într-adevăr drăguţă. E caldă şi prietenoasă. Îţi petreci, în mod evident, cel mai mult timp aici. Îmi plac luminătoarele. Le-ai avut când ai luat cabana sau le-ai pus tu?

— Au fost dinainte, îi răspunse Robin scurt.

— Dar rafturile?

— Le-am pus eu.

Patrick o privi un moment, apoi îşi încrucişă braţele şi-şi strânse buzele.

— Aproape că mi-am ieşit din minţi plimbându-mă încolo şi încoace la parter, de plictiseală. Şi tu aveai aici destule jucării pentru oameni mari, care i-ar fi ţinut ocupaţi şi pe zece adulţi.

Robin nu se gândise la asta. Cel puţin nu conştient. Totuşi, trebuia să admită că poate în subconştient ştiuse că el se plictiseşte şi sperase că va pleca mai repede din cauza asta.

— N-am făcut-o intenţionat, se scuză ea. Doar că nu m-am gândit.

— Şi acum?

Oftă şi-şi flutură o mână.

— Simte-te liber. Citeşte ce cărţi vrei, pune-ţi muzică, uită-te la televizor, deşi recepţia nu e chiar grozavă. Te rog doar să încetezi să te mai joci cu lenjeria mea.

Patrick zâmbi maliţios.

— Sunt tare curios, Roşcato, în care sertar îţi ţii dantelele?

Ea simţi cum i se înfierbântă pieptul şi cum căldura lui se întinde în tot corpul. Ar fi dorit să-şi pună palmele

reci pe obraji, dar refuză să-l lase să vadă ce simte, aşa că trase un sertar şi flutură o mână spre el.

— Acolo. De când ai tendinţa de a fetişiza lenjeria femeilor?

— Să mă gândesc. Ochii i se îngustară în timp ce-o măsura ostentativ cu privirea. De mai puţin de o săptămână. De fapt, se pare că fetişizez doar lenjeria roşcatelor cu ochii precum alunele.

Când ea îşi întoarse privirea în grabă, el se uită în sertarul deschis. Era un amestec de culori pastelate, dantele, funde de mătase şi flori brodate. Nimic ostentativ sexy, cum ar fi jartiere negre sau podoabe. În schimb, toate lucrurile erau atât de feminine, că i se tăie răsuflarea.

Ştia că se aventură pe un teren periculos, acolo. Această feminitate ascunsă era de departe mai ispititoare decât ar fi fost dacă era expusă la vedere. Se trezi întrebându-se ce purta oare sub blugii jerpeliţi şi pulover. Dantelă bleu? Satin roz? Mătase verde? La reacţia fizică inconfundabilă la aceste gânduri, se îndepărtă de ea.

— Eşti fericit acum? Robin închise sertarul. Uite ce-i, trebuie să mă întorc la treabă şi… Se întrerupse când auzi telefonul sunând şi se grăbi să coboare pentru a răspunde. După câteva clipe îl strigă.

— Patrick, te cheamă la biroul şerifului să-l identifici pe tipul care ţi-a furat portmoneul.

Îl urmări cu privirea să vadă dacă nu cade în timp ce el îşi făcea drum cu grijă pe scări, în jos. Chiar în cârje, păstra o agilitate şi o anumită graţie insolentă în mişcări. Când el ajunse cu bine la capătul scării, Robin intră în baie să facă mici reparaţii rapide ale coafurii, lăsând uşa deschisă.

Se lupta să-şi treacă un pieptene prin părul încurcat, când Patrick apăru în spatele ei.

— Lasă-mă pe mine. Până să poată rosti un cuvânt, el îi luă pieptenele din mână şi începu să i-l treacă prin păr,

cu mişcări lente şi sigure, îşi plimbă mâna liberă peste părul ei, aranjându-i-l.

Robin privi imaginea lui reflectată de oglindă, urmărindu-i expresia concentrată. Când Patrick ridică ochii, privirile lor se întâlniră în oglindă şi mâinile lui rămaseră nemişcate. Puse încet pieptenele pe chiuvetă şi, susţinându-i privirea, îşi răsfiră degetele prin şuviţele mătăsoase.

La vederea mâinilor mari, şerpuind sinuos prin părul ei, Robin înghiţi cu greu. Când el îşi apropie o şuviţă de păr pentru a-i inspira mireasma, încercă să-şi umezească buzele uscate subit.

— Eu, ăă, noi… ar trebui să mergem. Te aşteaptă.

Patrick îşi mai trecu o dată mâinile peste părul ei pentru a-l netezi, apoi se dădu înapoi, asigurând-o din ochi că era vorba doar de o întrerupere de moment. Îşi luă cârjele şi o urmă ascultător în spatele casei, spre jeep-ul vişiniu. Punându-şi cârjele pe bancheta din spate, se urcă lângă ea.

— Nu te mai uiţi la animale, înainte de a pleca? Vor fi O.K?

O parte din ea se topi puţin văzând îngrijorarea lui reală.

— Mai au două ore bune până la următoarea masă, îl asigură Robin pornind maşina. Puii de mamifere se hrănesc, de obicei, la fiecare trei sau patru ore, ca şi copiii. Adulţii trebuie hrăniţi doar o dată pe zi, în afara cazului când sunt subnutriţi sau deshidrataţi.

— Când hrăneşti puii de veveriţă, ai probleme cu asimilarea acelei substanţe de către bebeluşi?

Robin îl privi întrebătoare. Cum de ştia că uneori puii inhalează accidental hrana?

Patrick dădu din umeri.

— Am citit în cartea ta. Ai probleme cu hrăni rea?

— Uneori. Trebuie să-i hrănesc încet, şi numai cu

câteva picături la o masă. La fel procedez şi cu puii de iepuri. Ceea ce cauzează probleme este, în general, încercarea de a-i hrăni prea repede.

— Cum poţi fi sigură că elimină normal? în carte scrie că poate fi o problemă, fără o stimulare adecvată.

Robin îi aruncă altă privire lui Patrick. Nu-i venea să creadă că are chef să discute despre reglarea micţiunii sau despre bolile intestinale ale rozătoarelor tinere, dar el părea interesat realmente. Îi explică procedura cu răbdare.

Când trecură pe lângă o clădire din cărămidă, cu două nivele, Patrick întrebă ce-i acolo.

— Oh, aici merge Betsy la şcoală. Erau cinci sau şase autobuze şcolare parcate în faţă, aşteptând năvala puştilor entuziasmaţi, care aveau să iasă din minut în minut.

— Deci asta-i şcoala primară.

— Nu, asta-i şcoala. Nu au destui copii ca să-i separe. Chiar şi aşa, sunt doar vreo trei sute de elevi în total.

— Glumeşti! Pe naiba, eu aveam vreo. Cinci sute numai în anul meu.

— Bine ai venit în Micul Oraş American. Acesta este locul în care, dacă nu te arăţi la biserică duminică dimineaţă, toată lumea află de ce, chiar duminică seara. Nu există oameni mai binevoitori şi mai iscoditori în toată America. Aş putea paria că persoana pe care-au prins-o cu portmoneul tău, a mers la şcoală cu şeriful. Şi dacă nu cu şeriful…

Patrick interveni.

— Cu ajutorul de şerif. Amândoi râseră.

— Nu te-a luat Joey niciodată să vizitezi oraşul? îl întrebă Robin.

— Nu. De obicei trec pe la el doar pentru o zi sau două, în drum spre treburile mele.

— Ei bine, atunci am să-ţi ofer eu turul cel mare.

— Eşti sigură că avem timp?

— Avem tot timpul din lume, spuse Robin sec. Crede-

mă, n-o să ne ia prea mult ca să-ţi arăt tot. Acolo este biserică prezbiteriană. Peste drum este biserica metodistă şi, lângă ea, cea catolică, Sfântul Mark.

— Cum se numeşte zona aceasta a oraşului? Colţul Sfânt?

Robin zâmbi.

— Aici poţi vedea centrul comercial nou-nouţ al oraşului. Are de fapt un magazin universal, o librărie, un magazin cu articole pentru fermieri, un cinematograf, un bowling şi patru – poţi să le numeri – patru cârciumi.

— Oho! Distracţie mare, nu-i aşa?

— O, da. Există chiar şi un magazin unde se închiriază casete video, dotat şi cu sală cu opt jocuri video, patru de pinball şi o masă de biliard.

— Oare minunile nu se sfârşesc niciodată? murmură Patrick. Şi aici? o întrebă arătând un şir de stejari.

— Este mândria şi bucuria noastră. Parcul Needle Pins. Elevii de la şcoală au strâns bani timp de doi ani pentru a cumpăra stejarii; biserica metodistă a donat două leagăne şi clubul local a colectat donaţii din uşă-n uşă pentru a construi fântâna arteziană. Robin nu-şi putu reţine un zâmbet ironic la privirea amuzată a lui Patrick. Îşi imagina că el nu mai fusese probabil niciodată într-un oraş de dimensiunile acestea. Nici ea, de altfel, până să se mute aici. Acum nu-şi mai putea închipui că ar putea locui altundeva.

Patrick se mişcă pe locul lui pentru a o privi în timp ce ea oprea maşina într-o parcare de lângă o clădire de dimensiuni modeste.

— Îţi place într-adevăr aici, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

— Mda. Chiar îmi place.

— De ce?

Robin ezită. Şi ea se întreba acelaşi lucru.

— Există un fel de onestitate simplă, într-un oraş mic.

Lumea te ia aşa cum eşti, la justa valoare. Şi, într-un oraş de mărimea asta, dacă nu-i cunoşti chiar pe toţi, cel puţin ai auzit de ei.

Scoase cheile din contact şi se jucă puţin cu ursuleţul de lemn ataşat la inelul de chei. Avea o voce gravă.

— Te judecă mai mult după contribuţia pe care o aduci comunităţii, decât după rudele pe care le ai, sau după banii familiei. Zâmbi. Şi îţi aduc mici cadouri când te muţi, mâncare când eşti bolnav şi-ţi curăţă trotuarul când ninge. Pe gratis.

— Ştii, spuse Patrick, cu o sprânceană ridicată gânditor, pentru o femeie care nu are încredere în nimic, pari exact ca şi cum ai avea încredere în ei.

Robin îl privi un moment. Avea dreptate; doar că nu-şi dăduse seama înainte.

— Cred că da, spuse încet. Atât cât pot avea încredere în cineva. Îşi scuturǎ capul. Hai să mergem înăuntru. Ne aşteaptă.

Patrick observă că aproape toată lumea pe lângă care trecură în hol, o cunoştea şi o salută cu prietenie. O tânără mamă cu faţa rotundă şi doi copii mici îndesă o bancnotă de zece dolari în mâna lui Robin, înainte de a fugi după unul din ţânci. Patrick îşi ridică o sprânceană.

— Mi-a adus un cuib cu doi pui de vrabie, anul trecut.

— Eşti foarte cunoscută aici.

— Par să aprecieze ceea ce fac. Am ţinut nişte prelegeri la şcoală. Am vorbit la clubul local şi la grupul cetăţenesc al bisericii metodiste. Sunt destul de conştienţi de necesitatea

Ocrotirii mediului înconjurător şi chiar sunt sentimentali.

— Tu cum îi consideri?

— Prieteni. Primesc donaţii de fructe şi legume în fiecare săptămână de la două băcănii. Magazinul cu articole pentru fermieri îmi permite să cumpăr hrana

pentru animale la preţul cu ridicată. Unii copii vin cu rândul, în fiecare săptămână sau la două săptămâni, să aibă grijă de animale, aşa încât pot ieşi să-mi fac cumpărăturile sau să mă răsfăţ mergând la un film. Se opri în faţa unei uşi pe care scria ŞERIF. Ce pot cere mai mult?

Într-adevăr, ce? se gândi el în timp ce Robin îi făcea cunoştinţă cu Earl Greene, ajutorul înalt, blond al şerifului. Nu-i trebui prea mult pentru a-şi identifica portmoneul – din care lipseau cei două sute de dolari pe care-i avea. Fu capabil să-l identifice după fotografie pe omul care i-l luase. Adjunctul nu-l adusese la şcoală şi pe el, în schimb, individul fusese coleg cu fratele lui. Când Robin trase cu ochiul ia Patrick, acesta se abţinea cu greu să nu zâmbească.

Patrick observă repede că Robin se bucura de prea mult interes din partea ajutorului de şerif. Urmărindu-i cu coada ochiului, Patrick văzu că Earl îi ţinea mâna mai mult decât era necesar. Chiar când i se adresa lui, îşi ţinea ochii lipiţi tot de Robin.

Lui Patrick nu-i plăcu asta. Îi plăcu şi mai puţin când Earl o chemă pe Robin deoparte, îi luă mâinile şi-i murmură ceva. Robin clătină din cap şi-i replică încet. Patrick se strădui să audă, dar nu reuşi din cauza muzicii zgomotoase ce se revărsa din aparatul de radio de pe birou.

Ajutorul de şerif zâmbi şi-i mai spuse ceva. Robin îi întoarse zâmbetul. Patrick şchiopătă până la ei şi puse o mână posesivă pe talia lui Robin. Când ochii ei se lărgiră de surpriză, îi spuse:

— Cred c-ar fi bine să mergem, Roşcato. Îi aruncă o privire îngheţată lui Earl şi întinse o mână. Mă bucur că te-am cunoscut, domnule ajutor. Îi strânse mâna ceva mai tare decât ar fi fost necesar şi aproape că o împinse pe Robin afară pe uşă.

— Ce-a fost asta? întrebă Robin trăgându-şi

răsuflarea şi încercând să ţină pasul cu Patrick. Pentru un om cu glezna aproape ruptă, avea o viteză admirabilă pe cârjele lui.

— Nu trebuie să lăsăm animalele singure prea mult. Deschise uşa şi-o lăsă pe Robin să treacă, aruncându-i un zâmbet aspru când ea îl privi.

— Sunt sigură că animalele sunt bine, murmură năucită. Păi, avem destul timp să trecem şi pe la băcănie. Scoase cheile şi se urcă la volan. Patrick… El îi închise uşa şi se duse şchiopătând în partea cealaltă. Când urcă, Robin zise: Patrick, ce Dumnezeu te-a apucat?

— A, nimic, mormăi el. Doar că îmi place mult să stau într-un picior în timp ce Don Juan sporovăieşte tot felul de tâmpenii.

— Don Juan – te referi la Earl?

— Hai să mergem! N-am niciun chef să discut despre play-boy-ii de la secţia de poliţie.

— Play-boy? Patrick…

— Robin. Vorbeşti prea mult. Fără niciun avertisment, se întoarse şi o trase lângă el, apăsându-şi gura peste a ei. Avea buzele tari, posesive, seducătoare. Limba lui era un invadator mătăsos care năvălise înăuntru ca să-i cucerească interiorul dulce, neted, al gurii ei. Un suspin slab îi ieşi din gât în timp ce mâinile i se strecurau pe după talia ei, trăgându-i corpul mai aproape de el.

Robin rezistă asaltului senzual al lui Patrick, doar pentru o clipă. Îşi spuse că asta nu va face decât să complice lucrurile. Dar apoi nu-şi putu opri buzele să se înmoaie sub buzele lui. Şi nu-şi putu opri limba să nu răspundă provocării lui. Şi nu-şi putu opri sânii să nu se cuibărească la pieptul lui tare şi degetele să nu se înfigă în umerii lui, aducându-l şi mai aproape.

Când Patrick îşi lăsă mâinile să alunece sub puloverul ei – şi le trecu pe pielea moale a spatelui ei – Robin îşi trase răsuflarea, înfiorată. Se întoarse uşor pentru a veni şi

mai aproape şi-şi lovi genunchiul de ceva. Dându-se brusc înapoi, se uită în jos şi văzu că s-a lovit de manetă schimbătorului de viteze. De-abia atunci îşi ridică privirea şi-şi aminti că erau încă în jeep-ul ei, în parcarea din faţa Oficiului Municipal Needle Ridge.

Robin se retrase şi introduse cu stângăcie cheile în contact. Nu era sigură cine respira mai greu, ea sau Patrick, dar jeep-ul aproape că vibra. Mâinile îi tremurau încercând să scoată schimbătorul de viteze din punctul mort. Când reuşi în final, evită să-l privească pe Patrick şi ieşi din parcare.

— Dacă tot suntem în oraş, mă gândeam să trecem pe la băcănie. Robin fu încântată să audă tonul normai al propriei voci. Spera că Patrick să nu simtă cum îi bătea inima, şi continuă: Nu ne va lua mult timp. Când mi-am făcut cumpărăturile săptămâna trecută, n-am ştiut că voi avea un musafir.

Musafir. Deci avansase de la creatură la musafir, se gândi Patrick. Oare cât va dura până va ajunge şi altceva? Nu ştia cât timp va mai sta el aici, dar spera că suficient. Ştia că împreună ar fi luat foc. Vedea ce seanţei se aprinseseră cu un simplu sărut. Încă îi mai tremurau genunchii.

Oricum, înainte de a-l promova la statutul de iubit, ştia că trebuia să-i câştige încrederea. Şi nu ştia prea bine cum s-o facă. Sau dacă putea s-o facă. Ar fi vrut să ştie ce fel de accident emoţional suferise în trecutul misterios căruia se părea că-i întorcea spatele. Fusese pierderea soţului atât de dureroasă încât mai avea şi acum cicatrici, după atâta timp?

Patrick încă făcea supoziţii în timp ce o urmă pe Robin în băcănie. Merse după ea de-a lungul culoarelor, privind-o cum îşi umplea căruciorul. Văzând-o cum cerceta atentă produsele, fu uimit de cât de casnică părea. Puteai s-o iei cu uşurinţă drept o tânără soţie sau mamă, care

alege fructele cele mai proaspete pentru familia ei. Iar el? El putea fi soţul îndrăgostit, care nu-şi scăpa din ochi jumătatea.

Nu, nu soţul ei. Patrick alungă gândul. „Călătoreşte des, călătoreşte uşor”.

— Hmm? Ai spus ceva? Robin îl privi peste

Umăr.

— Poftim? A, nu. N-am zis nimic.

— Aş fi putut jura că am auzit ceva despre călătorii.

— Nu. Patrick apucă un ştiulete de porumb. Am spus doar: Vrei un buchet de floricele de porumb?

Robin râse de glumă lui şi se duse să plătească la casă. E simpatic, se surprinse gândind. Nu se putea abţine să nu-l placă. Chiar mult. Poate n-ar strica dacă s-ar relaxa puţin, în relaţiile cu el. Era reporter, e adevărat, dar n-avea cum să ştie că ea era altceva decât ce părea a fi. Era plăcut, fermecător şi avea un acid simţ al umorului. Nu va mai fi în preajma ei decât câteva zile, aşa că de ce nu s-ar simţi bine? se întrebă dacă lui i-ar plăcea să joace gin-rummy.

Duseră cumpărăturile pe bancheta din spate a jeep-ului – patru pungi ale ei, şi una gratuită de la Irwin, proprietarul. Robin îl sărutase pe obraz când el îi strecurase un cec de ia loja masonică locală şi-i spusese să-l folosească pentru un nou ventilator de tavan în adăpostul animalelor.

— O altă cucerire de-a ta? întrebă Patrick acru pe când ieşeau în stradă.

— Poftim?

— De la Don Juan de la poliţie la băcanul local, se pare că-i joci pe toţi bărbaţii oraşului pe degete, nu-i aşa?

Ea îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Bineînţeles. Sunt atâţia care-mi cer o întâlnire, încât trebuie să-i programez. Robin nu ştia ce-i umbla prin minte lui Patrick în acel moment, dacă n-avea grijă, avea

să-i tragă una peste bot. Bună şi tare.

— Dac-aş vrea să stau la rând, ce număr ar trebui să iau?

— Nouăj'nouă! Se întinse şi deschise radioul, dând volumul ceva mai tare decât de obicei. Poate că dacă va face zgomot, va reuşi să-l amuţească pentru câtva timp. Se relaxase destul în preajma lui Patrick. Se pare că el era hotărât s-o ţină cu ţepii scoşi, de parcă i-ar fi plăcut asta.

Ascultară ştirile locale. Crainicul citi o declaraţie a primarului care convocă un miting pentru a discuta recentul val de criminalitate. Se pare că fusese un furt – cel săvârşit asupra lui Patrick – patru încercări de devastare a cutiilor poştale şi două apeluri telefonice obscene.

Robin nu se putu abţine să nu se uite pe furiş la Patrick, pentru a-i vedea reacţia. El îşi dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic. Cufundându-se în gândurile ei, nu mai ascultă restul ştirilor până când un nume rostit la radio, îi atrase atenţia. Exbury.

„… fratele decedatului John Douglas Exbury va fi extrădat la sfârşitul săptămânii pentru a fi confruntat cu acuzaţiile de crimă reieşite din operaţiunile de contrabandă. Urmează rezumatul ştirilor… Mâinile lui Robin se încleştară pe volan şi bubuitul inimii pe care-l auzea în urechi făcu să piară toate celelalte sunete.

Malcom fusese mai isteţ decât John Douglas, se gândi Robin, deoarece se descurcase să nu fie prins de poliţie mai mulţi ani. John Douglas se îndoise, probabil, de propria sa abilitate de a face acest lucru şi preferase calea cea mai uşoară de scăpare. Dacă puteai numi aşa sinuciderea.

Simţi o atingere pe braţ şi privi surprinsă: era mâna lui Patrick.

— Robin, te simţi bine?

Gura îi era insuportabil de uscată, dar nu reuşi să

îngaime decât un „Ce?”, sugrumat. Îşi întoarse automat privirea la drum.

— Te-am întrebat dacă te simţi bine. Arăţi palidă. Eşti bolnavă?

— Totul e-n regulă. Doar că nu mă simt foarte bine. O să mă întind puţin când ajung acasă.

— Vrei să conduc pu? Vocea lui era plină de îngrijorare.

Reuşi cumva să-şi ridice colţurile buzelor.

— N-am nimic, Patrick.

Slavă Domnului, condusese maşina pe acest drum de nenumărate ori şi acum aproape că ajungea acasă ca şi cum ar fi avut pilot automat. Cum ajunse în faţa casei, sări din maşină şi fugi înăuntru, de frică să nu se facă de râs făcându-i-se rău în faţa lui Patrick.

Tremura atât de tare, încât de-abia putu urca scările. Dar reuşi şi se lăsă pe canapea, ghemuindu-se. Se acoperi cu plapumă, dar nu se putu opri din tremurat. Ştia că răceala vine din interior.

Exbury. Cât ura numele ăsta. Îşi schimbase legal numele, după numele de fată al mamei ei, cât de repede putuse, dar, de fiecare dată când auzea numele Exbury, îşi amintea că întreaga ei viaţă fusese făcută ţăndări şi turnul ei de fildeş distrus. De minciuni. De înşelăciuni.

Pentru foarte scurt timp fusese tânăra soţie naivă, încrezătoare, a unui tânăr şi prosper om de afaceri. Puţin după aceea, era o văduvă săracă, fără niciun cent, şi suspectată de a fi fost implicată în activităţile lui ilegale.

Poliţia abandonase în cele din urmă investigaţia, datorită lipsei de probe, dar reporterii nu. Renunţaseră la fel de uşor. Se ţinuseră după ea până îşi pierduse slujba. Până când prietenii la care stătea îi sugeraseră cu amabilitate să-şi găsească o altă locuinţă. Până când începuse să aibă ea însăşi dubii. Începu să-şi pună întrebări în legătură cu încrederea pe care o putea avea în

oameni şi în propria ei judecată.

Fusese complet nevinovată, nici măcar nu ştiuse de activitatea de contrabandă cu blănuri a soţului ei, dar se simţise, totuşi, întotdeauna vinovată. Vinovată de ignoranţă, de orbire, de prostie.

Vinovată, de asemenea, de minciună prin omisiune. Joey şi Marge ştiau tot adevărul despre ea, dar Robin nu-l mai spusese nimănui altcuiva. Toţi o credeau nevinovată, independentă, o fată de la oraş care-şi primise mica moştenire şi încerca să îşi clădească un vis cu ajutorul eu Nu menţionase niciodată faptul că tot ea era şi văduva unui om acuzat de contrabandă cu blănuri ale unor specii pe cale de dispariţie.

Dacă s-ar fi descoperit că Robin McKenna era de fapt Teresa Robin Exbury, ar, fi pierdut totul, inclusiv subvenţia. N-ar fi primit niciodată bani pentru protecţia animalelor sălbatice soţia unui om care încercase să profite, distrugându-le.

Doamne sfinte, trecuseră cinci ani – oare câţi îi vor mai trebui ca să rămână, în sfârşit, trecutul în urmă? Sau acesta se va întoarce întotdeauna, obsedant? Îngropându-şi faţa în palme, dădu drumul unor lacrimi tăcute, fierbinţi.

Şase

— Robin?

Robin se trezi la auzul vocii blânde, joase, care-i pronunţase numele şi simţind căldura unui corp lângă ea.

— Hmm?

— Te simţi mai bine?

Simţi atingerea lui uşoară pe păr, dar nu deschise ochii. Atingerea deveni o mângâiere ritmică, semănând cu felul în care ar fi mângâiat-o o pisică. Zâmbi somnoroasă şi rămase cuibărită sub plapumă călduroasă, dorindu-şi să se cufunde înapoi în visul plăcut pe care-l avusese. Nu-şi amintea prea mult, dar ştia că fusese şi Patrick în el.

— Hei, somnoroaso. Patrick şopti cuvintele

Aproape de urechea ei, atât de aproape, încât îi putea simţi răsuflarea caldă pe gât. Când îi simţi buzele muşcându-i uşor lobul urechii, deschise ochii.

El râse cald.

— M-am gândit că asta o să-ţi atragă atenţia. Te simţi mai bine?

Era atât de aproape, coapsele li se atingeau, făcând-o pe Robin să se simtă captivă. Se retrase puţin, căscă şi-şi trecu o mână peste ochi, iritaţi încă de lacrimi.

— Cât e ceasul? Cât am dormit?

— Vreo oră.

— Oh. Alimentele…

— Le-am despachetat eu.

— Mulţumesc. Cred că ar trebui să mă scol să hrănesc puii.

— Mi-aş oferi ajutorul, dar mai bine las asta în seama specialistului. Aş putea face altceva?

Robin zâmbi.

— Nu. N-o să-mi ia mult timp.

Dar ai atâtea de făcut, Robin. Nu te-ai simţit bine mai înainte, aşa că lasă-mă să te ajut, O.K? apoi poţi să vii

înapoi înăuntru, să te întinzi din nou – pot chiar să-ţi fac o cană de ceai fierbinte. Mama a considerat întotdeauna că ăsta este cel mai bun tratament pentru orice boală.

Robin simţi o căldură pe care n-o mai simţise de mult în sufletul ei. El părea sincer îngrijorat de starea ei şi trecuse mult timp de când cineva dorise să aibă grijă de ea. Cea mai mare parte a oamenilor din oraş o plăceau foarte mult, dar o considerau cea mai independentă femeie pe care o întâlniseră vreodată. Nimeni n-ar fi visat măcar să aibă grijă de ea, nici măcar Joey, şi el era cel mai bun prieten al ei. Uitase cât este de reconfortant.

Instinctiv, se crispă din nou. Nu învăţase nimic până acum? De câte ori era invadată de amintiri zdrobitoare, ca acelea provocate de ştirea de la radio, îşi dădea seama că era nevoie să înveţe să păstreze distanţa.

— Mă simt foarte bine. Şi trebuie să-i hrănesc pe micuţi. Nu va dura mult. De ce nu aştepţi aici? Mă întorc şi mă apuc de pregătit cina. Îţi plac spaghetele? Cred că am toate ingredientele necesare în casă.

Patrick încuviinţă, dar nu se clinti, nescăpând-o din ochi.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Îmi place cum arăţi când te trezeşti. Cu părul ciufulit…

— Este întotdeauna ciufulit.

El zâmbi.

— Mda. Şi ai ochii întunecaţi şi somnoroşi…

— Şi am urme de la pernă pe obraji.

— Îmi plac urmele de pe obraji. Îşi trecu un deget peste urmele roz de pe faţa ei, apoi peste buza ei de jos. Privirea lui urmă traseul degetului, apoi zăbovi caldă pe buzele ei.

Urma s-o sărute. Robin citi mesajul sclipind în ochii lui şi se ridică brusc.

— Mă duc, spuse însufleţită şi dădu plapuma

deoparte. Mă întorc în jumătate de oră, adăugă şi fugi pe scări.

Ochii lui Patrick se îngustară gânditori urmărind-o cum pleacă. Se simţea într-adevăr bine sau se prefăcea? auzise şi el şi recunoscuse numele din ştirea de la radio. Văzuse privirea şocată, rănită, din ochii ei.

Dar de ce se retrăsese în acest mic orăşel? Din cauză că detesta să-şi aducă aminte de vremuri dureroase şi umilitoare sau din cauză că nu voia să-şi amintească de un soţ pe care-l iubise, în ciuda faptelor sale? se întrebă dacă îl mai iubea.

Cu asta se lupta el, oare – cu amintirea unei fantome? Ar fi vrut să ştie adevărul. Ce făcuse John Douglas Exbury şi în ce fel o afectase asta pe Robin? Ştia că l-ar putea suna oricând pe Bill Marsh ca să se lămurească, dar voia să afle de la Robin însăşi. Ar fi însemnat că are încredere în el. Şi avea nevoie de încrederea ei.

Încă dus pe gânduri, coborî scările şi se aşeză la masa din bucătărie. Clipi când întâlni privirea nemulţumită a pisicii albe care moţăise într-un loc scăldat în razele soarelui după amiezii târzii. Patrick mângâie absent pisica şi o puse uşor pe podea.

Orice ar fi obsedat-o pe Robin, era suficient pentru a 6 îmbolnăvi. Patrick îşi aminti privirea albă, fixă, de pe faţa ei şi avu o strângere de inimă. Nimic, nimeni, n-ar trebui s-o rănească atât de mult. Ar fi vrut să-i îndepărteze durerea cu un sărut şi s-o facă să se simtă mai bine, dar nu credea că ea ar fi fost de acord cu ideea. Cel puţin, nu încă. Aşa că va face doar ce va putea. Se ridică hotărât şi începu să scotocească prin frigider, urmărit la fiecare pas de pisica veşnic flămândă care stătea la pândă lângă masă.

De cum deschise uşa, Robin fu izbită de aromele calde, delicioase, de usturoi, verdeaţă, condimente şi roşii. Dintr-o oală de pe plită ieşeau, tentant, aburi. Îl privi pe Patrick cum stătea lângă plită cu un prosop de vase prins

la centura blugilor şi cu o lingură de lemn în mână. Părul lui, ceva mai rebel ca de obicei din cauza aburilor, părea înduioşător de ondulat, ca al unui copil.

Nu-şi putu reţine un surâs.

— Ce faci?

Patrick se întoarse şi-şi trecu mâna prin păr, făcându-l şi mai zburlit.

— Salut. Eu sunt şeful bucătar în seara asta. O cercetă grijuliu cu privirea.

Robin se întreba dacă el îşi dădea seama că plânsese iar. Încercase să şteargă cât de cât urmele, dar, spre deosebire de alte femei, nu plângea frumos. Ochii i se umflau, nasul îi devenea roşu şi îi curgea, faţa i se păta.

Îl văzu deschizând gura să spună ceva, apoi răzgândindu-se. Se întoarse spre oala care fierbea pe plită, cufundă lingura în ea şi apoi i-o băgă sub nas.

— Nu miroase dumnezeieşte?

Robin inhală adânc.

— Minunat. Ce este?

— Sosul de spaghete autentic italian, după reţeta Patrick Brady.

— Autentic? Ei, haide. Brady nu e tocmai un nume italian.

— Adevărat. Dar D'Angelo este.

— Numele de fată al mamei tale?

— Al bunicii din partea mamei.

— Este atât de drăguţ din partea ta. Nu trebuia să te deranjezi.

— Ei bine, bunica mea spunea întotdeauna că există zile obişnuite, zile extraordinare şi zile de spaghete. Şi asta părea c-ar putea fi o zi de spaghete pentru tine. Patrick se întoarse spre plită şi amestecă din nou în sos. Vrei să-mi spui ceva? o întrebă încet.

Robin nu dori să-i întâlnească ochii când vorbea.

— Ce? M-a durut capul, doar. Asta a fost tot.

— Eşti sigură?

— Ce vrei să spui? Bineînţeles, sunt sigură!

— O.K. Patrick îi acceptă răspunsul destul de uşor. Ai busuioc?

— Busuioc?

— Ştii, e un condiment care merge grozav la sosurile de roşii.

Robin se strâmbă şi se duse să caute într-un sertar.

— Ştiu ce este busuiocul. Mai ai nevoie de altceva?

— Ai paşte? Fierbe apa.

— Nu-s sigură. Căută prin dulap şi luă o cutie în care mai erau doar câteva bucăţi. Nu cred că şase spaghete sunt de ajuns.

Patrick se încruntă spre sosul care bolborosea pe plită.

— Păi, în cazul ăsta, l-am putea mânca drept supă.

— Am cumpărat azi o cutie cu paste de la băcănie. Unde ai pus-o?

— Ce fel de paste?

— Rotini.

— Ce-s rotini?

— Pe bunica ta a chemat-o D'Angelo şi nu ştii ce-s rotini?

— Eşti un copil obraznic, nu-i aşa?

Ea scoase limba la el.

— Aha! Luă cutia cu paste şi i-o dădu lui Patrick, urmărindu-l cum o goleşte în apa care fierbea. Pot să te ajut?

— Poţi să stai jos, acolo. O conduse la masă şi o împinse blând pe scaun, apoi se aplecă să ia de jos pisica albă, încă la pândă, şi i-o puse în braţe. Pisica asta nu mă slăbeşte din ochi. Ţine-o ocupată.

— Nu te slăbeşte din ochi pentru că este o femelă. Presupun că ţi se întâmplă adesea să fii sorbit din priviri de către femei. Ar trebui să fii obişnuit.

Ochii de culoarea siropului de arţar deveniră aurii în timp ce măsurau pisica.

— Vrei să spui că-ţi place cum arăt?

— Mie? Nu, spuneam doar că ei îi place, zâmbi Robin.

Oh, îi plăcea zâmbetul ei. Se strecura înăuntrul lui şi-i aprindea o flacără acolo. Ar fi vrut de aceea s-o determine să-i zâmbească mai des. Făcu o reverenţă şi-şi flutură o mână teatral.

— Acum pregăteşte-te să vezi un maestru la lucru.

— Suntem modeşti, nu-i aşa?

— Chiar aşa! Patrick puse faţa de masă dintr-o mişcare şi turnă ceai în două pahare. Aşeză unul în faţa ei. Nu-i vin roşu, dar are oricum o aromă plăcută. Un buchet uşor, dulce, minunat. Şi din cel mai bun an.

— Anul acesta.

— Chiar de astăzi. Gustă-l. Ar trebui să fie cel mai bun ceai la gheaţă pe care l-ai băut vreodată.

Robin sorbi ceaiul şi zâmbi încântată. Era deja îndulcit şi avea doar un gust foarte uşor de lămâie.

— Povesteşte-mi despre bunica ta italiană.

— Păi, părinţii ei au venit chiar din Italia. Ea n-a fost niciodată mai departe de cartierul comunităţii italiene din Baltimore. Şi nici nu este bunica tipică pe care ţi-ai putea-o închipui. Urăşte lucrul de mână şi face prăjituri doar o dată pe an, la Crăciun. Şi atunci doar silită.

— Ce face?

— Aproape că ne-a băgat la închisoare, odată, pe fraţii mei şi pe mine.

— Cum? câţi ani aveaţi?

— Jason şi cu mine eram printr-a patra sau a cincea, iar Sean era în clasa a doua, cred. Ne petreceam la ea sfârşitul de săptămână şi ne-a luat la o demonstraţie a tăcerii în faţa primăriei. Nu-mi amintesc despre ce era vorba, dar s-a transformat într-o adevărată aventură.

Părinţii mei n-au fost grozav de amuzaţi, lotuşi.

Robin chicoti.

— Cred că deja îmi place bunica ta.

— Cred că şi tu i-ai plăcea ei.

— S-a implicat în multe cauze?

— Încă este. Orice, de la salvarea balenelor ucigaşe, la protecţia pinguinilor de deşeurile toxice.

— Câţi nepoţi are cu totul?

— Inclusiv eu? Doisprezece.

— Dar cealaltă bunică a la?

— A murit când eram mic. Nu-mi amintesc prea multe despre ea, doar că avea o cosită lungă, căruntă, pe care şi-o purta în jurul capului şi-i plăcea să ne citească. Spune-mi despre bunicii tăi.

— Nu-i mare lucru de spus. Părinţii mamei îşi petreceau fiecare vară în sudul Franţei, aşa că-i vedeam doar la Crăciun. De obicei apăreau cu o păpuşă frumoasă şi scumpă. Robin clătină din cap. Chiar şi când devenisem adolescentă.

— Şi ceilalţi bunici?

— Locuiesc în Oregon, dar, îmi petreceam, de regulă, o săptămână în fiecare an cu părinţii, acolo. Ei sunt visul oricărui nepot. Bunica făcea zeci şi zeci de prăjituri şi mi le trimitea prin poştă, la fiecare câteva săptămâni. Încă o mai face. La aproape fiecare Crăciun cosea rochiţe noi pentru păpuşile mele Barbie şi bunicul construia o piesă sau două de mobilă pentru casa păpuşilor.

— Cred că-i iubeşti foarte mult.

— Da, aşa este. Nu ajung să-i mai văd la fel de des ca pe vremuri pentru că n-am destui bani ca să călătoresc cu avionul până la ei, dar îi sun în fiecare săptămână.

— Şi părinţii tăi?

— Tata a murit acum zece ani. Mama s-a recăsătorit acum vreo şase ani şi locuieşte în Alaska.

— Alaska?

Robin zâmbi.

— Mda. El e profesor universitar în Anchorage. Totuşi mi-e greu să mi-o imaginez pe mama acolo. Se plângea ori de câte ori tem

Peratura scădea sub zece grade.

Patrick gustă sosul şi-l declară perfectto. Aşeză repede pe masă două farfurii cu paste.

— Ai dreptate, spuse Robin după ce mâncară în tăcere câteva minute. Eşti un maestru. Un maestru al pastelor, în orice caz.

— Te simţi mai bine?

— De ce-ţi tot baţi capul cu asta? Sunt foarte bine.

— Totuşi, nu există ceva despre care ai vrea să vorbeşti? Sunt gata să te ascult, Robin, dacă ai vreo problemă. Şi nu mi-e indiferent.

— Patrick, n-ai vrea s-o laşi, pur şi simplu, baltă? Vocea îi suna ceva mai tăioasă decât intenţionase, şi adăugă: Mulţumesc pentru grijă, dar n-am nimic. M-am resimţit puţin, de ia vreme. Paştele au ajutat, totuşi. A fost un gest foarte atent, din partea ta.

— Atent? făcu el o grimasă. Asta intră în aceeaşi categorie cu dulce şi drăguţ?

— Oh, nu ştiu. Dar sigur, nici n-aş visa să te numesc astfel. Îşi duse farfuria goală la chiuvetă.

Patrick veni lângă ea, punând şi farfuria lui în chiuvetă.

— Tu le speli, eu le usuc.

— Trebuie să încălzim apă, mai întâi, spuse

Ea întorcându-se să pună apă pe plită. Pompa are doar apă rece.

— De ce nu-ţi faci o instalaţie de apă?

— E prea scump. De-abia mi-am permis să fac la baie. Când m-am mutat aici, nu aveam decât o potecă.

— Potecă? Ce potecă?

— Spre fundul curţii.

— Fundul curţii? întrebă Patrick nevenindu-i să creadă. Adică, nu cadă, nu nimic? Şi cum făceai duş?

— Simplu. Nu făceam. Mă îmbăiam într-o cadă veche de fontă. Trebuia să încălzesc apă pe plită.

Lui Patrick îi apăru subit în minte imaginea ei, cu părul ridicat în creştetul capului, expunându-şi linia lungă a gâtului, turnând o oală de apă fiartă în cadă. Aburul îi încreţea părul în mii de cârlionţi roş-aurii. Apoi lăsa să-i cadă prosopul pentru a scoate la iveală… îşi chemă repede gândurile la ordine în timp ce simţi căldura invadându-i corpul.

Devenea rapid o obsesie pentru el. Poate că, odată ce ar face dragoste cu ea, ar putea să se concentreze şi la altceva. Apoi din nou se gândi că, poate, asta n-ar face decât să înrăutăţească situaţia.

Robin turnă apă fierbinte din ibric în chiuvetă şi adăugă detergent. Se uită după burete şi îl găsi în mâna lui Patrick.

— Crezi că vasele pot aştepta puţin? întrebă el.

— Nu văd de ce nu, dădu Robin din umeri. De ce întrebi?

— M-a cuprins o dorinţă teribilă să ies pe veranda casei tale. E o noapte fantastică.

Robin îi luă buretele din mână.

— Du-te, atunci. Spăl eu vasele.

Patrick îl luă buretele din mână şi îl aruncă în apă cu spumă.

— Este foarte ne-american să stai pe verandă singur. Nu ştiai asta? îi luă. Mâna şi o conduse afară. Se aşeză şi o trase jos, lângă el. Aproape.

Robin încercă să se îndepărteze puţin, dar el nu o lăsă. Îşi strecură mâna pe după umerii ei şi o strânse bine, lângă el. Ea îşi dădu picioarele mai departe, dar el o trase de umeri şi mai aproape, până când ajunse să se sprijine de el.

Patrick suspină mulţumit.

— Stelele par atât de aproape, de parcă le-aş putea atinge. În D.C., întotdeauna e o ceaţă la orizont din cauza luminilor. E ca şi cum nu s-ar întuneca niciodată complet. Ştii, când eram copil…

Cum putea flecări aşa de liniştit? se întrebă Robin. Nu-i auzea inima bubuind? Dacă n-o auzea, trebuia s-o simtă. La urma urmei, era făcută sandviş între braţul şi corpul lui, la fel de strâns ca un hamburger între două jumătăţi de chiflă.

Căldura corpului lui o asalta şi putea simţi mirosul lui curat, de săpun, amestecat cu miresme de busuioc. Era o aromă liniştitoare, casnică. Dar senzaţia corpului lui tare, lipit de al ei, nu era deloc liniştitoare. Era toată numai cuget neîmpăcat şi aşteptare cu sufletul la gură.

Aşteptare? Ce aştepta? aruncă o privire iute, cu coada ochiului, spre Patrick. El tot mai vorbea despre ceva, dar nu-l putea urmări. Toată puterea ei era concentrată la menţinerea stabilităţii respiraţiei.

Greutatea braţului lui peste umeri o făcea să se simtă în siguranţă, ia adăpost. Dar vârfurile degetelor lui, care descriau cercuri mici pe umărul ei, o făceau să se simtă „tulburată şi vulnerabilă. Emoţiile contradictorii o umpleau de confuzie.

— Trebuie să mă duc să mă ocup de vase. Ce se întâmplase cu vocea ei? Sună atât de tremurătoare.

— Nu-i nevoie să pleci nicăieri, îi murmură Patrick în ureche.

— Dar…

— Stai aici. Vorbeşte-mi.

— Nu ştiu despre ce.

— Spune-mi cum erai când erai mică. Erai o fetiţă delicată cu codiţe şi pantofi de lac?

Era greu să se mai concentreze şi la altceva decât la braţul lui Patrick ce o înconjura, dar încercă.

— Am fost mai mult un băieţoi. Purtam codiţe, dar mai degrabă bascheţi decât pantofi de lac. Totuşi, îmi iubeam păpuşile. Dar mă ţinea cam o oră. Apoi eram gata să ies afară şi să mă caţăr în copaci şi să mă plimb cu bicicleta.

— Şi mie îmi plăcea să mă caţăr în copaci. Mă ascundeam de fraţii mei şi citeam toată după-amiaza.

— Cu căţeluşul în jachetă?

— Uneori. Înnebuneam pisicile care încercau să-şi dea seama de unde vine lătratul.

Stătură mult de vorbă în aerul serii, Robin rămânând cuibărită lângă el. Îşi împărtăşiră amintiri din copilărie, farse. În cele din urmă, Patrick îşi înclină capul s-o vadă mai bine.

— Aş fi vrut să te cunosc când erai mică. Am fi putut juca baseball împreună.

— Trebuie să-ţi spun că eu eram încă în scutece când tu erai suficient de mare ca să joci baseball.

— Mda, aşa-i. Băieţoi sau nu, în orice caz, te-ai făcut o femeie foarte frumoasă.

Robin se uită în ochii lui, fascinată de lucirea caldă de dorinţă din ei, apoi îşi întoarse capul. Asta nu păru să-l deranjeze pe Patrick, care îi luă pur şi simplu urechea între dinţi, plimbându-şi limba peste cercelul mic din aur înainte de a i-l scoate. Robin întoarse capul la timp pentru a-l vedea punându-l în buzunarul cămăşii.

Ochii li se întâlniră şi el zâmbi – încet, misterios şi periculos. Ea tresări văzându-l. Doar Lucifer însuşi ar fi putut veni cu un zâmbet mai sexy.

— E cam rece în seara asta. Nu crezi? îl întrebă cu răsuflarea tăiată.

— Mie mi-e cald.

— Oh… trebuie să hrănesc bufniţa. Se face târziu. Vrei să vii cu mine?

— Mai târziu.

— Ai văzut vreodată o bufniţă de-aproape?

— Nu.

— Sunt frumoase. Au ochii… Buzele lui Patrick traseră o linie coborâtoare pe obrazul ei. Au ochii… El îi puse un sărut leneş pe colţul aurii Patrick…

— Robin… Fu tot ce spuse el înainte ca gura lui să i-o acopere pe a ei. Sărutul lui nu era tentativa unui bărbat de a cunoaşte o femeie, ci o luare sigură şi flămândă în posesiune. Buzele lui ştiau exact cum să se mişte pentru a le face pe ale ei să se înmoaie sub ele. Limba ştia exact cum s-o incite pe a ei la răspuns.

Se întoarse spre ea şi vârfurile sânilor ei îi atinseră pieptul. Încet, o trase mai aproape, lipind-o de el până când îi putu auzi bătăile inimii, în acelaşi ritm înnebunitor cu a lui. Mâinile lui şterseră lâna aspră a puloverului şi se strecurară dedesubtul lui, alunecând pe pielea netedă, caldă, a spatelui ei.

Robin icni uşor şi-şi arcui corpul peste al lui. De parcă ar fi fost invitaţia pe care o aştepta, mâinile lui Patrick se mişcară să-i cuprindă sânii, dantela care-i acoperea punând o barieră senzuală în calea degetelor lui cercetătoare. Găsi fără ezitare vârfurile tari, care împungeau ţesătura fină. Când îşi trecu degetele mari peste sfârcurile ca nişte mărgele, Robin suspină şi-i strânse umerii.

Mâinile cercetătoare alunecară pentru a-i desface sutienul şi apoi se umplură flămânde cu greutatea caldă a sânilor mici, perfect conturaţi. Uşor surprins, Patrick îşi dădu seama că-i tremură mâinile. Dorinţa îl devoră că acidul, făcându-l să simtă un gol imens. Doar atingerea ei îi putea umple din nou.

Părăsi cu părere de rău sânii ei, doar cât să tragă de nasturii cămăşii lui. Unul, poate doi, săriră; dar nu-i păsa. Dintr-o mişcare, îşi lăsă pieptul gol, apoi îi ridică puloverul şi o lipi de el.

Senzaţia atingerii cărnii era fantastică. Patrick se cutremură de plăcere.

— Dulce, atât de dulce, murmură peste buzele ei. Dumnezeule, ce minunat să te simt lângă mine, Robin. Atinge-mă, iubito. Mor să mă atingi. O sărută din nou, fierbinte şi umed.

Robin îşi lăsă mâinile să alunece ezitant de pe umeri, în jos pe pieptul lui, însoţite de încurajările lui răguşite. Mişcările ei erau lente, de parcă savura moliciunea pielii de sub degetele sale. La atingerile ei, Patrick simţi inima bubuindu-i şi gemu din nou. Flăcări de dorinţă îl invadau. Voia mai mult. Avea nevoie de mai mult.

Îşi dezlipi buzele de ale ei şi o îndepărtă puţin de el, desfătându-şi ochii cu pielea albă a sânilor ei. Vârfurile lor întărite apăreau întunecate şi umbrite în lumina reflectată dinspre uşă. Aplecându-şi capul, îşi apăsă buzele flămânde peste unul din sfârcurile coapte, sugând şi apoi lingându-l cu delicateţe.

Cum Robin începu să-şi tragă răsuflarea cu greu, îşi îndreptă atenţia către celălalt sân, jucându-se cu el, trezindu-l. Mâinile lui Robin i se înfipseră în păr, de parcă nu voia să-i mai dea drumul, şi-şi arcui gâtul pe spate. Buzele lui Patrick îşi făcură drum şerpuitor în sus, pe un sân, pe linia gâtului, spre buzele înroşite de sărutările lui.

Se opri doar cât să-i tragă puloverul peste cap şi să-l arunce deoparte. Mişcarea provocă legănarea uşoară a balansoarului pe care stăteau, dar asta părea să facă parte din mareea senzuală care-i cuprinsese. Fâşia de satin roz pe care o mai avea pe ea, urmă puloverul pe podea şi mâinile lui Patrick se mişcară iubitoare de-a lungul contururilor moi, expuse privirii lui înflăcărate în întreaga lor frumuseţe.

— Acum e rândul tău. Scoate-mi cămaşa, iubito, o îndemnă Patrick şi Robin îi prelinse materialul cămăşii peste umeri, lăsându-l să cadă apoi peste grămada de

haine care creştea clipă de clipă, lângă balansoar. Nu-şi putea reţine mâinile, care se mişcau singure, cercetând fiecare părticică a pieptului lui. Era larg, bronzat şi punctat de firişoare creţe, castanii. Umerii lui aveau cea mai potrivită mărime, tocmai bună pentru a adăposti capul unei femei după ce a făcut dragoste.

Aproape că nu observă când Patrick îi desfăcu capsa blugilor şi-i coborî fermoarul.

Fiecare nerv al corpului ei deveni deodată acut conştient, când mâna lui alunecă peste abdomenul ei plat, neted, şi se încurcă în cuibul moale, cârlionţat, dintre coapse. Inima uită să-i mai bată, respiraţia i se opri. Nu simţise niciodată aşa ceva – această fierbinţeală ce-i alerga prin sânge. Nici măcar cu John Douglas.

John Douglas. Numele o plesni ca o palmă, peste faţă.

Nu. Nici nu fusese conştientă că avea să rostească acest cuvânt, până când acesta nu-i ieşi singur pe gură.

— Poftim? întrebă Patrick, nevenindu-i să creadă, de parcă n-ar fi auzit bine.

— Patrick, nu. Vocea îi era slabă şi firavă, aşa că încercă să pună mai multă forţă în ton. Trebuie să ne oprim.

— Dar ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic. Am mers prea departe. Nu vreau asta.

— Te înşeli, iubito. N-am ajuns deloc prea departe. Când încercă să-şi retragă mâinile, i le ţinu apăsate pe pieptul lui. Simţi cum îmi bate inima, nu-i aşa? E din cauză că te doresc atât de mult. Şi tu mă doreşti. Ştii că mă doreşti.

— Nu suntem pregătiţi pentru asta.

— Oh, ba suntem, suntem foarte pregătiţi.

Adu-ţi aminte, doar te-am atins aici – îi atinse uşor punctul sensibil – şi te-am găsit fierbinte şi umedă, pregătită pentru mine. Iar eu sunt atât de pregătit, că a început să mă doară, îi luă mâna şi i-o apăsă pe duritatea

din faţa blugilor. Pentru o secundă, mâna lui Robin se curbă instinctiv, simţind mărimea şi forma sexului lui. Apoi îşi trase brusc mâna şi se ridică. Îşi înşfăcă puloverul şi, cu spatele la Patrick, şi-l trase pe cap. Se întoarse, din uşă, să-i spună:

— Nu voi nega că, poate, trupul meu este pregătit, dar mintea nu este.

— Atunci poate va trebui să fac dragoste cu mintea ta, nu?

Singurul răspuns la întrebarea lui fu zgomotul uşii trântite, când Robin intră înăuntru. Patrick culese de pe jos dantela roz lăsată în urmă. Deodată, ea reapăru şi-i smulse sutienul din mână. Uşa se trânti din nou. Oftă. Robin avea un real talent pentru ieşirile teatrale din scenă.

Şapte

Când Patrick se trezi a doua zi, găsi un bileţel de la Robin pe masa din bucătărie şi o farfurie cu sandvişuri în frigider. A fost plecată mare parte a după-amiezii şi, când se întoarse, fu scumpă la vedere, stând afară în ţarcul animalelor sau în grădină.

N-avură nicio şansă până după cină să stea de vorbă şi atunci conversaţia fu generală. Patrick nu putu decât să admire iscusinţa lui Robin de a introduce în conversaţie muzica, politica, economia politică, afacerile externe şi cărţile. Ar fi fost o minune ia reuniunile plicticoase la care obişnuia să ia parte în D.C. Nu putea spune că nu se bucura de dezbaterile lor spirituale, dar tendinţa ei evidentă de a-l ţine la distanţă îl deranja.

În timp ce Robin spăla vasele se lăsă tăcerea, punctată doar de clinchetul paharelor şi de zăngănitul farfuriilor. Când Patrick îşi oferi ajutorul, ea îi înmână fără nicio vorbă prosopul de vase. Tăcerea era incomodă, dar nu rece.

Robin tresărea de fiecare dată când Patrick se apropia numai de ea. În cele din urmă, el o prinse ferm de braţe şi o întoarse cu faţa la el.

— Nu intenţionez să te arunc peste umăr şi să te violez. Zâmbi stingherit. Oricât aş dori-o, adăugă.

— Ştiu, răspunse ea tăios.

Ochii lui Patrick se îngustară şi-şi înclină capul într-o parte.

— Atunci nu te mai purta ca şi cum te-ai aştepta la asta.

Robin îşi muşcă buzele şi se dădu înapoi.

— Îmi pare rău. Doar că e ceva la tine care mă înnebuneşte.

— Suntem chit, atunci. Pentru că la tine e ceva care mă face să te doresc ca un nebun. Mda, se gândi. Mă face

să te doresc pe patul de acolo, sau aici, pe podea sau pe masă, sau pe dulap, sau pe balansoarul de pe verandă... Îşi înghiţi o înjurătură simţind excitarea inconfundabilă care-i creştea în trup şi-şi luă cârjele ca să iasă pe verandă. Poate ar fi mai bine să-l sune pe Joey şi să aranjeze să stea la el. Numai Dumnezeu ştia că dacă avea să mai fie mult în preajma lui Robin, avea să-şi uzeze de tot blugii în faţă.

Dar nu era doar trupul ei ceea ce dorea. Cum de nu văzuse înainte? Voia zâmbetul ei contagios, energia ei neobosită, compasiunea tandră, blândă, simţul ascuţit al umorului. Voia totul.

Dar voia şi adevărul. Adevărul ei. Voia să ştie secretele care o făcuseră să plângă ieri, care erau de vină pentru cearcănele de sub ochi, de astăzi. Secretele ei poate că n-o distruseseră fizic pe Robin, aşa cum o distrusese pe Shelly viciul ei, dar ştia că secretele lui Robin o marcaseră emoţional.

— Patrick? Vocea lui Robin venea dinspre uşă. S-a întâmplat ceva?

„Nimic care nu s-ar putea rezolva făcând dragoste cu tine toată noaptea".

— Am simţit doar nevoia de puţin aer proaspăt, asta-i tot.

— M-am gândit să fac o cafea. Ţi-aş face şi ţie. Solubilă, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Mulţumesc. E foarte bine s-o faci solubilă.

— Va fi gata în câteva minute.

Patrick auzi telefonul sunând. Nu putea

Distinge clar cuvintele ei, dar Robin părea încântată de convorbire. Spera că nu e „Don Juan" de la poliţie sau vreun alt admirator înfocat. Firesc – sau cel puţin aşa dorind să pară – intră înapoi în casă.

Se relaxă imediat când o auzi pe Robin pronunţând cuvântul „bunico" şi se rezemă de dulapul de la bucătărie, privind temporizatorul cuptorului cu microunde. Când se

auzi soneria cuptorului, Patrick deschise uşa şi scoase cana. Desfăcu capacul borcanului cu cafea solubilă şi luă o linguriţă, gata să amestece în cană cu apă fiartă. Dar în cană cu era apă. În schimb, era un şoarece mort.

Linguriţa căzu cu zgomot pe dulap, împrăştiind granule de cafea pretutindeni. Patrick auzi un chicotit înfundat dinspre Robin, care se pare că văzuse toată scenă. Îşi luă la revedere şi închise telefonul. Cu un zâmbet amuzat, examină expresia deconcertată a lui Patrick.

— Ăsta e ultimul stil de băut cafea? o întrebă cu o grimasă de dezgust pe faţă. Dacă-i aşa, nu sunt sigur că ader ia el. Ştiai că o să fac asta, nu-i aşa?

Robin îl privi cu ochi mari, inocenţi.

— De unde puteam să ştiu că o să vii aici şi o să umbli la cuptor? Şi în plus, ăsta-i modul în care decongelez întotdeauna şoarecii.

— De ce trebuie să-i decongelezi? Ce Dumnezeu faci cu ei?

— Cina bufniţei. Robin se duse la frigider şi deschise sertarul congelatorului. Scoase o pungă de plastic conţinând vreo duzină de rozătoare, apoi îi îndesă înapoi cu o grimasă dezgustată. Nu că m-aş da în vânt după ei, dar bufniţele şi alte răpitoare ca şoimii şi vulturii sunt carnivore. Hrana pentru câini pur şi simplu nu le mulţumeşte.

— Ăă… de unde iei şoarecii?

— Joey mi-i aduce. Nu-l întreb de unde-i procură. Nu vreau să ştiu.

Patrick trase iar cu coada ochiului spre cană.

— Nu e mult mai mare decât puii de veveriţă pe care-i ai.

— Ştiu. După cum ţi-am spus, nu-mi place, dar şi răpitoarele trebuie să mănânce. Dădu din umeri şi luă cana. Mă duc să hrănesc bufniţa, apoi vin şi prepar

cafeaua, dacă nu cumva vrei s-o prepari tu. Ştii să foloseşti un cuptor cu microunde, nu?

— Sigur, dar aş vrea să văd cum hrăneşti bufniţa, dacă tot nu mi-ai spus aseară când te-ai dus la ea.

— Nu-i mare lucru de văzut, zău. Uneori îl mănâncă imediat; alte ori doar se holbează la mine până plec. Chiar când mănâncă, nu-i grozav de drăguţă.

— Nu mă deranjează. Mă interesează tot ce faci.

Robin îi scrută faţa, nesigură de ce se aştepta să citească pe ea. Poate amuzament sau curiozitate. Văzu în schimb ceva mai greu de definit, dar cald, cinstit şi real.

Patrick o urmă la adăpostul din spatele casei şi o urmări punându-şi mănuşile de piele şi aşezând şoarecele pe podeaua cuştii. Bufniţa clipi dintr-un ochi, apoi din celălalt şi se holbă la ea, dar nu se mişcă.

— Presupun că o să fie una din nopţile acelea, murmură ea şi se duse să verifice celelalte cuşti.

Se opri din drum şi-l privi pe Patrick care controla temperatura la toate pernele electrice, pentru a se asigura că sunt cuplate. Apoi el deschise uşa cuştii oposumului şi adăugă apă proaspătă din carafa pe care Robin o ţinea întotdeauna la îndemână. Când Patrick îşi întinse mâna într-una din cuşti să rearanjeze „plăpumioara" puilor de veveriţă, ea îşi surprinse un zâmbet tandru strecurându-i-se pe buze.

— Ştii, după toată vorbăria ta despre albine în boneta mea şi păsările în cap, nu păreai să-ţi pese atât de mult de animale.

Patrick ridică din umeri şi mormăi:

— Nu cine ştie ce.

Părea stingherit că fusese descoperit. Poate credea că dragostea pentru animale nu este potrivită unui bărbat. Fie că se potrivea, fie că nu, Robin era complet fermecată de acest lucru.

Continuă să-l urmărească cu interes pe Patrick, până

când el ridică privirea.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Încerc să te înţeleg.

— Ei, nu sunt prea complicat.

— Ba da, eşti, murmură ea.

Chiar mai mult decât credea. Era reporter, adevărat, dar era de asemenea un bărbat cald, spiritual, cu bun simţ, şi extrem de sexy. Avea un straniu sentiment interior, de câte ori îl privea – un sentiment pe care-i era teamă să-l examineze mai îndeaproape.

Patrick făcu un pas spre ea şi întinse o mână, mângâindu-i faţa.

— Sunt doar un bărbat, Roşcato. Un bărbat care te doreşte foarte mult.

— Patrick…

— Ştiu. Nu eşti încă pregătită. Voi aştepta până vei fi. Oricât de mult timp ţi-ar lua. Veni mai aproape, strecurându-şi o mână pe ceafa ei şi cu cealaltă mână îi prinse o şuviţă de păr, frecând-o între degete.

— E atât de mătăsos. Vocea i se transformă într-o şoaptă răguşită. Ţi-am visat părul. Cum ţi-l revărsam pe perna mea. Cum îmi încurcam degetele în el în timp ce făceam dragoste. Te-ai gândit vreodată să faci dragoste cu mine, Robin? Trupurile noastre se simt atât de bine unul lângă celălalt şi buzele par să ni se potrivească perfect…

Robin era vrăjită în tăcere de cuvintele lui fierbinţi, pline de îndemnuri la păcat, seducătoare. El îi spuse toate lucrurile pe care voia să i le facă, să le facă împreună cu ea. Îi promise că vor atinge stelele împreună.

— Patrick? Vocea ei slabă era o rugăminte. Dar nu ştia dacă voia ca el să se oprească sau să-şi continue şirul de cuvinte senzuale. Decizia îi fu impusă de sunetul unui claxon care străpunse liniştea. Ochii lor rămaseră încă lipiţi pentru un moment, apoi amândoi se întoarseră să vadă de unde vine zgomotul.

Era Don Yoncey cu fiul lui de doisprezece ani, Mărcuş. Locuiau la vreo jumătate de milă. Cum o văzură pe Robin, Don o strigă.

— Avem o căprioară rănită în spatele camionetei.

Robin alergă la maşină şi aştepta ca Don să deschidă obloanele camionetei, înainte de a se urca lângă animalul inconştient.

— Pare să fie tânără, îşi dădu băiatul cu părerea şi Robin încuviinţă. Mărcuş o ajuta uneori după ce ieşea de la şcoală sau la sfârşit de săptămână.

— Don, vrei să tragi maşina lângă grajd? Trebuie s-o duc acolo. Ai sunat la clinică veterinară?

Scuturând din cap, Don îşi scoase cheile din buzunarul de la spate.

— Am găsit-o pe Old West Road. Veneam acasă de la biserică. Urcă înapoi în cabină şi porni motorul.

Patrick urcă în spate, lângă Robin.

— Cu ce te pot ajuta?

— Or s-o ducă ei în grajd şi o vor pune pe un pat de fân.

— Pot să-l ajut pe Don s-o care.

Robin arătă spre glezna lui.

— Mai bine ai intra în casă şi ai suna la clinică. Numărul e lângă telefon.

Don şi Mărcuş duseră căprioara în grajd. Nu era grea, dar era mai bine s-o ducă amândoi, pentru a nu-i mai provoca alte dureri.

— Am găsit-o pe marginea drumului. O fi lovit-o vreo maşină? întrebă Don.

— Probabil. Robin îşi mută privirea de la animalul rănit la Patrick, care tocmai intră în grajd. Ai vorbit la clinică?

— Am vorbit cu fata de la fişier. Spunea că doctoriţa veterinară de serviciu a plecat la Roanoke pentru o urgenţă – fiul ei a făcut o apendicită – şi nu ştie unde este

Joey. Nu este nici la clinică, nici acasă, l-am lăsat un mesaj
Să vină cât de repede poate.

— Bine, murmură Robin absentă, mângâind căprioara. Ştia deja, din experienţa ei, că aceasta nu arăta bine. Se părea că avea câteva coaste rupte şi cine ştie ce alte leziuni interne. Se ridică în picioare. Trebuie să aduc câteva lucruri. Patrick, stai cu ea şi, dacă-şi revine, n-o lăsa să se ridice în picioare.

Don şi Mărcuş o urmară pe Robin afară şi se opriră lângă camionetă.

— Credeţi că puteţi face ceva pentru ea, miss McKenna? întrebă băiatul.

— Nu ştiu, Mărcuş, dar voi încerca. Îţi promit.

Urmări atentă farurile maşinii tăind lumina slabă a serii şi se grăbi spre dulapul vechi în care ţinea medicamentele. Deschise sertarul de sus şi cotrobăi în el până găsi o cutie cu antibiotice. Poate vor fi de folos, poate nu. Simţea că trebuie să întreprindă ceva înaintea sosirii lui Joey.

Când intră din nou în grajd, Patrick mângâia capul căprioarei, vorbindu-i încet. Animalul îşi recăpătase conştiinţa şi îl privea cu ochi apoşi, castanii, şi, fapt curios, lipsiţi de teamă. Robin sfărâmă rapid două tablete, amestecându-le cu apă şi umplu o seringă cu lichid. Trase colţul botului animalului şi-i introduse antibioticul.

Robin îl privi pe Patrick un moment, cum continuă să-i vorbească pe un ton liniştit căprioarei. Ridicându-şi privirea, întâlni privirea ei.

— E atât de frumoasă. Nu mi-am dat seama niciodată cât sunt de blânde. Crezi că se face bine?

Robin ridică din umeri.

— Nu ştiu, Patrick. Aş vrea tare mult să ajungă Joey aici, mai repede. Până atunci, tot ce pot face este să-i curăţ juliturile de pe picioare şi să sper că antibioticul îi va fi de folos.

— Pot să mai fac altceva?

— Nu, doar ţine-o liniştită. Luă o pătură şi o desfăcu, întinzând-o peste animal. Mişcările ei erau precise şi profesionale, dar Patrick se gândi că părea rece, imperturbabilă, chiar distantă.

Ieşi şi se întoarse peste câteva minute cu vată şi apă oxigenată. Când Robin îi tamponă rănile de pe piciorul din faţă, căprioara tresări puţin. Patrick o linişti din nou. Tăieturile şi zgârieturile de pe picioarele din spate probabil că n-o dureau, pentru că nici nu se clinti când Robin i le curăţă:

Când termină, Patrick trase pătura la loc peste picioarele căprioarei şi continuă să-i mângâie blăniţa moale de pe gât şi de pe cap, până când aceasta adormi. Se întoarse apoi spre Robin care stătea pe un balot de paie, alături.

— Ei bine, ce facem acum?

— Îl aşteptăm pe Joey să vină. Cred că am să aduc o pătură şi am să rămân aici, cu ea.

— Parcă se simte mai bine, nu crezi?

— Nu ştiu sigur. Nu pare să aibă multe răni externe, dar ştiu că are câteva coaste rupte. Nu sunt sigură în legătură cu leziunile interne. Ezită un moment şi apoi adăugă. Nu-ţi face prea multe speranţe.

— Nu fi aşa pesimistă, Robin. Se va face bine. Patrick plecă spre casă, să-i mai dea un telefon lui Joey, în timp ce Robin strângea nişte pături. Când se întoarse în grajd, ea întinsese deja păturile peste un strat de fân. Stătea jos, cu mâinile pe genunchi, şi privea gânditoare căprioara adormită.

— Pari îngrijorată. Patrick se aşeză lângă ea şi se sprijini cu spatele de peretele din placaj.

— Sunt.

— Păi, nu mai fi. E liniştită şi spre dimineaţă se va simţi mai bine. A fost probabil doar din cauza şocului.

Robin voia să-i spună că avea o presimţire sumbră în legătură cu asta, că motivul pentru care căprioara stătea atât de liniştită era că avea, probabil, picioarele din spate paralizate. Nu spuse nimic din toate acestea. Nu putu

Patrick se uită la căprioară cu toată fascinaţia plină de sfială a unui copil, care tocmai a furişat o privire sub pomul de Crăciun. Poate Robin se înşela şi totul într-adevăr va fi bine a doua zi dimineaţă. Oftă, neputând să creadă acest lucru.

Rămaseră în tăcere, ascultând radioul pe care Robin îl adusese. Patrick îşi petrecu mâna peste umerii ei şi o trase puţin mai aproape. O făcu să-şi amintească de balansoarul de pe verandă şi trupul i se trezi de dorinţă. Acum, în loc să se simtă fierbinte şi copleşită de acută ameninţare masculină, se simţea îmbărbătată şi alinată de prezenţa lui.

Vorbiră liniştit ore-n şir, deşi Robin supraveghea tot timpul căprioara. În sinea ei era îngrijorată de faptul că animalul nu încercase să se ridice. Dar, cel puţin, se odihnea confortabil şi n-avea dureri. Continuă să-şi ascundă temerile faţă de Patrick. El nu părea să dorească să le audă.

Patrick chiar fusese fascinat de căprioară, se gândi înăbuşindu-şi un căscat. Trecuse cu câteva minute de miezul nopţii – şi câteva ceasuri de la ora ei obişnuită de culcare. Patrick părea foarte vioi când termină de citit capitolul unsprezece din îngrijirea mamiferelor mici. Se oprea din citit din când în când, pentru a-i pune lui Robin vreo întrebare. Încă mai citea când Robin adormi, cu capul sprijinit de umărul lui.

Se trezi în căldura unui corp tare, bărbătesc, cuibărit lângă ea. Pentru un moment tulburător, crezu că visul pe care-l avusese era real – că ea şi Patrick făcuseră dragoste şi adormiseră unul în braţele celuilalt. Când îşi schimbă poziţia şi deveni conştientă de asprimea păturii vechi de

cazarmă, lângă obraz, îşi aminti unde era. Învingându-şi o dezamăgire ciudată, se desprinse din îmbrăţişarea care o ţinuse lipită de corpul lui.

El încă dormea şi avea să mai doarmă un timp, îşi dădu seama Robin când culese cartea pe care o citise el. După locul unde era pus semnul de carte, era evident că el mai citise câteva ore după ce ea aţipise. Rezistă tentaţiei de a sta să-l privească dormind. În schimb, se duse să vadă de căprioară.

Era vie şi părea să se simtă mai bine şi mai puţin speriată decât noaptea trecută, dar încă nu făcea nicio mişcare ca să se ridice pe picioare. Îi oferi câteva înghiţituri de apă şi se duse să se îngrijească şi de celelalte animale din adăpost.

După ce termină de hrănit animalele şi de curăţat cuştile, Robin făcu un duş şi-şi prinse părul la spate într-o coadă. Nu se putea abţine să nu tragă mereu cu coada ochiului la Patrick, dar el dormea în continuare. Era ca o bufniţă de noapte, în aceeaşi măsură în care ea era ciocârlia dimineţii, se gândi Robin. Încă o mare diferenţă între ei.

În cele din urmă, pe la ora unu, aduse o tavă şi o puse jos, lângă pătură. Patrick era întins pe spate, cu un braţ sub cap, cu părul zburlit

Căzut pe frunte. Robin întinse mâna şi-i netezi părul.

— Patrick? El nu se clinti. Îl bătu uşor pe umăr. Patrick. Zâmbi când el mormăi ceva, apoi îi luă degetele şi le trecu peste buze, peste gât, spre cămaşă. Degetele i se strecurară înăuntru. Patrick mormăi iar. Patrick, murmură ea, trecându-şi palma peste pieptul lui Trezeşte-te Frumuseţe Adormită.

Degetele lui Patrick apucară încheietura lui Robin, ţinându-i mâna pe piept.

— Greşit. Procedezi complet greşit. Deschise ochii şi o privi – somnoros, ameţit încă de somn.

— Ce fac greşit?

— Uite, să-ţi arăt. Patrick se săltă în capul oaselor şi o împinse uşor pe Robin pe spate. Îi cuprinse faţa în mâini şi-şi trecu degetele mari peste pleoapele ei, închizându-i-le. Frumoasa Adormită a fost trezită cu un sărut.

Robin deschise ochii, dar Patrick i-i închise la loc cu tandreţe.

— Acum am să-ţi arăt de ce sunt în stare în rolul Prinţului Fermecător, spuse şi o sărută. O vrăjea, o ademenea, o dezmierda, până când Robin puse o mână nerăbdătoare pe gâtul lui şi-i apăsă capul peste al ei.

Nu-i trebuia altă invitaţie şi trecu la acţiune. Ca o furtună, o invadă, distrugându-i apărarea. Limba lui lacomă se învârtea în gura ei, în timp ce mâinile lui avide îi cuprinseră sânii. Îndepărtă repede puloverul şi sutienul din cale şi-şi îngropă faţa între sânii ei, apoi prinse vârful roz al unuia între buze şi i-l făcu de piatră, cu limba lui neobosită.

Robin îşi înfundă degetele în părul lui.

— Mm, Prinţule Fermecător? Se simţea moleşită şi trase adânc aer în piept. Nu-i fu de niciun folos. El era cauza ameţelii. Cu mâinile mulate pe sânii ei, îi încercuia sfârcurile cu degetele mari. Patrick? Eu…

El gemu.

— Ştiu, ştiu. Nu eşti pregătită, îi trase imediat puloverul în jos şi o aşeză blând, ridicându-i bustul lângă al lui.

Robin nu ştia sigur ce avusese de gând să-i spună, dar nu intenţionase să-l oprească. Totuşi era perfect că el presupusese asta, îşi dădu seama când auzi motorul unei maşini. Îşi aranjă la repezeală hainele şi fugi afară.

Era camionul de la centrul pentru protecţia faunei. Chiar dacă era dezamăgită că nu era Joey, n-o arătă şi încercă să zâmbească.

— Bună Mike. Bună, Bernie.

— Cum merge, Robin? Un tânăr înalt şi subţire sări din cabina camionului.

— Am o căprioară grav rănită şi nu pot să-l găsesc pe veterinar. În rest, toate bune.

— Îmi pare rău. Eu pot să fac ceva?

— Mă tem că n-ai ce, dacă nu eşti veterinar.

Bernie se strâmbă.

— E aşa de rău?

Robin îl văzu pe Patrick în uşa grajdului, încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Hai să iei animalele. Le poţi lua cu cuşti cu tot. Doar să le aduci înapoi când mai treci pe aici, bine? Se îndreptă spre ţarc, urmată de cei doi bărbaţi.

Vulpea, de-abia trezită din somnul de dimineaţă, mârâi puţin la ei, somnoroasă.

— E aproape gata pentru a fi eliberată, remarcă Robin. În câteva zile piciorul i se va suda. Trebuie să mai facă puţină mişcare.

Patrick ieşi şchiopătând afară din grajd, iar Mike şi Bernie îi aruncară ocheade curioase în timp ce duceau cuşca în spatele camionului cu prelată şi o asigurau. Zâmbiră şi-l salutară în timp ce ridicau cuşca cu căprioara mai mică.

— N-am ştiut că vrei să-ţi iei un ajutor ultima dată când am fost aici, spuse Mike – un bărbat rotofei între două vârste. Dacă ştiam că eşti în căutarea cuiva, îl trimiteam pe fecioru-meu.

Robin zâmbi slab.

— A fost un fel de decizie de moment.

— Şi s-a întâmplat ca eu să fiu prin preajmă, completă Patrick.

După ce aduseră şi cealaltă căprioară şi asigurară cuşca în spatele camionului, Mike şi Bernie închiseră uşile.

— Mai ai şi alte animale gata de plecare?

— Nu încă, băieţi. Mai am nişte veveriţe cărora le voi

da drumul în câteva zile. Şi pe la sfârşitul săptămânii voi avea o bufniţă, dar am să-i dau drumul chiar de-aici. Voi mai aveţi ceva pentru mine?

— Avem nişte pui de veveriţă în cabină, răspunse Bernie, deschizând uşa şi luând o cuşcă de sârmă. Sunt şapte, din două generaţii la distanţă de o săptămână. Şi o să vină Mike peste câteva zile cu o altă vulpe ieşită din starea critică şi un vultur în convalescenţă – după o împuşcătură din weekend-ul trecut.

Robin luă cuşca veveriţelor şi i-o dădu lui Patrick.

— Vrei să le duci înăuntru?

Patrick luă cuşca şi se îndreptă încet spre adăpost, tocmai când Bernie se apropia de Robin.

— Ai vrea să mergi la dansul de vineri seară de la biserica catolică? Ne-am simţit aşa de bine, luna trecută. Aş putea veni să te iau pe la şapte.

Patrick puse jos cuşca şi se întoarse hotărât lângă Robin. Îşi confecţionă un zâmbet fals.

— Din păcate are deja alt partener.

Bernie se uită în jos spre glezna bandajată a lui Patrick.

— Cu tine?

— Cu mine. Patrick luă cuşca şi o duse în adăpost.

Robin oftă.

— Cred că aşa este, murmură ea.

— Nu ştiam că ai pe cineva.

Patrick ieşi din nou afară.

— E ultima noutate.

Cu o expresie jenată pe faţă, Robin confirmă sec.

— Foarte recentă.

— Atunci ne vedem peste câteva zile, spuse Bernie şi se urcă în camion.

Robin flutură din mână, apoi se întoarse spre Patrick.

— Ce dracu’ îţi închipui că faci? Întâi cu Earle, apoi cu Bernie. Te porţi ca şi cum… ca şi cum ţi-aş aparţine.

— Nu. Doar avertizez celelalte răpitoare să plece de pe teritoriul meu.

— Nu sunt teritoriul tău!

Patrick făcu un pas spre ea.

— Să-ţi dovedesc contrariul?

Robin îşi ridică mâinile.

— Nu mă atinge, Patrick Brady! Asta nu demonstrează nimic.

— Demonstrează cât de mult ne dorim unul pe celălalt. Demonstrează cât de mult ne potrivim.

— Nu demonstrează decât o simplă atracţie elementară de tipul mascul – femelă. Asta-i tot.

— Demonstrează de o mie de ori mai mult! À propos, spuse în timp ce Robin îi întorcea spatele, felul în care ţi-ai strâns părul la spate este criminal.

Chiar dacă ea părăsise terenul în mijlocul conflictului, una peste alta, Patrick nu era mulţumit de felul în care mergeau lucrurile. Nu fusese chiar binevoitoare în legătură cu asta, dar nu negase că va fi partenera lui la dansul de vineri seară. Glezna rănită n-avea nicio importanţă.

Şi lucrul cel mai important – indiferent de ce spunea sau cât protesta – în braţele lui se topea ca untul la soare.

— Hei, Robin. M-ai căutat? Joey îşi băgă capul pe uşa adăpostului unde Robin tocmai hrănise bufniţa şi acum mai vedea încă o dată ce le mai trebuie puilor înainte de culcare.

Se opri imediat din treabă.

— Unde Dumnezeu ai fost?

— M-am dus la Hampton să le iau pe Marge şi Betsy. Am avut o zi liberă, aşa că am rămas peste noapte. Care-i problema? Ai sunat-o pe Susan?

— Am sunat-o, dar fiul ei a trebuit să fie internat de urgenţă – la Roanoke, ieri – aşa că a închis clinica pentru douăzeci şi patru de ore. Don Yoncey a adus o căprioară

rănită.

— În ce stare este?

— Trebuie s-o vezi – dar nu arată bine. Nu reacţionează deloc de la mijlocul spatelui în jos.

Se îndreptară spre grajd.

— Unde-i Trick?

— Păi, a îndrăgit căprioara şi stă cu ea. Nostim, dar şi ea pare mai calmă când îi vorbeşte. Cred că-i place vocea lui.

— Cred că ai descoperit unul din secretele bine păzite ale lui Trick.

— Care? Că-i plac căprioarele?

— Că are un suflet sensibil, de mărimea lacului Michigan.

— Îl ascunde bine, dar cred că i l-am zărit o dată sau de două ori. Tocmai sufletul ăsta sensibil mă îngrijorează. N-o să suporte dacă va trebui „pusă jos" căprioara.

— O să urăşti asta la fel de mult ca el, dacă nu şi mai rău.

— Crezi că ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum? întrebă ea cu voce pierită.

Joey clătină din cap.

— Nici eu nu m-am obişnuit încă. Dar o fac pentru că uneori este necesar.

— Ştiu. Cei doi prieteni îşi zâmbiră trist şi apoi intrară în grajd. Patrick stătea lângă căprioară, vorbindu-i blând şi mângâindu-i capul.

— Hei, Joey. Mă bucur că ai venit. Pare mai vioaie azi.

Joey se aplecă şi-şi plimbă mâinile iscusite peste corpul căprioarei, vorbind cu ea tot timpul. Se uită în sus şi prinse privirea lui Robin. Ea dădu din cap.

— Fă ce ai de făcut. Patrick, vrei să vii afară un minut?

Patrick o urmă afară.

— Ce se petrece?

Robin privea peste mică păşune care se umplea încet de umbrele dimineţii. Trase aer în piept şi-şi forţă cuvintele să-i iasă din gură.

— Trebuie s-o „pună jos”.

El o privi inexpresiv.

— Cum adică s-o „pună jos”?

Ea continuă să privească în depărtare.

— Trebuie s-o adoarmă.

— Adică, s-o ucidă? Nu. Nu! E mai bine în dimineaţa asta. Opreşte-l! făcu un pas spre uşă, dar Robin îl apucă de braţ cu amândouă mâinile.

— Este necesar, Patrick. Lasă-l în pace.

— Necesar! ţipă Patrick. Cum adică necesar? Pur şi simplu nu vrei să te legi la cap cu ea. De ce? E prea mult deranj pentru tine?

Robin îl privi împietrită, în tăcere. Joey ieşi din grajd şi se uită de la Robin la Patrick, şi înapoi.

— Gata.

Ea dădu brusc din cap.

— Poţi să o iei de aici?

Vocea lui Patrick era rece.

— Atâta gunoi… Nu-i aşa, Robin?

Robin se cutremură la auzul sarcasmului amar din vocea lui şi se întoarse să-l urmeze pe Joey, înapoi în grajd.

— Nu-i e prea uşor remarcă inutil Joey. Luă animalul în braţe, îl duse la maşină, deschise portbagajul şi îl lăsă jos, apoi se întoarse la Patrick.

— Ai fost întotdeauna iute, cu degetul pe trăgaci, şi de cele mai multe ori ai nimerit-o. Dar de data asta, Trick băiete, ai greşit ţinta. Şi cred că o ştii şi tu. Faci o greşeală uriaşă.

Patrick se plimba în sus şi-n jos.

— Ce greşeală? Ea a hotărât că-i prea mare bătaia de cap şi…

— Chiar îţi închipui că o femeie care ţine ratoni cu

trei labe, raţe cu o aripă şi sconcşi fără miros se gândeşte la faptul că o căprioară e prea mult deranj? Căprioara era paralizată.

— Paralizată? Patrick se opri îngheţat.

— Şi să mai ştii ceva. Robin n-a luat niciodată

O asemenea decizie cu uşurinţă. Îi produce o durere foarte mare. Dar înţelege că uneori e singurul lucru uman care mai e de făcut.

Patrick îşi trecu degetele prin păr.

— Am cam dat-o-n bară, nu-i aşa? Doamne, Joey, îmi pare rău.

— Nu spui asta cui trebuie, bătrâne.

— Mda. Dădu să plece spre grajd, apoi se întoarse. Cum stă cu iertarea?

— Nu sunt sigur, dar ar putea învăţa porcii ţepoşi cum să înţepe.

Patrick oftă.

— Mie-mi spui!

— Vreau să te-ntreb ceva. Ce crezi despre ea?

— E cea mai exasperantă, încăpăţânata, enervantă… Patrick trase adânc aer în piept şi spuse încet: Dumnezeu să-mi ajute, Joey. Cred că m-am îndrăgostit de ea.

Joey nu păru surprins, deloc.

— Atunci cum rămâne cu zicala „călătoreşte des, călătoreşte uşor”?

— Al dracului să fiu dacă ştiu!

Opt

Patrick urmări plecarea lui Joey, încercând să găsească între timp ce să-i spună lui Robin. Îi datora scuze foarte serioase. Lucrurile pe care

I le spusese erau de neiertat şi ea avea tot dreptul să-i arunce cuvintele – sau orice altceva avea la îndemână – înapoi, drept în faţă. Spera că n-o va face.

Patrick se blestemă singur, cu toate înjurăturile pe care le ştia, ba chiar mai inventă câteva. Cum putuse s-o acuze că n-are inimă? Ştia că în ciuda armurii dure, în interiorul ei era foarte sentimentală.

Când deschise uşa o văzu pe Robin, cu spatele către el, greblând fânul.

— Robin?

Ea nu răspunse. Patrick auzea zgomotul monoton al greblei, cum ea continua să adune paiele cu mişcări măsurate. Ei bine, dacă nu vine muntele la Mahomed…

Se duse în faţa ei. Ochii îi sclipeau, plini de lacrimi, şi obrajii îi erau brăzdaţi de urme argintii. Din când în când îşi trăgea uşurel nasul. Patrick simţi subit o strângere de inimă. Părea atât de delicată, fragilă şi rănită.

Atunci îl întâlni privirea. Dacă ochii ar fi avut dinţi, l-ar fi mestecat şi l-ar fi scuipat afară.

— Robin, începu şovăitor. Doamne, Robin, îmi pare atât de rău, draga mea.

— Aşa mă crezi tu? îi aruncă vorbele printre

Dinţii încleştaţi.

— Sigur că nu.

— Stai în casa mea, mai mare bătaie de cap decât zece căprioare rănite, te aşezi la masa mea, mănânci mâncarea mea. Ţi-am spălat rufele afurisite, pentru numele lui Dumnezeu. Şi tu poţi să mă acuzi că am considerat o biată căprioară rănită drept prea mult deranj?

Patrick se crispă.

— Ştiu. Îmi pare rău. Am greşit. Ştiu asta. Cred că am ştiut tot timpul.

— Nu mai e nimic de spus că s-o dregi, zise Robin supărată. Du-te înapoi în casă şi fă-ţi valiza. Nu mai vreau să te văd aici.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Robin. Îmi pare cât se poate de rău. Ce altceva ai vrea să-ţi mai spun?

Ochii ei erau goi când îi răspunse.

— Vreau să-mi spui rămas bun.

— Nu poţi să-ţi doreşti aşa ceva!

— Nu pot? Am decis că-mi dai prea multă bătaie de cap, domnule Brady, aşa că voi dispune pur şi simplu de tine, ca de o căprioară rănită.

— La dracu', am făcut o greşeală. Recunosc. O să strig de pe acoperişul casei, dacă vrei. Dar nu poţi să scapi de mine ca de gunoiul de ieri.

— Să-ţi fac eu valiza?

— Nu plec nicăieri, Roşcato. Şi n-am să te las să arunci tot ce e bun între noi.

— Nu există niciun „noi".

— Pe dracu' nu există! Am să-ţi dovedesc. Patrick păşi mai aproape, cu ochii strălucind de hotărâre.

Robin ridică grebla cu ambele mâini, punând o barieră între ei. Patrick i-o smulse din mâini şi o aruncă deoparte, apoi îi apucă încheieturile. Ea se zbătu să iasă din strânsoarea lui de cleşte.

— Dă-mi drumul, fir-ar să fie!

— Am câteva lucruri să-ţi dovedesc, mai întâi. Vocea lui Patrick era dură ca oţelul. Şi primul dintre ele este că există un „noi". Al doilea este. Cât de bun poate fi acest „noi". O trase lângă el.

— Dă-mi drumul, spuse Robin, cu voce mai slabă de astă dată.

— Nu pentru mult timp.

Robin încercă să-şi tragă mâinile, dar strângerea lui

era necruţătoare. Deschise din nou gura, să-i ceară s-o lase, dar Patrick profită pentru a-i acoperi buzele cu ale lui.

Îi zdrobi buzele într-un sărut care conţinea atâta posesiune, cât şi persuasiune. Limba lui se învârti peste a ei într-o serie de împunsături mătăsoase, seducătoare. Când el renunţă s-o mai strângă, mâinile ei se îndreptară spre pieptul lui pentru a-l îndepărta, dar rămaseră acolo.

Patrick îşi dezlipi gura de a ei doar cât să apuce marginea puloverului şi să i-l tragă peste cap. Până ca Robin să poată protesta, îi prinse gura într-un alt sărut adânc, dulce, ameţitor. Când privi în jos şi văzu dantela delicată, liliachie, a sutienului ei, scutură din cap.

— Lenjerie făcută să înnebunească un bărbat, murmură şi-i desfăcu sutienul, lăsându-l să-i alunece în jos, pe braţe.

— Patrick… şopti Robin, dar orice ar fi plănuit să spună, se pierdu când mâinile lui se umplură de sânii ei. Îi mângâie sfârcurile cu degetul mare şi ea suspină peste gura lui.

Nici măcar nu-şi dădu seama că-i descheiase cămaşa lui Patrick, până când nu i se încurcară degetele în părul moale, cârlionţat, de pe pieptul lui. Nu era gata pentru asta, îşi spuse, dar inima îi răspunse, ţipând: „Mincinoaso!”. Poate că minţea. Ei nu era gata, dar trupul da. Sânii erau umflaţi şi tânjeau după mângâierile lui, cu vârfurile ca de piatră ţipând după buzele lui, şi acel loc secret dintre coapse era umed, pregătit pentru posesiunea lui.

Nu-i era frică să facă dragoste. John Douglas nu fusese un bărbat crud, doar unul egoist. Dar ştia cumva că trebuia să fie ceva mai mult în legătură cu sexul, decât descoperise alături de el şi ştia că Patrick ar fi cel care i-ar arăta exact cât de mult. Pentru prima dată, după ani de zile, îşi ascultă inima şi nu capul, plimbându-şi mâinile

peste pieptul lui şi dându-i cămaşa deoparte.

— Aşa-i bine, vocea lui Patrick răsună adânc în pieptul lui. Atinge-mă, iubito, atinge-mă. Ea îşi aplecă privirea, atentă să vadă ce-i fac mâinile. Când unghiile zgâriară uşor sfârcurile lui plate, masculine, Patrick gemu.

În timp ce mâinile ei alunecară spre catarama centurii lui, el reuşi s-o ia pe sus şi să facă puţinii paşi până la pătura de cazarmă, înainte ca genunchii tremurători şi glezna nerefăcută încă să-i cedeze deodată. O aşeză din nou lângă pătură, ameţit de apropierea ei. O dorise atât de tare şi de atât de mult timp, că nu-i venea să creadă că se întâmpla acum.

Spera doar să-şi păstreze controlul suficient de mult timp pentru a-i produce plăcere, dar fiecare atingere a mâinilor ei îl trăgea din ce în ce mai aproape de limită. Îşi pierdu puţin stăpânirea de sine când mâinile ei îi scoaseră centura de la pantaloni. Mai pierdu încă un pic când ea îşi trecu degetele pe fermoar, în jos.

— Încetişor, Prigorie Roşie. Avem toată noaptea înaintea noastră, şopti ei în timp ce-i luă mâinile în ale lui şi i le apropia de buze, depunând un sărut în spatele degetelor ei. Este rândul tău, acum. Îţi aminteşti de toate acele lucruri pe care ţi-am spus că vreau să le fac?

Robin încuviinţă şi genele i se zbătură, apoi se închiseră, în timp ce şoaptele răguşite ale lui Patrick o asaltau. Îşi însoţea mângâierile cu cuvinte şi-i descria tot ce-i făcea. Rămase tăcut numai când o trase uşor în jos, pe pătură, şi începu să-i exploreze trupul cu mâinile şi buzele.

De ce crezuse că nu este pregătită pentru asta? se gândi Robin.

Fusese pregătită toată viaţa ei. Buzele, sânii, gâtul ei, toate primiră mângâieri iubitoare şi arzătoare până când Robin fremătă de dorinţă. Doar atunci el îi dădu jos blugii şi îi cuprinse căldura feminităţii prin chiloţii de satin, liliachii pe care-i purta.

— Patrick? îl rugă ea, nu pentru a-l opri, ci pentru a-l grăbi să-i potolească dorinţa; dorinţă precum setea, insuportabilă, arzătoare, stringentă.

— Nu încă, iubito, murmură el, scoţându-i bucăţica de satin rămasă şi începu să-i exploreze tainele feminităţii. Văzuse oare o femeie alcătuită la fel de minunat ca ea? Cum se făcea că sânii ei aveau exact mărimea potrivită pentru mâna lui, sfârcurile sânilor exact forma potrivită pentru buzele lui? Se mai potrivea la fel de perfect cu el şi în alte locuri? Degetele cercetară. O, da. Se potrivea atât de bine că probabil avea să înnebunească.

Ea gemu şi fremătă sub degetele lui curioase. El o mângâie din nou, intim, smulgându-i alt suspin şi încă o rugăminte.

— Patrick!

El se opri un moment şi o privi, simţind nevoia să se convingă că ea este acolo, gata pentru el. Doamne, ce frumoasă este – şi niciodată mai mult decât acum. Avea buzele roşii şi umflate de la sărutările lui şi trăsăturile încordate de dorinţă. Vârfurile roze ale sânilor ei – petale de trandafir – erau dureros, tentant de tari. Ochii ei – Patrick înghiţi cu greu – ochii ei erau larg deschişi şi aurii. Un bărbat putea să se scufunde în ochii aceştia şi să nu mai iasă niciodată. Cel puţin, nu cu inima intactă.

Îşi lăsă mâinile să alunece pe trupul ei, în jos, de pe sâni spre şolduri, şi ochii ei se lărgiră şi mai mult, aur aprins. Mâinile ei, acele mâini neobosite, se încolăciră pe spatele lui şi-l traseră mai aproape, în timp ce îşi oferea buzele gurii lui. O sărută din nou, gemând când mâinile ei îi coborâră pe spate, spre fesele suple, strânse în blugi.

Degetele tandre, jucăuşe, se strecurară sub betelia pantalonilor, iar asta era invitaţia de care avea nevoie Patrick. Se rostogoli pe spate şi-şi scoase repede blugii şi lenjeria, aruncându-le pe podeaua acoperită cu paie. Apoi se întoarse spre ea şi o trase în braţele lui. Amândoi îşi

ţinură răsuflarea când trupurile li se atinseră.

— Spune-mi ce-o să faci acum, susură Robin mişcându-şi corpul sinuos pe al lui.

— Acum? murmură Patrick lângă gâtul ei. N-aş mai putea spune nici cum mă cheamă, Roşcato. Sunt atât de pus pe jăratic, că o să scot flăcări dacă mai aştept puţin.

Ca răspuns la cererea lui nerostită, ea îşi desfăcu picioarele şi el se lipi complet de trupul ei.

El se sprijini în braţe, cu corpul gata pregătit de a-l poseda pe al ei.

— Eşti protejată, Robin?

Robin îl privi fără să înţeleagă.

— Protejată?

— Controlul naşterilor, iubito.

— Oh. Hm, nu.

Trupul lui numai că nu ţipă din cauza frustrării fizice pe care o simţea când se rostogoli pe spate şi rămase cu ochii în tavan.

— Tu n-ai nimic la tine? Vocea lui Robin era răguşită de dorinţă.

Inspirând adânc, Patrick se ridică în capul oaselor şi-şi trecu degetele prin păr, rugându-se că dorinţa fierbinte, pulsantă, să se potolească puţin ca să poată gândi coerent.

— Nu. Nici măcar cel obligatoriu, din portmoneu. Zâmbi chinuit.

Auzi fânul de sub pătură foşnind, când ea se ridică lângă el, înconjurându-l cu braţele. Patrick aproape gemu, când simţi moliciunea sânilor ei, apăsaţi pe spatele lui.

— Cred că perioada mea este în regulă, murmură ea cu buzele lipite de pielea lui.

Patrick strânse din dinţi, simţind dorinţa care-l săgeta.

— Eşti sigură?

— Nu. Simţi răsuflarea ei uşoară pe spate, când Robin oftă.

— Atunci aşteptăm.

— Şi dacă aş vrea să-mi asum riscul?

— Iubito, eu nu doresc să te las să-ţi asumi riscul.

— Atunci, ce facem?

— Bănuiesc că nu arzi de nerăbdare să fugi până la farmacie după nişte – se întoarse spre ea şi-i lipi un sărut pe buze – pastă de dinţi?

Robin zâmbi şi-i întoarse sărutul.

— Sau poate nişte… şampon?

Patrick o sărută din nou, zâmbind.

— Sau ceva… aspirină, antinevralgic, cremă de faţă?

Robin îl înconjură cu braţele, torturându-se singură cu senzaţia sânilor ei moi, apăsaţi pe pieptul lui tare.

— Ah, cred că mi s-au terminat toate aceste

Lucruri. E clar că trebuie să mă duc în oraş, să le cumpăr.

El îşi frecă pieptul peste sânii ei.

— Pe toate?

— Mmmm. Chiar dacă mai am câteva din ele, sunt sigură că mă pot gândi la ceva care-mi lipseşte.

— E deschisă farmacia? E probabil ora opt.

— De obicei ţin deschis până pe la nouă.

— Cred că ar trebui să ne îmbrăcăm, atunci, spuse Patrick fără tragere de inimă.

— Ar fi mai bine, dacă nu vrem să-l speriem pe micul farmacist cu păr cărunt.

— Mda. Îmbrăcarea, iubito.

Plimbarea în oraş fu atât de încărcată de electricitate, încât Robin fu surprinsă că nu săreau scântei de fiecare dată când se atingeau. Deoarece glezna nu părea să-l mai deranjeze prea mult, Patrick conduse maşina şi Robin se bucură să-l privească. Ochii îi cercetau liniile feţei, iar şi iar – trăsăturile tăiate în linii dure, bărbia hotărâtă, buzele surprinzător de senzuale.

De-abia acum îşi dăduse seama că îl iubea şi inima ei

savură cuvintele. Nu putea spune că avusese brusc această revelaţie; în schimb, descoperirea se insinua în ea încet, umplându-i sufletul. Începea să devină un adevăr mai presus de orice îndoială, aşa cum ştia că soarele va răsări dimineaţa, frunzele vor cădea toamna şi ghioceii vor înflori primăvara.

Dragostea nu o speria, aşa cum crezuse. Se simţea, în schimb, în siguranţă şi cuprinsă de căldura. Tandreţei. Nu ştia că Patrick o iubea, dar în acest moment nici nu-i păsa. Ştia că avea să-i pese mai târziu, dar acum dragostea ei era atât de nouă şi plăpândă, că nu voia de la el decât să ia ceea ce-i oferea.

Observă că el o privea altfel decât înainte – cu ochi calzi, întunecaţi şi tandri. Poate că aşa se uită întotdeauna un bărbat la femeia pe care o doreşte, cu care este pe punctul de a face dragoste, dar Robin nu-şi amintea că John Douglas s-o fi privit vreodată în felul acesta. Se simţea frumoasă şi dorită atunci când o privea Patrick. Nu se simţise la fel sub privirea lui John Douglas.

Ciudat. Pentru prima oară, după ani de zile, se putea gândi la fostul ei soţ fără o strângere îngrozitoare de inimă. În urmă cu două zile, amintirile fuseseră de ajuns ca s-o îmbolnăvească; acum simţea doar un regret de moment pentru inocenţa oarbă, prostească, pe care o avusese.

Robin îi arătă lui Patrick unde să parcheze şi intrară în farmacie ţinându-se de mână. Micul magazin avea un aer de modă veche. Într-un vas de sticlă erau aşa numitele „dulciuri de un penny „şi la o tejghea de-a lungul unui perete, încă se mai serveau îngheţate şi apă minerală. Desigur, Patrick observă şi acolo unele concesii aduse timpurilor moderne, în raftul cu casete video de închiriat şi punguţele cu floricele pentru microunde, din dulapul de lângă casa de bani.

Când farmacistul o salută pe Robin cu un zâmbet cald şi o invită să guste un nou sortiment de acadele,

Patrick se încruntă.

— Mi s-a părut că vorbeai despre un farmacist mic, bătrân, cu păr cărunt, murmură el când farmacistul se întoarse să salute alt client.

Robin zâmbi ironic.

— Păi, este cărunt.

— Dar nu-i nici mic, nici bătrân, îi replică Patrick, privindu-l încă pe bărbatul înalt, încărunţit prematur.

— Este foarte căsătorit, în caz că te interesează.

— Cât de căsătorit?

— Soţia lui lucrează tot aici. Ştii, am impresia că ai probleme cu orice persoană de sex masculin care-mi vorbeşte.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Earl, Bernie, băcanul?

— Toţi te sorbeau din ochi.

— Mă sorbeau din ochi? Robin îl privi cu inocenţă şi-l luă de braţ, reuşind să-şi frece pieptul de el.

— Mda, uite aşa. Patrick îşi dădu ochii peste cap, apoi îşi ţintui privirea pe sânii ei.

Chiar ştiind că el glumeşte doar, Robin tot simţi cum i se întăresc sfârcurile, ca răspuns.

— Vai, dar eşti un sorbitor din ochi de mare clasă.

— Există cuvântul ăsta?

— Poate că nu, dar exprimă ce vreau, aşa că nu contează.

— Sunt de mare clasă şi în alte domenii, murmură Patrick cu subînţeles.

— Atunci, toarse ea, mai bine am lua lucrul pentru care am venit şi am merge acasă ca să vedem care sunt domeniile astea.

Robin o luă pe alt culoar şi Patrick se opri înmărmurit în faţa raftului imens cu cele mai variate modele de anticoncepţionale – inclusiv cea mai largă gamă de articole de protecţie masculină pe care o văzuse vreodată.

— Doamne-Dumnezeule, spuse uluit. Nu erau numai un curcubeu de culori, dar şi cu dungi şi buline! Incredibil. De ce o gamă atât de variată?

Robin dădu din umeri.

— Nu ştiu. Poate pentru că nu-i nimic altceva de făcut noaptea, când peste tot se închide la ora nouă. E o expoziţie impresionantă, nu-i aşa?

— Ai vreo preferinţă?

— Orice.

Patrick îşi făcu alegerea şi merseră să plătească… Deodată, Robin se opri din drum.

— Patrick, nu pot să merg acolo. Mă cunoaşte şi când o să vadă astea, o să ştie că noi… eu… noi…

— Ei şi? Patrick o luă în braţe şi o sărută, un sărut scurt dar posesiv care o lăsă fără suflare, îţi pasă?

Ameţită, Robin îşi scutură capul.

— Nu, cred că nu.

El înşfăcă şi câteva cutii cu floricele pentru preparat la microunde şi un borcan cu vitamine şi le puse alături, pe tejghea.

— Poate că nu le va observa amestecate printre astea, îi şopti lui Robin şi ea chicoti.

Pungă cafenie de hârtie dintre ei, de pe bancheta din faţă a maşinii, părea să exercite o forţă magnetică, atrăgându-i mereu ochii lui Robin în timpul întoarcerii tăcute spre casă. Observă că şi ochii lui Patrick erau la fel de atenţi. De fiecare dată când privirea îi fugea spre pungă, se uita înapoi la ea şi-i zâmbea – un zâmbet atât de plin de promisiune încât Robin de-abia aştepta să ajungă acasă pentru a primi ceea ce ochii lui îi ofereau de pe acum.

Deplin conştientă de dragostea ei pentru el, toate îndoielile o părăsiră şi era mult mai pregătită pentru dragoste decât fusese cu câteva ore mai înainte. Nu crezuse că va mai fi capabilă să aibă încredere în cineva,

mai ales într-un reporter, dar când era cu Patrick nu se gândea deloc la profesia lui. Se gândea în schimb la tandreţea lui, la umorul lui acid, la felul în care avea grijă de ea.

Descoperirea că îl iubea pe Patrick nu avu darul să o surprindă; faptul că inima ei avea încredere în el, da. Îl cunoştea de atât de puţină vreme – când se întâmplase?

În momentul în care Patrick opri maşina în faţa cabanei, Robin luă punga de hârtie. În grajd sau în pat? întrebă moale.

Patrick trase adânc aer în piept.

— Meam imaginat mereu cum ar fi să fac dragoste cu tine sub stelele acelea stupide de pe tavanul tău şi cum ţi-aş răsfira părul pe faţa de pernă de mătase.

Un zâmbet îi rotunji buzele ei şi Patrick trebui să-şi aducă aminte să respire. Era zâmbetul unei sirene, o Lorelei, dar, chiar dacă ştia că vrea să-l prindă în mrejele ei, nu credea că ar putea rezista să nu o urmeze.

Robin de-abia aprinse lumina, că se şi trezi în braţele lui. O sărută iar şi iar, sărutări fierbinţi, flămânde, pe care ea le primea lacomă în le înapoia. Mâna lui îi prinse coadă groasă, împletită, care-i atârna pe spate, scoţându-i elasticul care o ţinea strânsă.

— Când porţi părul aşa, singurul lucru la care mă pot gândi este să ţi-l desfac. Îi despleti părul şi-şi trecu degetele prin el, pieptănându-i-l, până ajunse să-i plutească în valuri în jurul umerilor.

De-abia atunci îşi îndreptă atenţia către puloverul ei. Mâinile lui se strecurară sub lâna moale şi-i cuprinseră sânii înainte de a aluneca în jos pentru a-i ridica puloverul peste cap. Sutienul urmă imediat puloverul şi mâinile lui alergară să-i acopere sânii mici şi îndrăzneţi.

— Patrick, suspină ea sacadat. Am genunchii

Cam moi.

— O să-i ai mult mai moi după ce termin cu tine,

bombăni el şi o conduse spre pat. O aşeză pe margine şi îngenunche în faţa ei ca să-i scoată ghetele, apoi o ridică din nou în picioare pentru a-i scoate blugii şi chiloţii.

Când fu complet goală, Patrick se dădu înapoi şi rămase cu privirea aţintită la ea. Doamne, dar era frumoasă – sâni mici, fermi, şolduri suple, picioare lungi. Întinse mâna şi-i aduse părul în faţă, peste umăr şi i-l aranjă peste piept, astfel încât doar sfârcul se ivea printre şuviţele încurcate.

— Al meu, şopti printre buzele uscate. E al meu.

Cuprinzându-i sânii în palme, o sărută până când amândoi începură să tremure de dorinţă, apoi se trase înapoi ca să umble la nasturii cămăşii.

— Fir-ar să fie, bodogăni, când degetele neîndemânatice nu-l ajutau.

— Lasă-mă pe mine. Mâinile lui Robin erau sigure şi ferme, descheindu-i nasturii unul câte unul. De-abia termină, că Patrick îşi smulse cămaşa şi o aruncă pe podea. Îşi duse mâinile spre centură, dar Robin îşi aşeză mâinile peste ale lui.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse din nou.

Tortură dulce, lentă, mâinile ei eliberară centura şi o aruncară pe podea. Desfăcu capsa metalică şi coborî încet fermoarul, de-abia atingând cu degetele carnea tare care se încorda sub ţesătura blugilor. Patrick gemu şi îşi azvârli în grabă chiloţii, sexul excitat eliberându-i-se din strânsoare.

Cu o expresie flămândă pe faţă, Robin se lăsă în genunchi în faţa lui, încercuindu-l cu mâna şi gustându-l. Patrick închise ochii tremurând şi o ridică în picioare.

— Dacă mai continui aşa, nici nu ajungem să folosim prezervativul pe care l-am cumpărat. O întinse pe Robin pe pat şi începu să o iubească pe îndelete, gustând şi savurând fiecare părticică din ea. Pe cât de mult avea nevoie să-şi potolească setea dureroasă înăuntrul ei, tot

aşa avea nevoie să facă asta mai întâi.

— Patrick, acum! îl rugă Robin, şi cum el nu se supuse imediat, îşi înfipse degetele în umerii lui. Acum, te rog, acum.

— Acum, încuviinţă el şi se răsuci să ia prezervativul. Nu era pe noptieră. Se aplecă peste marginea patului şi privi în jos, dar nu era nici pe podea. Înjură scurt, violent.

— Pe masa din bucătărie, cred, spuse ea, cu vocea întretăiată de dorinţă.

Patrick o privi, întinsă în braţele lui şi nu era sigur dacă avea puterea s-o părăsească, chiar pentru câteva secunde. Îşi odihni fruntea în mica vale dintre sânii ei, simţindu-i bătaia rapidă a inimii pe obraz.

— Aş putea urca un munte chiar acum, ca să te capăt, dar nu sunt sigur că te pot lăsa singură să mă duc să le iau.

— Nici eu nu sunt sigură că te-aş putea lăsa să pleci. Dar cred că nu avem de ales, spuse Robin moale.

Cu o privire ce tânjea de dorinţă, Patrick se ridică în picioare şi se grăbi spre bucătărie, înşfăcă plicul şi se întoarse rapid la pat. Când Robin îi puse prezervativul, gemu uşor de plăcere.

— Oh, iubito, vreau să meargă încet, murmură, dar nu ştiu dacă pot face să dureze atât de mult. Aşteptă încordat, la pătrunderea în trupul ei.

— Nu vreau încet. Robin întinse mâna şi îl ghidă înăuntru.

El gemu pătrunzând în fierbinţeala ei netedă. Avusese dreptate în legătură cu potriveala lor perfectă. Avusese dreptate şi că s-ar putea să înnebunească. Când ea îşi mişcă şoldurile sub el, gemu din nou.

— Nu, iubito, nu te mişca. Lasă-mă doar să răsuflu un minut. Se agăţă disperat de rămăşiţele autocontrolului care i se dezintegra rapid.

— Nu mai aştepta, Patrick, şopti Robin încolăcindu-şi

strâns picioarele în jurul lui.

Patrick mai făcu o ultimă tentativă de a rămâne lucid, apoi fu pierdut. Realitatea licări puţin şi apoi se estompă până nu mai rămase pentru el decât Robin şi dragostea care-o simţea pentru ea.

— Patrick? Ochii ei erau larg deschişi, surprinşi de modul în care el se mişca deasupra ei.

— Iubito?

— O să mă prăbuşesc.

— O să te prind.

Îşi lăsă capul pe pieptul ei, împărţindu-şi cu dărnicie atenţia întâi unui sfârc tare, apoi celuilalt. Când simţi spasmele care o scuturau, îi luă gura în posesie, înghiţindu-i gemetele de plăcere. De-abia atunci o urmă şi el – cu bucurie, triumfător – ascunzându-şi strigătul în părul ei. Nu era doar o eliberare fizică, ci şi una a inimii.

Se prăbuşi peste ea epuizat, dar fericit c-o simţea sub el. Îşi deplasă greutatea pe o parte.

— Nu, te rog. Robin îşi strânse braţele în jurul lui. Rămâi.

— Nu plec nicăieri, suflă el şi o aşează mai bine sub el.

Robin se cuibări la umărul lui.

— Am crezut că vrei să faci dragoste sub stelele mele. Dar nici măcar n-ai stins lumina.

— Am să fac dragoste sub stelele tale mai târziu. De data aceasta n-aş fi putut pierde ocazia să te privesc, pentru nimic în lume. Se ridică într-un cot şi aranjă meticulos şuviţele părului ei pe pernă. Asta-i una din fantezii, îi spuse satisfăcut.

— Întotdeauna este aşa?

Patrick, care tocmai se întinsese la loc, se propti într-un cot.

— Ce?

— Ştii tu – Robin îşi flutură mâna în aer – aşa, ca acum.

— Adică, dacă e întotdeauna aşa bine?

— Mda. Cred că asta voiam să spun.

— Nu. Nu este. Pentru mine n-a fost niciodată, măcar pe jumătate, la fel de bine, până acum.

— Pentru mine n-a fost niciodată bine, ca acum.

Patrick îi îndepărtă blând şuviţele de pe faţă.

— Vrei să-mi vorbeşti despre asta?

Robin oftă şi rămase cu privirea pironită în tavan.

— Am fost măritată.

— Şi?

— Şi eram tânără şi fără experienţă – fecioară, de fapt – şi, nu ştiu, doar că n-a fost foarte bine.

Patrick se încordă.

— Îţi făcea rău?

— Nu. Doar că… era întotdeauna atât de rapid şi pe urmă adormea, iar eu rămâneam întrebându-mă dacă asta-i tot ce trebuie să fie.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Patrick pe un ton firesc, deşi îşi simţea nervii încordându-se în aşteptarea răspunsului ei. Îşi va deschide sufletul în faţa lui?

Ea rămase tăcută atât de mult timp, încât se temu că nu-i va mai răspunde deloc. În cele din urmă, Robin continuă.

— Nu a mers. Mariajul nostru a luat sfârşit după un an.

— L-ai părăsit tu pe el, sau el pe tine?

— Destul despre mine. Îşi plimbă degetele pe pieptul lui. Vreau să aud despre tine, acum. Ai avut vreodată o legătură serioasă cu altcineva?

Patrick ştia că ea încearcă să schimbe subiectul şi o lăsă să o facă… doar de data asta.

— Am fost căsătorit cu ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

- Ea avea probleme dinainte de a ne căsători, dar eu eram atât de absorbit de prima mea slujbă de reporter

sportiv, că n-am observat nimic. Bineînţeles, era şi o mincinoasă foarte iscusită. Nu stăteam suficient de mult timp acasă bănuiesc că şi asta a contribuit – dar problema cea mai mare a fost că ea nu a avut destulă încredere în mine ca să-mi spună totul. Dacă ar fi avut, poate aş fi fost în stare s-o ajut.

— Dar care era problema?

— Se droga. A murit din cauza unei supradoze, la doi ani după ce ne-am căsătorit.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, pentru tine.

— N-a fost uşor, confirmă el. Dar cel mai greu lucru din toate, a fost să aflu că ea nu a avut încredere în mine. Tu ai, Roşcato?

Robin îşi trecu mâna peste corpul lui, mângâindu-l.

— Atât cât pot avea încredere în cineva.

Patrick nu era satisfăcut de răspuns, dar nu mai adăugă nimic, lăsându-se sedus în tăcere de lucrurile delicios de păcătoase pe care i le făceau mâinile ei.

Nouă

Nu reuşiră să facă dragoste sub stele, se gândi Robin când se trezi a doua zi dimineaţă în braţele lui Patrick. De câte ori încerca să stingă lumina, Patrick o aprindea la loc, spunând că preferă s-o vadă pe ea decât nişte stele ridicole. Zâmbi. Nici ei nu-i lipsiseră stelele.

Se desprinse din braţele lui, lucru nu tocmai uşor de făcut, mai ales atunci când el începu să mormăie, întinzând mâna după ea şi trăgând-o înapoi. Dându-şi jos picioarele din paf, râse, aproape cu voce tare. Uitaseră să închidă uşa şi, în timpul nopţii, mai toată menajeria se mutase înăuntru.

Ambele pisici stăteau la capul patului, lângă perna lui Patrick. Chanel îşi făcuse culcuş în blugii aruncaţi pe jos, ai lui Patrick, Ritz stătea fericit pe Covor, lăfăindu-se în lumina soarelui de dimineaţă, iar Tripod moţăia la picioarele patului. Chiar şi câinii, care de obicei nu catadicseau să intre înăuntru, se mutaseră pe podeaua bucătăriei.

Robin îşi miji ochii suspicioasă. Toţi păreau remarcabil de bine hrăniţi pentru oră atât de matinală – chiar şi Pooh, al cărei stomac se trezea de obicei cam cu o oră înainte de a se trezi Robin. Curioasă, îşi trase pe ea blugii şi puloverul şi se duse la ţarc. Chiar şi acolo fusese pusă mâncare proaspătă. Singurele animale care nu fuseseră hrănite încă erau puii de veveriţă, dar pe masă stăteau pregătite o seringă, o cutie cu mâncare pentru bebeluşi şi deschizătorul de conserve.

Grija lui Patrick îi dădu o senzaţie plăcută, de căldură, chiar şi acolo unde sufletul ei atât de bine apărat zăcuse îngheţat în ultimii ani. Şi pe măsură ce se topea, o umplea atât de mult pe dinăuntru, că nu ştia dacă putea suporta toată dragostea pe care o simţea.

Un zâmbet i se întipări pe faţă, în timp ce umplea

seringa cu hrană şi scotea un puişor din cuşca lui. Ţinea absentă mică fiinţă care se zvârcolea în timp ce sugea. Peste ani, fabula ea, va fi descoperită uitându-se visătoare în gol, cu acelaşi zâmbet stupid pe faţă.

După ce termină cu ultimul pui şi mai aruncă o privire în jur, fugi înapoi în casă. Patrick dormea încă, strângând perna ei de parcă ar fi căutat-o şi ar fi găsit perna în locul ei. Robin simţi cum i se înteţesc bătăile inimii, doar privindu-l.

Cum de se îndrăgostise într-o perioadă atât de scurtă? Şi de ce, cunoscându-l pe John Douglas cu un an înainte de căsătorie, nu simţise dragostea cu aceeaşi intensitate? Se aşeză pe marginea patului, mângâind cu degetele obrazul lui Patrick. Nu ştia dacă el ar dori să o audă spunând asta, dar credea că este cel mai frumos bărbat pe care-l întâlnise vreodată. Oftă. Probabil că mai auzise acest lucru, nu o dată.

Se hotărî să se întreacă pe sine cu micul dejun, în această dimineaţă, pregătind porridge-ul bunicii, cu alune şi stafide, la aburi. Puse fulgii de ovăz să fiarbă la foc mic, tăie alunele, amestecă scorţişoara şi zahărul, apoi se întoarse să amestece în fulgi. Când simţi un braţ că i se strecoară în jurul taliei, fu uimită un moment, apoi se sprijini pe corpul cald al lui Patrick.

— Mmm, ceva miroase bine, murmură în urechea ei.

— Scorţişoara cu zahăr?

— Nu, tu. Îşi îngropă faţa în părul ei.

Robin se răsuci în îmbrăţişarea lui şi-şi agăţă braţele de gâtul lui, simţindu-se un pic, sfioasă. Nu mai avusese decât un singur amant în toată viaţa ei – şi fusese măritată cu el – aşa că nu era sigură de protocolul care urma unei nopţi de pasiune sălbatică. Nu credea să fi avut vreodată, o astfel de noapte cu John Douglas.

— Bună dimineaţa.

— Aşa este, fu Patrick de acord şi-şi strecură mâinile

sub puloverul ei, unde întâlni doar pielea netedă a spatelui. Nu porţi sutien.

Ea îşi înclină capul.

— Nu port, confirmă.

Patrick îşi prelinse mâinile peste fesele ei.

— Ce altceva nu mai porţi?

— Asta ştiu eu şi tu…

— Trebuie să descopăr. Mâinile lui Patrick desfăcură capsa blugilor ei. Chiar asta intenţionez să fac.

— Mai târziu, spuse înţepată, ascunzându-şi un zâmbet în timp ce se întorcea spre plită. Trebuie să pregătesc micul dejun, dar pot să-ţi satisfac curiozitatea. Port chiloţi.

Patrick oftă dezamăgit.

— Păi atunci, doar o să stau aici la masă şi o să te privesc.

Robin continuă de parcă nu l-ar fi auzit.

— Chiloţi de satin roz. Cei care se potrivesc a cămaşa de noapte care te intrigă aşa tare.

Înainte de a avea timp măcar să pună lingura jos, era întinsă pe spate, în pat, cu pantalonii în jurul gleznelor.

— Satin roz, murmură Patrick satisfăcut trecându-şi palma peste ei. Altă fantezie împlinita.

— Câte fantezii ai?

— În legătură cu tine? Zeci, sute, poate mii.

— Nu m-ai cunoscut suficient ca să ai mii. Vocea i se gâtui când el îşi strecură degetele sub ţesătură mătăsoasă.

Poate că nu, dar te-am cunoscut suficient ca să mă îndrăgostesc de tine.

Alt zâmbet îi apăru pe faţă.

— Mă iubeşti?

— Din creştet până-n tălpi.

— Şi eu te iubesc.

Robin văzu cum un zâmbet similar acoperă faţa lui, chiar înainte s-o înconjoare cu braţele şi s-o strângă, de

parcă nu ajungea destul de aproape de ea. Apoi, lucrurile deveniră cam confuze în timp ce se explorau unul pe celălalt cu ochii şi mâinile noii iubiri. Când ajunseră finalmente, înapoi în bucătărie, porridge-ul devenise de mult un bulgăre carbonizat, cleios. Robin îl urmări pe Patrick mâncând al doilea sandvici cu brânzaşi şuncă.

— Mai există şi alte fantezii, în afara satinului roz, de care ar trebui să ştiu? întrebă ea.

O luminiţă licări în ochii lui Patrick şi-şi aruncă restul sandviciului pe masă.

— Hai înapoi în pat şi-am să-ţi descriu câteva.

— Am câţiva pui de hrănit, spuse Robin plină de regret. Vrei să-mi arăţi mai târziu?

— Cu mare plăcere şi în detaliu.

Patrick o urmă la ţarc, punând întrebare după întrebare – unele serioase, altele lipsite de sens. Ajută când putea – iar când nu putea o privea doar, cu ochi flămânzi. După ce puse la loc ultimul pui, se întoarse spre Patrick şi-i spuse:

— Acum, despre fanteziile acelea…

Făcură dragoste din nou, de data aceasta pe pătura veche de armată de pe stratul de fân din grajd. Mai târziu, Robin se ghemui lângă el, învăluită doar de braţele lui şi de nimic altceva. Deşi se potolise şi era satisfăcut, Patrick nu-şi putea ţine mâinile departe de ea – cutreierându-i părul, braţele, pieptul. Ştia doar că trebuie să se ţină conectat la ea într-un fel sau altul.

Se uită la particulele de praf care dansau în razele soarelui de amiază, care-şi făcuseră loc printr-o crăpătură subţire din perete. O iubea şi ea îl iubea, dar nu putea fi liniştit până când nu dispăreau toate secretele dintre ei. Secretele puteau supura precum puroiul şi distruge persoana care le purta, dar n-avea să lase să i se întâmple asta lui Robin. Chiar mai mult decât dorinţa de a o şti în siguranţă, voia, pur şi simplu, încrederea ei completă. Avea

nevoie de asta.

Aşezându-i mai confortabil capul pe umărul lui, îi depuse un sărut pe păr.

— Povesteşte-mi despre soţul tău, Robin.

Tăcere. Patrick îşi sili corpul să rămână relaxat, nevrând ca ea să ştie cât era de important pentru el răspunsul ei.

În cele din urmă, ea începu să vorbească şoptit.

— Ne-am cunoscut la facultate. Eu aveam nouăsprezece ani. Ne-am căsătorit şase luni mai târziu, în ziua când împlineam douăzeci de ani.

— Erai tânără.

— Mult prea tânără, încuviinţă ea. Eu eram monedă veche, el una nouă. Înţelegi ce vreau să spun? Ridicându-şi capul, îl privi pe Patrick

— Nu-s sigur. Spune-mi tu.

— Familia mea era veche, înstărită, influentă, ei bine, până când tata a pierdut o mare parte din avere în nişte investiţii proaste. Dar cunoşti genul casă cu gust, maşini alese cu gust, haine de bun gust, prieteni aleşi cu gust. John Douglas era monedă nouă – casă uriaşă, maşini luxoase, opulenţă ostentativă şi tot restul. Era atât de diferit de toată lumea pe care o cunoşteam – ostentativ, exuberant. Mă numea prinţesa lui. Mi-a dăruit până şi o diademă cu diamante, să o port la nunta noastră… Vocea i se frânse şi-şi lăsă din nou capul pe pieptul lui Patrick.

— Ai fost fericită?

— O lună sau două, poate. Nu ştiu. Credeam că sunt, oricum. Degetele ei trasau cercuri în părul de pe pieptul lui. Dar ştiam că nu e în regulă ceva. Erau prea multe absenţe inexplicabile. Prea multe aşa-numite, întâlniri de afaceri, noaptea târziu, împreună cu fratele lui şi eu eram prea proastă ca să bănuiesc ceva. Adică, ştiam că el face afaceri de import-export. Câte întâlniri la ore târzii ar fi trebuit să aibă?

— Şi ce s-a întâmplat, iubito? îi cuprinse mâna în palma lui.

— El şi Malcom au avut o ceartă teribilă şi eu n-am mai putut suporta şi am plecat la mama pentru câtva timp, murmură. Când m-am întors acasă peste câteva ore, era mort. Aparent, o sinucidere, deşi m-am întrebat întotdeauna dacă nu cumva Malcom… Vocea i se stinse.

Sinucidere!

— Cred că a fost foarte greu pentru tine, spuse prudent.

Văduvă, înainte să împlinesc douăzeci şi unu de ani.

— De ce s-a sinucis? Ea se foia agitată şi Patrick îşi trecu mâna prin părul ei, mângâind-o ca pe o pisică. Ea se relaxă pentru un moment apoi se ridică, înconjurându-şi genunchii cu braţele.

Avea încredere în el. Da, avea încredere, dar era atât de greu să facă vorbele să iasă.

A… aflat că era cercetat de poliţie pentru contrabandă. Pur şi simplu n-a putut înfrunta asta bănuiesc.

— Înţeleg. Era vinovat. Cuvintele lui sunau ca o simplă constatare.

— Da.

— Şi apoi, ce s-a mai întâmplat? întrebă Patrick încet, ridicându-se lângă ea.

— Au venit şi i-au confiscat toate bunurile chiar şi bunurile pe care le-am adus cu mine când m-am măritat. Bunuri dobândite ilegal, au spus. Compania de asigurări a zis: „Ne pare rău, este sinucidere – niciun ban”. Am ajuns de la hainele de la casa de modă la blugi cumpăraţi la preţ redus, în doar câteva săptămâni.

Patrick o cuprinse cu braţele şi o trase pe spate, sprijinind-o de el.

— Ce s-a întâmplat cu fratele lui?

— A fugit din oraş cu toţi banii din bancă – l-au prins

recent şi l-au expediat înapoi la Norfolk, pentru judecată.

— Şi reporterii? Bănuiesc că te-au hărţuit cu întrebările, nu?

Robin încuviinţă.

— M-au vânat fără milă pentru poveştile lor – voiau toate detaliile sângeroase. Ne tot numeau „Prinţesa şi Băiatul Rău”. Eu eram tânără, încă destul de naivă şi teribil de buimăcită. Am spus câteva lucruri care au făcut presa să mă urască. Se opri pentru o clipă, cufundată în amintiri. Inspirând adânc, le dădu, parcă, deoparte.

— În orice caz, au început să insinueze că eram la curent cu activităţile lui John Douglas şi-mi ţineam gura pentru că-mi plăceau banii. Cel mai rău dintre toate a fost zvonul că nu numai că eram la curent cu toate afacerile lui, dar şi participasem activ.

— Dar nu era adevărat.

— Este o afirmaţie sau o întrebare care aşteaptă un răspuns?

— Robin! Jignirea îi coloră vocea.

— Îmi pare rău. Se întoarse şi-l îmbrăţişă, aşezându-şi capul pe umărul lui. Obiceiurile vechi mor greu, bănuiesc.

— Povesteşte-mi restul.

— Nu voiau să mă lase-n pace, Patrick. Când au început să se potolească, îmi pierdusem deja slujba, iar prietenii care mă luaseră în

Gazdă, mă aruncaseră afară. Am stat într-un motel părăsit câteva săptămâni, sperând că lucrurile se vor linişti de la sine şi îmi voi putea relua viaţa. Totul s-a schimbat când cineva foarte apropiat m-a condus acasă într-o seară, mi-a spus să ţin bărbia sus şi m-a îmbrăţişat.

— Un prieten de sex masculin, presupuse Patrick.

— Un simplu prieten, dar a doua zi fotografia noastră a apărut în toate ziarele, cu un text cara spunea că „Prinţesa” n-a pierdut timpul după moartea soţului ei.

Ultima lovitură a fost când au sugerat că poate moartea lui John Douglas n-a fost până la urmă o sinucidere. În ziua în care a apărut articolul, mi-am împachetat puţinele lucruri pe care le aveam şi am părăsit Norfolkul pentru totdeauna.

— Dumnezeule, nu-i de mirare că nu-ţi plac reporterii. Îmi pare rău, iubito, îi spuse strângând-o în braţe.

Ea îşi scuturã capul şi şuviţele mătăsoase îi mângâiară pieptul.

— Nu te scuza, tu n-ai făcut nimic. Şi, ca să fim cinstiţi, cei care au făcut-o, erau doar câţiva care lucrau pentru nişte ziare de scandal.

— Dar ce făcuse soţul tău? Mâna lui Patrick se învârtea absentă prin părul ei, rotindu-i cârlionţii pe degete.

— El şi fratele lui au făcut contrabandă cu blănuri ale unor specii de animale în pericol de dispariţie.

Patrick începu să se dumirească şi o îndepărtă puţin de el, ca să-i vadă faţa.

— Din cauza asta eşti atât de interesată de educarea publicului în legătură cu speciile pe cale de dispariţie, nu-i aşa? Ai sentimentul că trebuie să faci un fel de reparaţii.

Robin clătină negativ din cap.

— Nu. Am simţit aşa la început, dar acum cred într-adevăr că este ceea ce trebuie să fac şi îmi iubesc cu adevărat munca.

Patrick nu se îndoia câtuşi de puţin. Îi văzuse faţa în timp ce îşi îndeplinea sarcinile, chiar dacă nu erau mereu istovitoare, dar întotdeauna consumându-i foarte mult timp.

— Cum ai ajuns în Needle Ridge? o întrebă, trăgând-o înapoi la piept.

— Unul din lucrurile pe care mi le-a lăsat tata când a murit, în afară de o mică rentă lunară, a fost această cabană. Când eram mică, veneam aici de câteva ori în

fiecare vară. Tata se ducea la pescuit, mama îşi revenea cu somnul şi eu mă duceam cu bicicleta în oraş şi mă jucam cu o fetiţă pe care o chema Maggie Grinstead.

— Marge?

Patrick îi simţi zâmbetul pe umărul lui.

— Mda. Nu putea suporta să i se spună Maggie, aşa că am început să-i spun Marge.

— Deci, ai venit aici să scapi şi…?

— Marge m-a prezentat lui Joey – tocmai îşi începuse munca la clinică – şi mi-a dat o slujbă ca asistentă veterinară. Lumea aducea mereu pui de animale – păsări, veveriţe şi am început să le iau cu mine acasă, la sfârşit de săptămână. Apoi, mie şi lui Joey ne-a venit ideea să ţinem aici animalele sălbatice primite ocazional. Era mai linişte decât la clinică – fără lătrături de câini, mieunat de pisici, copii foindu-se într-un du-te vino continuu – şi animalelor părea să le priască aici. Joey m-a ajutat să-mi iau diploma de restaurator şi de acolo n-a mai fost decât un pas până la ce vezi.

Patrick o îmbrăţişă strâns. Trecuse prin multe în viaţa ei, dar ca oţelul călit, devenise mai puternică.

— Te iubesc, şopti şi o sărută.

Ultimele rămăşiţe de neîncredere se topiră complet şi ea îi întoarse sărutul cu fiecare fibră a fiinţei ei. Un bărbat în care să crezi, se gândi confuz, în timp ce el o împingea înapoi pe pătura. În sfârşit, găsise un bărbat în care să aibă încredere.

Luau o cină târzie când sună telefonul. Robin se ridică râzând de pe genunchii lui Patrick şi răspunse.

— Alo? Zâmbetul de pe faţă îi dispăru, fiind înlocuit cu o expresie precaută. Nu, nu m-aţi deranjat… Richmond? Da, pot să fiu acolo vineri. Un zâmbet larg îi acoperi faţa. Mulţumesc, doamnă Russell. Mulţumesc foarte mult. Puse uşor receptorul jos, mâna zăbovindu-i pe el de parcă ar fi vrut să se asigure că este adevărat.

Patrick veni în spatele ei şi ea se răsuci şi se aruncă în braţele lui.

— Am reuşit! Am reuşit!

— Ai reuşit, ce?

— Am primit subvenţia. Sigur, nu e încă o ştire oficială, adică trebuie să mă duc la Richmond, vineri, să mă întâlnesc cu directorul, dar sunt foarte impresionaţi de ideile mele şi doamna Russell a spus că sunt prima pe lista priorităţilor şi… oh, trebuie să-l sun pe Joey şi…

Patrick ascultă ciripeala ei emoţionată şi-i mulţumi în gând lui Dumnezeu. Robin părea un copil care primise cheile Disneyland-ului.

— Trebuie să sărbătorim, iubito. Uite ce-i, sună-i pe Joey şi pe Marge şi invită-i aici. Eu trebuie să dau o fugă până-n oraş. Înşfăcă cheile jeepului de pe dulapul din bucătărie şi-i dădu un sărut iute, dar fierbinte. Îmbracă-te elegant, murmură peste gura ei. Simt nevoia să-ţi văd picioarele.

Când se întoarse Patrick, Joey, Marge şi pe Betsy erau deja acolo. Le îmbrăţişă călduros pe Marge şi pe Betsy, dar ochii îi erau la Robin. Sperase că va purta o rochie, dar n-avea de ce să se plângă nici de pantalonii tricotaţi şi puloverul alb pe care le purta.

Pantalonii negri se mulau grozav pe coapsele ei, iar puloverul – ei bine, puloverul era parcă special făcut să ţină un bărbat treaz toată noaptea. Era tot numai dantelă fină şi printre ochiurile ei putea întrezări o nuanţă vagă de roz. Simţi nevoia urgentă de a i-l scoate chiar atunci pentru a-i vedea lenjeria de mătase.

— Hei, ai făcut o treabă bună, fu tot ce-i spuse înmânându-i o sticlă de şampanie.

Se aşezară, stătură de vorbă şi băură şampanie, până când Betsy – care se jucase cu Tripod şi cu pisicile în adăpost – veni înăuntru căscând, amintindu-le părinţilor că trebuie să plece a doua zi dimineaţă devreme într-o

excursie cu şcoala. O îmbrăţişă pe Robin şi-şi oferi ajutorul la animale, dacă Robin dorea să stea în Richmond două, trei zile în plus la sfârşit de săptămână.

— Ştii, spuse Betsy cu timiditate, tu şi unchiul Trick aţi face un cuplu total-teribil.

— Mulţumesc, domnişoară Ştie-Tot, spuse Marge şi-şi trecu un braţ pe după umărul fetiţei.

Hai să mergem. În timp ce se îndrepta spre uşă, se întoarse zâmbind insinuant. Eu, personal, cred că Betsy are o intuiţie grozavă.

Patrick îşi luă rămas bun şi închise uşa.

— Crezi că Betsy are o intuiţie grozavă?

— Pe bucăţi, murmură Robin. Eu sunt teribilă şi tu eşti total.

— Total ce? Patrick îşi plimbă degetul în jurul decolteului puloverului.

Robin îşi ţinu răsuflarea când degetul lui alunecă sub pulover.

— Total sexy.

— Am fost puţin dezamăgit că nu ţi-ai pus o rochie, dar mi-a trecut. Ochii i se întunecară. Ce ai pe sub pulover?

— Ghici!

— Nu sunt tare la ghicitori, Roşcato. Prefer de-a v-aţi ascunselea şi ard de nerăbdare să văd ce ascunzi. Îi trase puloverul peste cap şi îl aruncă pe masa de bucătărie, lipsindu-i doar puţin ca să nimerească farfuria pe jumătate goală cu floricele de porumb. Gemu. Satin roz. Ştiam eu. Nu ştii cât de aproape ai fost de a-ţi vedea hainele sfâşiate ceva mai devreme.

— Ce-i cu fascinaţia asta pentru satinul roz? spuse Robin fără suflu, când el se aplecă şi lovi uşor cu limba sfârcul care împungea ţesătura subţire.

— Nu ştiu. Dintr-un motiv oarecare, doar gândul la el mă face să te scot din el cât de curând posibil. Prinse

bretelele subţiri ca două spaghetti şi-i trase furoul pe braţe în jos, dezgolindu-i sânii.

— Puteam la fel de bine să nu-l port, nu-i aşa? şopti ea în timp ce el o ridica în braţe şi o aşeza pe marginea mesei din bucătărie.

— Şi acum… o altă fantezie!

Întâlnirea de vineri decurse perfect şi Robin primi subvenţia. Acceptase oferta lui Betsy şi petrecu un weekend romantic, departe de casă, cu Patrick. În lunea care a urmat weekend-ului, simţea că n-a fost niciodată mai fericită în toată viaţa ei, ca acum.

Ea şi Patrick dormiră până târziu luni dimineaţă, cum se culcaseră târziu cu o noapte înainte şi adormiseră încă şi mai târziu. Desigur, ceea ce înţelegea Robin prin a dormi până târziu, era să se trezească devreme pentru îngrijirea animalelor şi să se strecoare înapoi în braţele lui Patrick pentru a mai aţipi încă o oră, două.

O trezi ţârâitul strident al telefonului şi se duse somnoroasă în bucătărie.

— Alo? îşi înăbuşi un căscat.

— Miss McKenna?

— Da, la telefon.

— Miss McKenna, sunt Daniel Foster, reprezentantul legal al Fundaţiei Webster.

— Da, domnule Foster.

— Mă tem că în urma informaţiilor recent ieşite la lumină, fundaţia este nevoită să vă retragă subvenţia. Nu ne putem permite să atragem un scandal.

— Poftim? întrebă Robin prosteşte.

— Vă rog să înţelegeţi, miss McKenna, asta nu este în niciun fel vreo incriminare de vinovăţie şi vă rugăm sincer să ne scuzaţi pentru orice neplăcere v-am fi cauzat, dar ca fundaţie mică trebuie să fim foarte stricţi.

— Domnule Foster, mă tem că nu am nicio idee despre ce vorbiţi.

— Miss McKenna. Vocea trăda o nuanţă de nerăbdare. Puteţi înţelege cu siguranţă că nu putem ignora informaţia dezvăluită de articolul din ziarul de ieri. Vă rugăm din nou să ne scuzaţi. Bună ziua.

— Domnule Foster? Dar legătura se întrerupse. Ce ziar, ar fi vrut să întrebe. Bănuia că se referea la ziarul de duminică din Richmond, dar cum putea fi sigură? Robin continuă să privească telefonul, ca şi cum aparatul însuşi i-ar fi putut furniza răspunsul.

— Robin? murmură Patrick din pat. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Râse scurt. Fundaţia Webster şi-a retras subvenţia şi nici măcar nu ştiu de ce.

Cu o mişcare sprintenă, Patrick aruncă cearşaful şi sări în picioare. Din trei paşi era lângă ea, cu mâinile pe umerii ei.

— Ce-a spus, iubito?

Robin îşi încruntă gânditoare sprâncenele.

— A spus că Fundaţia nu-şi permite să fie atinsă de vreun scandal şi că asta nu este incriminare de vinovăţie. Ce vinovăţie? îşi întoarse privirea rătăcită spre Patrick. Ce Dumnezeu cred, oare, c-am făcut?

Patrick o luă în braţe şi o ţinu strâns.

— Asta-i tot ce-a spus?

— Nu. A mai zis ceva despre un articol dintr-un ziar. Ce ziar? Cred că se referea la ziarul de duminică din Richmond, dar de ce ar fi apărut acolo un articol despre mine?

— Putem să aflăm. La librărie aduc ziarul acela?

— Sunt sigură că da. Dar nu ştiu dacă mai au numărul de ieri.

— Trebuie să vedem.

Robin încuviinţă şi se lumină. Poate că după ce va citi articolul va şti cum să lupte. La urma urmei, n-a făcut nimic.

— Sunt sigură că este vreo neînţelegere, dar am

nevoie într-adevăr de subvenţia asta.

Se aşezară unul lângă celălalt, pe pat.

— Ştiu că ţi-ar fi de mare folos, dar dacă n-o primeşti poţi, cel puţin, să continui ceea ce faci acum şi să aştepţi următoarea şansă. Îi privi faţa descurajată, ochii plecaţi. Nu-i aşa?

Încet, ea clătină din cap.

— Am fost nevoită să înstrăinez din animale, primăvara trecută, Patrick. Zeci de animale. Nu am spaţiu destul, nici cuşti şi mâncare suficiente. Joey a trebuit să „pună jos" animale care s-ar fi putut restabili, dacă era loc destul unde să le ţin.

— Dar centrul de protecţie a faunei cu care eşti în legătură?

— Sunt la fel de aglomeraţi ca şi mine. De ce crezi că îmi tot aduc animale? Am apelat la toate economiile mele pentru a face faţă. Venitul pe care-l am de ia tata de-abia îmi acoperă cheltuielile mele – şi nu mai pun la socoteală hrana animalelor, cuştile, medicamentele. Şi nu sunt de ajuns pentru acoperişul nou sau pentru instalaţia nouă de încălzire pe care trebuie s-o fac până la iarnă viitoare sau pentru boilerul vechi de douăzeci de ani care-şi va da duhul în curând şi pe care trebuie să-l înlocuiesc.

Robin oftă din adâncul sufletului.

— Patrick, sunt atâtea lucruri de făcut şi nu mi le pot permite. Dar tot ce s-a întâmplat este o greşeală. Ştiu sigur. Totul va fi în regulă după ce voi afla despre ce e vorba.

Patrick deschise gura pentru a-şi oferi proprii lui bani, dar apoi se gândi la balanţa din contul lui de economii. Avea succes în domeniul său, dar din păcate nu era un domeniu care să te facă bogat. O strânse doar în braţe şi-şi jură să facă tot ce-i va sta în putinţă ca s-o ajute să capete fondurile acelea.

— Mă duc în oraş să caut ziarul, spuse Robin. Te las

în drum la doctorul Martin. Voia să-ţi mai vadă o dată gleznă, îţi aminteşti?

— Cred că ar fi mai bine să merg cu tine.

— Mă descurc singură. Promit chiar că n-o să încep să sar şi să ţip în librărie. Trebui e doar să văd articolul şi să descopăr de ce şi-a făcut fundaţia ideea aceasta greşită, asta-i tot.

— Dar nici nu am oră fixată la doctorul Martin.

— Te afli în Micul Oraş American, ai uitat?

Se îmbrăcară şi Robin conduse maşina până în oraş, lăsându-l pe Patrick la cabinetul doctorului, care era de fapt garajul dezafectat al casei acestuia. Robin se duse la librărie şi se îndreptă direct spre rafturile cu ziare din toate statele estice ale Statelor Unite. Găsi numărul din ziua trecută al ziarului din Richmond şi îl luă, aşezându-se la o măsuţă.

Cercetă pagină după pagină până găsi articolul, apoi îl parcurse în grabă. „Subvenţia Fundaţiei Webster pentru dezvoltarea şi protejarea vieţii sălbatice a fost acordată anul acesta domnişoarei Robin McKenna din Needle Ridge. Miss McKenna, cunoscută anterior drept Teresa Exbury, a fost căsătorită cu John Douglas Exbury, care a fost implicat în… locuieşte în prezent în partea de nord a statului şi nu am putut lua încă legătura cu ea pentru noi amănunte…”

Era un articol direct, fără ocolişuri, fără implicaţii sau insinuări, doar o simplă expunere a faptelor. Era totul acolo – că fusese suspectată de a fi la curent cu activităţile ilegale ale soţului ei şi chiar de participare la ele, ba chiar şi faptul că fusese pentru puţin timp considerată suspectă de crimă. Chiar dacă articolul începea emfatic prin a arăta că suspiciunile fuseseră nefondate şi că ea fusese declarată nevinovată, faptele păreau că o discreditează, scrise negru pe alb.

Robin oftă şi mototoli ziarul în mâini.

— Ei bine, murmură, cel puţin ştiu de ce m-a respins

Fundaţia. Au trecut cinci ani şi reporterii continuă să-mi amintească viaţa. De ce nu m-or lăsa pur şi simplu în pace?

Omul din faţa ei o privi ciudat dar nu spuse nimic când ea aruncă ziarul pe masă şi plecă, aruncând câteva monede pe tejghea, în drum spre ieşire.

Un lucru o intriga. Cu cinci ani în urmă îşi schimbase numele – în linişte şi legal. Cum de făcuse legătura reporterul – acest Bill Marsh? Individul acesta îi distrugea viaţa din nou şi era hotărâtă să afle de unde ştia el toate astea.

Cu decizia luată, trecu pe la clinică, în drumul spre cabinetul doctorului Martin, şi îl întrebă pe Joey dacă putea folosi telefonul. Formă numărul redacţiei ziarului şi întrebă cum ar putea intra în legătură cu Bill Marsh. Spre surprinderea ei, el era chiar acolo şi veni la telefon.

— Domnul Marsh? Sunt Robin McKenna. Am citit articolul dumneavoastră.

— Oh, mă bucur să vă aud. Felicitări pentru primirea subvenţiei. V-a plăcut articolul?

— Oh, da, minţi ea. Domnule Marsh, eram curioasă să ştiu cum de aţi făcut legătura între mine şi vechea mea viaţă. M-am străduit din răsputeri s-o iau de la început. Sunt sigură că înţelegeţi.

— Oh, bineînţeles. De aceea am şi scris acest articol, considerându-l de larg interes uman.

— Dar cum aţi făcut legătura?

— De obicei nu divulgăm sursele, dar odată ce este vorba de un prieten al dumneavoastră, bănuiesc că se poate de data aceasta.

— Un prieten al meu?

— Mda, Trick Brandy. Degetele i se înmuiară dintr-odată, scăpând receptorul. Se sprijini de perete, gata să cadă.

Patrick? A făcut Patrick, asta?

Zece

— Hei, Robin? Joey îşi strecură capul pe uşa biroului. Doamne, Dumnezeule! Ai păţit ceva? întrebă, alergând la ea.

— Da, spuse ea cu greu. Sunt bolnavă, Joey. Mă doare sufletul.

Joey trase un scaun şi o aşeză pe el. Îi dădu să bea apa minerală pe care tocmai şi-o pregătise.

— Ce s-a întâmplat?

Robin privi în gol.

— Oare când o să ajung să învăţ? Ai fi crezut că am învăţat până acum, nu-i aşa?

— Bea apă, apoi spune-mi ce s-a întâmplat.

Robin luă fără tragere de inimă o înghiţitură

Şi apoi îi povesti totul lui Joey.

— Nu pot să cred că Trick ar putea face aşa ceva, scutură Joey din cap. Pur şi simplu, n-ar putea.

— De ce n-ar putea? ţipă ea cu amărăciune. E reporter. E povestea vieţii mele, Joey. Ce trebuie să fac ca să scap de trecut? Tot încerc să fug de el şi tot continuă să mă găsească.

— Unde-i Trick?

— La doctorul Martin.

— Trebuie să vorbeşti cu el, Robin. Totul va fi în ordine, ştiu asta. Trebuie să existe o explicaţie. El nu ar face aşa ceva. Ştiu că n-ar face.

— Am să pierd totul. Contam pe banii ăştia. Poate că m-aş putea descurca vara asta, dar fără noul sistem de încălzire pentru adăpostul animalelor, nu voi putea trece iarna. Presupun că n-a fost să fie. Poate ar trebui să renunţ şi…

— În niciun caz! Trebuie să existe o cale de ieşire. Sunt sigur că va fi bine. Doar continuă ce-ai început. Şi, te rog, stai de vorbă cu Trick.

— Nu cred că pot în momentul acesta. Robin îşi înghiţi suspinele care i se ridicau în gât. Trebuie să mă duc acasă. Se întrebă vag dacă asta suna aşa cum simţea ea – ca o fetiţă care avea disperat nevoie de mama ei.

— Şi Patrick?

— Nu… nu pot să-l văd acum. Poţi să-i iei hainele mai târziu. Vor fi pe verandă.

— Robin…

Răsucindu-se pe călcâie, plecă şi rămase pe bancheta maşinii mult timp până să fie în stare să conducă. Dar se sili să nu plângă. Durerea aceasta era prea profundă pentru lacrimi. Sentimentul chinuitor că fusese trădată părea să aibă rădăcini chiar în inima ei.

Când ajunse acasă, adună lucrurile lui Patrick şi le îndesă în valiza lui, apoi se trezi strângând în mâinile tremurătoare tricoul este zăcea la picioarele patului îşi aduse aminte cum i-l trăsese ea peste cap noaptea trecută şi i-l aruncase alături. Cu o mână mai fermă, îl trânti în valiză şi îl îndesă peste celelalte haine, rezistând impulsului de a-şi îngropa faţa în materialul moale. Înşfăcând restul lucrurilor, le puse grămadă pe balansoarul de pe verandă, intră în casă şi închise uşa.

Când Patrick coborî din maşina doctorului Martin, îşi văzu lucrurile stivuite pe balansoar şi împietri. Ce Dumnezeu se întâmpla?

— Robin? încercă uşa din faţă, dar era încuiată. Robin, ce se întâmplă? Ea nu răspunse, aşa că ciocăni mai tare. Robin?

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, bătu cu pumnul în uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Robin! Deschide uşa. Te rog. S-a întâmplat ceva?

Ce dracu’ o apucase? Bătu în uşă disperat.

— Pot să stau aici toată ziua, dacă vrei. Tot trebuie să ieşi odată şi-odată, să hrăneşti animalele. Voi aştepta.

Zicând acestea, mătură cu mâna toate lucrurile pe pe balansoar şi se aşează pe el, încrucişându-şi braţele, confuzia şi disperarea învârtindu-se în el ca o moară de vânt.

Nu aşteptase mai mult de două dau trei minute până auzi vocea lui Robin prin uşă.

— De ce nu pleci? N-ai făcut destul rău?

Patrick sări în picioare şi veni chiar lângă uşă.

— Nu înţeleg, iubito. Ce-am făcut?

— Nu ţi-a spus Joey?

— Nu l-am văzut pe Joey. M-a adus doctorul Martin. Te rog vorbeşte cu mine, Robin. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Uşa se deschise şi Robin ieşi afară. Ochii îi erau la cel mai rece verde-auriu pe care-l văzuse vreodată şi-şi ţinea braţele încrucişate protector, în faţă.

— Vreau numai să ştiu de ce-ai făcut-o, Mi-am deschis sufletul pentru tine şi, totuşi, tu de-abia ai aşteptat să faci un reportaj de senzaţie din asta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Robin. Jur că nu ştiu. N-aş face niciodată ceva care să te rănească. Te iubesc.

Ea îi întoarse spatele, dar nu înainte ca el să zărească durerea care licărea în ochii ei.

— Să nu mai spui asta, îi zise printre dinţi. Să nu mai spui niciodată asta. Am vorbit cu prietenul tău, Patrick.

Buimăcit, deconcertat, complet nelămurit – niciunul din aceste cuvinte nu descria total cât de pierdut se simţea Patrick.

— Care prieten?

— Cel care a scris articolul care mi-a distrus viaţa, zise ea amar. Cel care mi-a spus că a primit informaţia de la tine.

— Nu înţeleg. Cine?

— Numele Bill Marsh îţi indică ceva? Stăpânindu-şi lacrimile, cel puţin pentru o vreme, se întoarse la timp ca să-i vadă pe Patrick pălind deodată. Văd că-ţi spune ceva

numele ăsta.

— El a scris articolul? N-a avut niciodată nimic de-a face cu presa de scandal. Pentru numele lui Dumnezeu, ce a scris?

— Oh, n-a trebuit să inventeze nimic. Tot ce a avut de făcut a fost să lege numele Robin McKenna de Teresa Robin Exbury şi dezastrul a venit de la sine. Vocea îi era răguşită, atât din cauza mâniei cât şi de durere. A făcut legătura datorită ţie! Poţi să negi?

— Oh, la dracu', Robin. N-a fost cum crezi tu. L-am sunat pe Bill a doua noapte după ce am venit aici. Nu ştiu ce mi-a venit. Găsisem tăietura din ziar din sertarul noptierei şi... Eram doar curios? se întrebă în gând, simţind cum i se rupe inima. Indiferent care fuseseră atunci motivele, acum i se păreau condamnabile.

— Ce tăietură?

Patrick inspiră adânc înainte de a-i răspunde.

— Cea cu fotografia de la funeraliile soţului tău.

— În tot acest timp, tu ai ştiut? Simţi subit că i se face rău. Ştiuse! în noaptea în care venise în camera ei şi fusese atât de cald ştiuse. Când ea, goală, în braţele lui, îi vorbise despre căsătoria să dezastruoasă, el ştiuse.

Patrick închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise din nou şi o privi cum suferea în tăcere.

— N-am ştiut totul, dar mi-am făcut o idee din tăietura din ziar şi ştirea de la radio.

— De ce-ai făcut-o, Patrick? Ar fi vrut să sune acuzator; în schimb, reuşi doar să sune jalnic.

Patrick îşi trecu o mână prin păr, apoi clătină uşor din cap.

— Doamne, nu ştiu, Robin. Am fost fascinat de tine, chiar de la început. Fir-ar să fie, cred

Că am fost îndrăgostit de tine încă de atunci. Voiam să ştiu totul despre tine. Părea un joc nevinovat la vremea aceea. Şi n-am intenţionat vreodată să se întâmple ceva

rău. Trebuie să mă crezi, iubito.

— De ce? Se simţea obosită. Atât de obosită. De ce trebuie să te cred?

— Pentru că mă iubeşti. Şi eu te iubesc, spuse disperat.

— Mă iubeşti? Te iubesc? Nu mai ştiu. Pot oare iubi un bărbat care-mi distruge viaţa? Am crezut că mi-am iubit soţul şi el m-a distrus. Acum tu.

El clipi.

— Am să îndrept lucrurile, cumva, draga mea. Îţi promit. Întinse o mână spre ea, dar Robin se feri. La răspunsul ei instinctiv, se simţi de parcă ar fi fost lovit. Păşi spre ea.

— De ce nu poţi avea încredere în mine? Cuvintele lui erau mai mult o pledoarie, decât o întrebare. Doamne Sfinte, totul se prăbuşea şi nu ştia cum să oprească dezastrul.

Robin se dădu înapoi câţiva paşi şi-i şopti:

— Pentru că nu te cunosc.

Îşi strânse mâinile în pumni.

— Cumva, voi îndrepta lucrurile. Te iubesc şi voi face orice pentru asta.

Luându-şi valiza de pe verandă, dădu să plece, dar se întoarse tocmai la timp pentru a vedea faţa lui Robin inundată de lacrimi. Când făcu un pas spre ea, Robin închise ochii.

Patrick rămase nemişcat, momente nesfârşite, cu ochii la uşă, inspirând adânc şi încercând să-şi controleze tremurul mâinilor. Pentru atât de puţin timp, viaţa lui fusese perfectă. Şi acum totul se terminase. Cu ochii arzând, oftă cu greu, se întoarse şi plecă.

Unsprezece

Primăvara în munţi era verde şi proaspătă, iar sunetele naturii erau blânde – păsările delimitându-şi teritoriul, animalele hrănindu-şi puii, şi vântul foşnind printre ramurile de-abia înfrunzite. În oraş, primăvara era greu observabilă – verdele camuflat de beton şi gazele de eşapament, zgomotul înfundat al motoarelor, claxoane, telefoane sunând bezmetic. Lui Patrick îi era dor de primăvara adevărată.

Dar nu la fel de mult pe cât îi era dor de Robin. Golul dureros din sinea lui rămânea la Needle Ridge, indiferent unde se ducea sau ce

Făcea. Şi făcea multe. Dar oricât ar fi fost de ocupat, nu era niciodată suficient pentru a-şi uita de rana din suflet.

Ochii lui căutau oriunde, în mulţime, părul imposibil de confundat şi zâmbetul ei obraznic, dar nu le găsea niciodată. Noaptea, ţinea perna strânsă lângă el, dar asta nu-i folosea decât ca să-şi amintească şi mai mult de Robin.

Încercase tot ce-i trecuse prin minte, de la hărţuirea companiei de asigurări, până la discuţii cu poliţia în legătură cu implicarea lui Malcom Exbury în decesul fratelui său, dar peste tot găsise numai drumuri închise. După o confruntare infructuoasă cu Fundaţia Webster, se întoarse acasă şi-l găsi pe fratele lui, Jason, tolănit pe canapea.

— Arăţi groaznic, Trick.

— Mulţumesc. Ce faci aici? Credeam că eşti în Secatle.

— Am terminat cu treaba aceea. Mă îndrept acum spre Panamá. O să stau vreo şase săptămâni. Ceva îmi spune că ar trebui să vii şi tu. Vrei să vorbim despre asta?

Patrick oftă.

— Dacă vrei… îi povesti lui Jason despre Robin şi despre ce-i făcuse, oricum, fără să vrea s-o rănească. Am ajuns la capătul puterilor, Jason. Pur şi simplu, nu ştiu ce să mai fac.

— Păi… Jason sorbi din băutura lui răcoritoare – cred că ar trebui să faci ceea ce ştii mai bine. Să scrii. Se uită la ceas. Trebuie să plec. Avionul meu decolează într-o oră. Ne vedem când mă întorc.

Patrick bătu camera în sus şi în jos aproape toată noaptea, gândindu-se la sfatul lui Jason. În cele din urmă, spre dimineaţă, se aşeză la maşina de scris şi scrise un articol despre Robin. Îşi revărsă inima pe hârtie, încercând s-o înfăţişeze aşa cum o văzuse el – o tânără cu un caracter puternic, cu inima largă, idealistă, care încerca să facă un lucru deosebit, în ciuda dificultăţilor financiare şi a unui trecut tragic.

Duse articolul editorului lui a doua zi dimineaţă, până să se mai poată răzgândi. După tot ce se întâmplase între el şi Robin, articolul nu avea cum să strice prea mult, ba chiar putea să o ajute puţin. Aşa spera. Încercă să ignore disperarea care-i strângea inima.

A doua zi se va urca în maşină şi se va duce la Needle Ridge cu un braţ de trandafiri, o ladă cu hrană pentru puii de animale şi doi saci cu hrană pentru animalele mari, în remorcă. Nu încerca s-o mituiască, dar asta nu avea cum să strice şi mai mult relaţiile dintre ei. La urma urmei, o sunase de două ori pe zi în ultimele două săptămâni şi jumătate şi ea îi închisese de fiecare dată telefonul. Te rog, Doamne, se rugă în tăcere. Te rog, fă-o să mă asculte. Te rog, fă-o să mă mai iubească, încă.

Era târziu când ajunse în sfârşit la cabană. Luminile erau stinse şi uşa încuiată, dar Patrick ocoli prin spate, prin ţarc, sări gardul şi ajunse la fereastra de lângă pat. Era întredeschisă, aşa că se strecură înăuntru fără probleme.

Robin dormea sub stelele ei strălucitoare şi inima lui Patrick îşi înteţi bătăile. Aici era locul lui. Ea nu-şi dăduse seama de asta? Se dezbrăcă încet, rămânând în blugi, şi se sui în pat lângă ea, trăgând-o în braţele lui. Când ea murmură şi se cuibări mai bine, Patrick oftă şi o strânse şi mai tare în braţe. Rămase treaz toată noaptea, temându-se de reacţia ei când se va trezi şi-l va vedea, dar alinat totuşi, de apropierea ei.

— Patrick? Scoală-te!

— Mmmrn…

— Am zis, scoală-te! Ce cauţi aici?

Patrick izbuti să-şi ridice capul de pe pernă şi Robin îl cercetă cu privirea. De ce i se părea încă, atât de frumos? Ar fi vrut să i se arunce în

Braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată, dar, îşi încleştă mâinile pe braţul balansoarului.

— Am venit să te văd.

Oare el îi observase cearcănele de sub ochi, pe care nu le avusese înainte? îşi dădea seama că pierduse câteva kilograme, pe care nu-şi permitea să le piardă? Instinctiv, îşi adună toată răbdarea. N-avea să-i dea şansa să-i mai provoace şi alte suferinţe.

— E un drum lung. Din fericire, reuşise să dea cuvintelor un ton rece şi politicos.

Patrick ridică din umeri şi zâmbi, dar zâmbetul nu-i atinse ochii umbriţi.

— Am adus trandafiri, dar i-am lăsat în maşină. Cred că s-or fi ofilit, până acum. Şi ţi-am mai adus nişte hrană pentru pui şi pentru celelalte animale. Le-am lăsat în ţarc. Tu eşti bine?

— Foarte bine? Schiţă un zâmbet uşor, care părea că va crăpa şi se va sparge din clipă-n clipă. Totul este în regulă. Dar tu?

— Mizerabil. Totul este mizerabil. Îţi simt lipsa. Nu făcu nicio mişcare spre ea, dar privirea lui aproape că o

atingea, în intensitatea ei.

— Patrick… Făcu un pas înapoi, simţind că are nevoie de distanţă.

— Animalele?

— Sunt bine. Uite ce-i, am o zi destul de încărcată… Te rog, spuse încet, te rog doar să mă laşi în pace.

— Spune-mi adevărul, Robin. Pot să văd doar uitându-mă la tine că este ceva în neregulă.

Robin îşi dădu părul de pe faţă cu un gest plin de nerăbdare.

— O.K., vrei să ştii neapărat? O să-ţi spun! şuieră ea. Boilerul s-a stricat acum două zile şi când au venit să-l repare, au descoperit că toate instalaţiile, în afară de duş, trebuie să fie înlocuite. Nu-mi pot permite. Toate cuştile sunt pline şi a trebuit să-i trimit surplusul de animale lui Joey, pentru cât timp are şi el spaţiu. Eu nu am.

Îl privi cu ochi reci şi continuă.

— Mâine vine un agent imobiliar. Vând cabana.

— Nu! sări în picioare. Nu face asta, iubito. Totul va fi bine. Îţi promit. Nu face nimic, încă! O apucă de umeri. Promite-mi! Văzând că ea nu-i răspunde, o scutură mai tare. Promite-mi!

Se îndepărtă de el, întorcându-i spatele şi cuprinzându-şi umerii cu braţele, de parcă i-ar fi fost frig.

— Bine. Am să amân întrevederea cu agentul imobiliar până vineri, dar nu mai mult. Nu pot aştepta o veşnicie. Nu-mi pot permite. Acum vrei să pleci?

Patrick o întoarse cu faţa spre el, o sărută uşor pe buze şi apoi plecă. Inima îl durea în timp ce-şi conducea maşina, fiecare milă pe care o parcurgea nefăcând decât să-i sporească intensitatea durerii. Se simţea… fără casă. Şi speriat. Epuiza rapid toate posibilităţile. Singurul lucru pe care nu-l încercase, era să ceară un împrumut mare la bancă. Apartamentul în care locuia era proprietatea lui. Poate îl putea folosi ca garanţie. Dacă nici asta nu mergea,

trebuia să se gândească la altceva. Neapărat. Nu putea renunţa la ea şi n-o putea lăsa să renunţe la visul ei.

Ciudat, medita Robin privind pe fereastră, cât de banală i se părea munca ei, acum. Îşi pierduse toată bucuria de a a face. Era din cauză că ştia că o va pierde atât de curând? Nu – recunoscu în inima ei, chiar dacă raţiunea nu era de acord. Era din cauză că Patrick nu era aici. Muntele ei, frumos înverzit, cerul albastru, strălucitor şi evantaiul de culori al florilor de primăvară, păreau doar nuanţe de gri, din cauză că Patrick nu era acolo, lângă ea, să le privească împreună.

Chiar şi animalele păreau să-i ducă dorul.

Ritz se învârtea fără rost, fâlfâindu-şi singură aripă şi măcănind încetişor, iar Pooh stătea şi o privea ţintă, întrebând-o, parcă, din ochi, în ce cuşcă îl pusese pe Patrick.

Cum putea să mai iubească un bărbat care o trădase? Dar, o trădase? Refăcuse în minte toate amănuntele de zeci şi zeci de ori şi încă nu era sigură. El o iubea într-adevăr – nu putea nega asta. Amintirea suferinţei din ochii lui încă era vie.

Durerea şi confuzia, mereu prezente, erau acum parte din fiinţa ei – răsucindu-se şi învârtindu-se, izbucnind la cea mai uşoară provocare, făcând-o pe Robin să-şi muşte buzele şi să-şi înăbuşe lacrimile.

Va scăpa vreodată de suferinţă? se întrebă, când se duse să ia corespondenţa de după-amiază. Inima îi bătu ceva mai repede când văzu un plic scris de mână. Patrick?

Descoperi dezamăgită că nu era de la el, dar se trezi privindu-l surprinsă. În el mai erau alte două plicuri, ce conţineau fiecare câte un cec. Într-unul era un bilet care spunea că banii sunt pentru munca ei utilă şi pentru a o continua. Celălalt nu avea niciun bilet, doar o mică însemnare pe dosul cecului: „Pentru animale Niciunul nu avea valoare foarte mare – unul de douăzeci şi cinci şi altul

de zece dolari – dar Robin fu surprinsă, din moment ce nu se aşteptase la niciunul.

A doua zi veniră şase cecuri cu poşta, cinci dintre ele cu douăzeci, treizeci de dolari şi unul de o sută. Din nou, simple notiţe care o îndemnau să-şi continue activitatea.

Intrigată, îl sună pe Joey şi-l întrebă dacă ştia ceva despre asta. După felul în care ezită să-i răspundă, îşi dădu seama că ştia.

— Haide, dă-i drumul, Joey.

— Păi, este rezultatul muncii unuia din afurisiţii ăia de reporteri.

Robin se cutremură.

— Patrick?

— A scris un articol despre tine, săptămâna trecută. A fost un articol minunat şi multă lume a fost impresionată şi s-a gândit să contribuie cu ceva la Centrul tău pentru ocrotirea animalelor sălbatice.

— Dar… n-am înfiinţat niciun centru.

— Deocamdată.

A doua zi sosiră alte contribuţii – de la o bancnotă mototolită de un dolar, până la un cec de cinci sute de dolari. Încă îşi sorta corespondenţa cu o expresie uluită, când apăru Joey.

— Joey, priveşte. Nu pot să cred.

— Atunci, sigur n-o să crezi nici asta. Îi înmână un plic mare, cafeniu, burduşit cu zeci de cecuri. Tocmai mi-au dat astea de la redacţia ziarului. Toate au fost trimise acolo, pentru tine. Este chiar şi o garanţie bancară, de la o familie proeminentă, pentru zece mii de dolari anual, timp de zece ani.

— Oh, Doamne-Dumnezeule!

— Cred că asta e singura dată când un reporter nu ţi-a stricat viaţa, hmm? o întrebă Joey cu subînţeles.

— Oh, Joey, oftă ea. Nu-i din cauză că e reporter. Chiar aşa, îşi dădu seama surprinsă. Este pentru că…

pentru că a distrus totul. Cum aş putea avea încredere că nu va mai face din nou acelaşi lucru?

— Crescând, spuse Joey repede şi plecă.

Ronin îşi aruncă pantofii la uşă şi se duse la baie să facă un duş. Lua-l-ar dracu', oricum! Nu era sigură pe cine era supărată – pe Joey, care o făcuse să se simtă ca un copil, sau pe Patrick, pentru că o făcea să se simtă zăpăcită şi dezorientată? Frustrată? Singură? Mizerabil?

Da, se simţea mizerabil. Felul în care arăta de la o vreme, o dovedea cu prisosinţă. Avea pungi adânci sub ochi şi dacă mai continua să slăbească, avea să-şi piardă blugii pe drum. Îi era dor de el. Dar cum putea să-i mai acorde încredere încă o dată? îşi privi lung imaginea reflectată de oglindă.

— Nu pot mânca, nu pot dormi şi m-am săturat de perne ude leoarcă, murmură ea. Ce-mi rămâne de făcut? Ritz, care lipăia în mica băltoacă lăsată de duş, scoase un măcăit solitar.

Îşi repetă întrebarea de nenumărate ori şi în următoarele zile. Cu problemele financiare rezolvase, pe moment, avea o grămadă de timp la dispoziţie ca să se gândească bine şi şi-l petrecea aproape în întregime gândindu-se la Patrick. Îi spusese că va îndrepta cumva lucrurile şi o făcuse. Îşi ţinuse cuvântul, ceea ce John Douglas n-ar fi făcut niciodată. Ceva îi spunea că el şi-ar ţine cuvântul şi în legătură cu alte lucruri importante. Cum ar fi, de exemplu, jurămintele de iubire.

Se aşează pe balansoarul de pe verandă, privind în gol, dar văzând de fapt, doar faţa lui Patrick. Acei ochi că siropul dulce, acea bărbie hotărâtă, buzele care-i puteau aduce atâta plăcere.

— Cum merge?

Ridică privirea spre Joey, deloc surprinsă să-l vadă acolo. Părea ca un semn ai destinului.

— Am impresia că încep să cresc, Joey. Crezi c-o să

vrea să mă vadă?

— Nu cred că asta-i problema. S-o trimit pe Marge să te ajute să împachetezi?

— Cred că nu vor fi necesare hainele.

— Robin!

— Am crescut, Joey.

Robin se schimbă punându-şi blugi noi şi o bluză de satin roz. Îşi pieptănă părul zburlit până când se aranjă într-un nor moale în jurul umerilor şi chiar îşi aplică puţin fard – ceva cu care nu se încurca, de obicei. Înşfăcându-şi poşeta, sări în jeep. Spera doar ca mâinile umede să poată ţine bine volanul.

Când ajunse în sfârşit, în Washington D.C., pierdu câteva ore, dar găsi în cele din urmă blocul lui Patrick. Era într-un cartier plăcut, cu un aer select – genul de cartier în care trăise când era mică. Intră şi urcă la al doilea etaj. Patrick nu era acasă, dar nici nu se aşteptase să-l găsească în mijlocul camerei. Se aşeză pe scări şi-şi întinse picioarele. Oricât ar fi durat, avea să-l aştepte.

Când Patrick opri maşina în faţa cabanei, văzu maşina lui Joey, dar nu şi jeep-ul lui Robin. Se întâmplase ceva? Intră întâi în casă, apoi se duse în ţarc. O găsi acolo pe Marge, hrănind o veveriţă.

— Unde-i Robin?

Marge ridică ochii cu o sclipire de groază în privire.

— Ce faci aici, Patrick? Du-te acasă.

— Unde-i Robin?

— Nu-i aici.

— Am să aştept.

— N-are să se întoarcă, un timp, Patrick. Cred că ar fi mai bine să te întorci acasă şi să vii mai târziu.

— Marge, D.C. nu e tocmai după colţ. E la câteva ore distanţă. O să aştept.

— Nu se întoarce azi. Poate nici mâine. Trebuie să te întorci în D.C.

Marge conţină să încerce să-l convingă pe Patrick, până când acesta plecă. Se duse drept la clinică şi intră în cabinetul lui Joey, fără să bată la uşă.

Joey se lupta cu un câine din rasa Marele Danez, uriaş şi nu tocmai prietenos.

— Ce dracu' faci aici? se răsti când îl văzu pe Patrick. Du-te imediat acasă.

— Nu începe şi tu cu asta. De-abia m-am întâlnit cu Marge. Vreau să ştiu unde-i Robin. Trebuie să mai vorbesc odată cu ea. Trebuie s-o fac să înţeleagă.

— Nu este în oraş. Şi tu trebuie să te duci acasă.

— De ce mă tot pisaţi amândoi să mă duc acasă?

Joey se opri din lucru doar cât să-i spună:

— O dată în viaţa ta, ai încredere în ce-ţi zic. Du-te acasă.

— Nu plec până nu o văd pe Robin.

— Trick! Am zis să te duci acasă. Îţi promit c-o să înţelegi totul. Te rog.

Patrick îşi scoase cheile din buzunar şi plecă spre maşină. Porni motorul şi demară în viteză. Unde era Robin? Toată povestea asta făcea parte dintr-un scenariu pentru a-i da posibilitatea să-l evite? Chiar nu mai suporta nici măcar să-l vadă? întrebările îl înnebuniră tot timpul drumului de întoarcere. Urcă scările până la al doilea etaj, cu paşii grei de oboseală, disperare şi teamă. Ce trebuia să facă pentru a o recuceri? Poate să o câştige din nou?

Când ajunse sus, aproape că se împiedică de un picior îmbrăcat în blugi.

— Robin?

— Oh, bună. Începeam să mă întreb dacă mai vii acasă.

Slavă Domnului că nu arăta nici pe departe atât de nonşalantă precum vorbea, se gândi Patrick apoi îi spuse:

— De ce eşti aici? se întreba dacă ea îi aude cuvintele, peste bubuitul asurzitor al inimii.

Robin sări în picioare şi scoase un ziar împăturit din buzunar. Îl flutură pe sub nasul lui Patrick.

— Ce înseamnă asta?

Stomacul lui se strânse când văzu articolul scris de el. Nu cumva îi provocase alte necazuri?

— Doamne, iubito. Îmi pare rău.

— De ce?

— Pentru… pentru orice… orice necaz ţi-ar fi pricinuit articolul…

Complet buimăcit, Patrick îl deschise. Câteva cecuri căzură din pachetul burduşit. Se aplecă să le culeagă, fluierând de uimire la vederea unui cec de o mie de dolari.

— Ce…

— Latã ce-a făcut articolul tău. A adus donaţii de mii de dolari. Se pare că există oameni cărora nu le pasă de ceea ce a făcut soţul meu. Sunt interesaţi doar de ceea ce fac eu. Zâmbi timid, apoi îşi plecă privirea, privindu-şi vârful ghetelor.

— Atunci… îşi drese glasul. Atunci, mă ierţi?

— Dacă şi tu mă ierţi…

Când Patrick auzi vorbele ei liniştite se simţi inundat de uşurare şi i se înmuiară genunchii. Apucând-o în braţe, o ţinu strâns, de parcă voia să-i absoarbă esenţa în însăşi fiinţa lui.

— A fost un articol frumos, murmură Robin lângă urechea lui. Chiar crezi ceea ce ai scris?

— Fiecare cuvânt. Îşi îngropă faţa în părul ei şi se desfătă cu mireasma lui primăvăratică. Trecură câteva minute până când se îndură să o dea un pas înapoi pentru a-i vedea faţa. Zâmbetul ei scânteia printre lacrimi, ca soarele strălucind printre picăturile de rouă.

Era copleşit de dorinţa care îl străbătea – dorinţa primară a unui bărbat de a-şi reface şi a-şi apăra teritoriul, de a-i arăta femeii Lui că ea îi aparţinea. Şi el, ei.

Descuie uşa şi o luă pe Robin în braţe.

— Te previn că nu am de gând să te mai las să ieşi până mâine dimineaţă. Dacă te voi lăsa şi atunci…

Un zâmbet fericit apăru pe faţa lui Robin şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

— Poate că eu n-am să te las să ieşi.

— Pot doar să sper. Închise uşa cu piciorul şi o duse pe sus, direct în dormitor. O aşeză pe pat şi începu să-şi arunce hainele.

Mişcările lui bruşte arătau mai multă disperare decât fineţe, dar lui Robin nu-i păsa. Mai mult decât orice pe lume avea acum nevoie ca el să-i şteargă amintirea tuturor nopţilor petrecute fără el.

— Mi-a fost atât de dor de tine, iubito, că nu ştiu dacă pot fi lent de data asta, gemu el.

— Nu fi lent. Robin îşi lăsă mâinile să alunece în jos pe pieptul lui gol, spre catarama centurii. Când ea îi desfăcu fermoarul, Patrick îşi ţinu respiraţia şi-şi puse mâinile peste ale ei. Ciudat, mâinile îi tremurau. Sau poate ale lui? Se uită în jos. Ambele perechi de mâini.

Repede, îşi scoase blugii şi îi trase şi pe ai ei. Când degetele ei începură să descheie nasturii bluzei, o opri, pipăind satinul roz.

— Las-o pe tine.

Se întinse alături de ea în pat şi o ţinu strâns în braţe. O ţinu mult aşa, copleşit de dragoste şi uşurare.

— Doamne, iubito, nu mă mai lăsa afară altă dată. Te rog. Ţipă la mine, loveşte-mă dacă vrei, dar nu mă mai lăsa afară.

Mâinile lui alunecară pe satinul roz, cuprinzându-i sânii şi jucându-se cu sfârcurile care împungeau obraznic materialul delicat.

— Spune-mi că ai îmbrăcat asta pentru mine.

— Da, da, pentru tine, scânci ea sub mângâierea lui. Te rog, Patrick, grăbeşte-te.

— M-am răzgândit, murmură Patrick, punându-şi

gura pe un sfârc învăluit în satin. Vreau încet.

— Ei bine, eu nu. Cu o mişcare dibace, îi surprinse nepregătit şi-l împinse pe spate în pat. Un zâmbet provocator îi curbă buzele în timp ce-l primea în trupul ei. O s-o facem încet mai târziu.

— Toată noaptea, conveni Robin cu un suspin şi trecu deasupra ei. Doamne, te iubesc, Robin McKenna.

— Te iubesc, Patrick Brady.

După un timp, Patrick o cuibări pe Robin la pieptul lui, nedorind să lase măcar vreun centimetru care să le separe trupurile.

— Dacă mai trec vreodată prin ce-am trecut în ultimele trei săptămâni, îmi pierd şi minţile care mi-au mai rămas.

Ridicându-şi capul, Robin îl privi.

— Şi eu la fel. N-am de gând să te mai las să pleci de lângă mine, mai mult decât trebuie neapărat.

Mâinile lui Patrick îi mângâiară spatele, alunecând în sus şi în jos pe satin.

— Îmi pare rău că l-am sunat pe Bill Marsh, Robin. Nu ştiu cum voi putea vreodată să te fac să mă ierţi.

— Cred să ştiu o cale. Robin trase uşor un cârlionţ de pe pieptul lui. Când Centrul pentru, ocrotirea animalelor sălbatice va intra în funcţiune, voi avea nevoie de o grămadă de ajutor. Te-aş putea condamna la câţiva ani de muncă în interesul comunităţii. Ridică privirea, cu ochii de aur pur încărcaţi de dragoste şi dorinţă.

Vocea îi era gâtuită de emoţie.

— Dacă ai de gând să mă condamni, iubito, dă-i drumul şi fă-o pentru toată viaţa. Te rog, condamnă-mă pe viaţă.

Nunta se ţinu pe pajiştea din spatele cabanei lui Robin şi dacă ratonii cu trei lăbuţe furară bucăţi de pe platourile aşezate pe mese şi răţoii cu o aripă îi urmară pe miri peste tot, nimeni nu se împotrivi. La urma urmei,

acesta era viitorul sediu al Centrului de Educaţie şi îngrijire a Vieţii Sălbatice din Needle Ridge.

Şi dacă, imediat după ce au fost declaraţi soţ şi soţie, mirele îşi luă mireasa în braţe şi se năpusti spre maşina sa – deoarece ea purta satin roz – nimeni n-a avut nimic împotrivă. De fapt, era un băiat de la oraş şi ştiau cu toţii că aceştia au uneori obiceiuri cam ciudate.

SFÂRŞIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Patrick - *un tip trăsnet, un bărbat care-i putea afla toate secretele...*

Robin McKenna - *o făptură fermecătoare, care nu a fost deloc încântată să afle că el este reporter, dar nu s-a putut opune dragostei lui...*